STEVE ALTEN

MEG

TEROR POCHÁZÍ
Z HLUBIN

STEVE ALTEN

MEG

BETA-DOBROVSKÝ

ŠEVČÍK
PRAHA-PLZEŇ

Copyright © Steve Alten 1997

Translation © Dana Vlčková 1997

ISBN 80-86029-38-7

Tátovi…

Z hlubin času
se vynořil
pravěký predátor…

Poděkování

Pouze v Americe se může stát, že člověk se ocitne na mizině, ztratí práci a za pár dní znovu zbohatne. Uskutečnit svůj životní cíl není snadné a věřit v to, co děláte, když se vám nedaří, není jednoduché, o to víc v takových chvílích dokáže pomoct podpora a laskavost druhých. Jako autor, který se pustil do své první knihy, jsem neobyčejně vděčný mnoha báječným lidem, kteří se na tomto projektu podíleli.

Především bych chtěl poděkovat svému „vysněnému týmu“ vedenému Kenem Atchitym, mým literárním manažerem a producentem. Věnoval svou energii neznámému a já zůstanu navždycky jeho dlužníkem. Také děkuji jeho partnerovi Chi-Li Wongovi a ostatním lidem v Atchityho redakci za jejich názory a úsilí, s jakým mi pomáhali uskutečnit můj sen. Můj dík patří i Edu Stacklerovi a Davidu Angstenovi za jejich vynikající redaktorskou práci s rukopisem a Tobě, Warrene Zide, za Tvoji snahu a energii, jakou jsi Megovi věnoval, a za to, že jsi celý projekt povznesl na zcela novou úroveň. Rád bych poděkoval i Joelovi McKuinovi a Davidu Goldenovi z Golden & McKuin za neuvěřitelný díl práce a za jejich laskavost.

Můj dík patří i Jeffovi Robinovovi z ICM. Nedovedu si představit lepší skupinu, vřelé díky všem, byla to skutečná týmová

práce. Díky Vám všem.

Jsem vděčný Walt Disney Pictures, jejich prezidentu Davidu Vogelovi a vedoucím pracovníkům Allison Breckerové a Jeffu Bynumu, stejně jako Tomu Wheelerovi, že se ujali práce na Megovi. Chci poděkovat i Shawn Coynovi a skvělým lidem v Bantam-Doubleday-Dell za vše, co pro mě udělali. Byla to pro mě čest a privilegium spolupracovat s nimi. Chtěl bych poděkovat i svým rodičům, že během těžkých chvil byli oporou mojí rodině, a své sestře Abby, za její pomoc, když jí bylo nejvíce třeba. A nakonec děkuji své ženě Kim, že trpělivě snášela dlouhé hodiny, kdy jsem pracoval, že to se mnou vydržela celá ta léta, kdy jsem byl nevrlý po nocích proseděných u psacího stolu.

Megalodon

V pozdní době křídové
Před sedmdesáti miliony let

Pobřeží Asioamerické severní pevninské masy (Tichý oceán)

Od chvíle, kdy se zvedla ranní mlha, cítili, že je někdo sleduje. Stádo Shantungosaurů se popásalo celé ráno podél mlhavého pobřeží. Tito ještěři s kachními zobáky, největší z hadrosaurů, se shromáždili v místech hojné zásobárny chaluh a mořských řas, které byly s přílivem vyvrhovány na pobřeží. Každou chvíli pozvedli nervózně hlavu jako stádo srnců a naslouchali zvukům nedalekého lesa. Pozorovali temné stromy a hustou vegetaci, jestli nezahlédnou nějaký pohyb. Byli připraveni při první známce nebezpečí uprchnout.

Přes pláž, skryt mezi vysokými stromy a hustým podrostem, pozoroval stádo pár červených ještěřích očí. *Tyrannosaurus rex*, největší a nejhrozivější ze všech pozemských masožravých tvorů, se tyčil svými šesti a půl metry nad spodní vrstvou lesa. Z úst mu kapaly sliny. Tyrannosaurus pozoroval stádo a do krve se mu vlil adrenalin. Dva největší hadrosauři se právě odvážili do mělkých vod. Hlavy měli skloněné a svými kachními zobáky ukusovali hojnou nabídku chaluh.

Zabiják se náhle vyřítil zpoza stromů, jeho osmitunové tělo rozráželo písek a země se pod jeho kroky otřásala. Hadrosauři se zvedli na zadní nohy a rozutekli se po písčitém břehu. Dva ještěři

pasoucí se v přílivu otočili hlavy a spatřili masožravého tvora, jak se k nim blíží s obnaženými tesáky v rozevřených čelistech, a s hrozivým řevem se vrhá do vod přílivu. Dvojice hadrosaurů se instinktivně otočila a vrhla se do hlubších vod, aby hrozícímu nebezpečí unikla. Dlouhé krky natáhli dopředu a začali plavat. Vydatná práce nohou jim pomáhala udržet se nad hladinou.

Tyrannosaurus se vrhl za nimi do větší hloubky. Jak však pronásledoval svoji kořist, nohy se mu začaly bořit do měkkého dna. Na rozdíl od lehkých hadrosaurů, těžké svaly tyrannosaura stahovaly zvíře pod vodu. Tento tvor neuměl plavat, zoufale se začal zmítat na místě, až zcela uvízl v bahně.

Hadrosauři nyní plavali v devítimetrové hloubce – jednomu predátoru se jim sice podařilo uniknout, ale brzy se střetnou s dalším.

Téměř dvoumetrová hřbetní ploutev se pomalu vynořila z moře a tiše klouzala k nim. Tlak vody vytvářený pouhou hmotností tohoto tvora začal stahovat hadrosaury do hlubších vod. Ještěři s kachními zobáky zpanikařili. S tyrannosaurem by se nakonec pustili do souboje, v hlubokých vodách je však čeká jistá smrt. Otočili se a zuřivě plavali ke břehu, cákajíce kolem sebe, dokud neucítili pod nohama známé bahno.

Tyrannosaurus zařval. Byl ve vodě až po hrudník a snažil se ze všech sil, aby nepropadal hlouběji do bahnitého mořského dna. Hadrosauři se vrhli na obě strany a uhnuli patnáct metrů od zmateného lovce. Tyrannosaurus k nim natáhl krk s hrozivými čelistmi a z hrdla se mu vydral zoufalý sten, když zjistil, že mu před očima uniká kořist. Hadrosauři se prodírali drobným příbojem, až se dopotáceli na břeh. Zhroutili se na teplém písku, příliš vyčerpáni na to, aby se hýbali, jen se ohlíželi zpět po původci nebezpečí, kterému tak tak unikli.

Tyrannosaurovi nezbývalo než držet hlavu zhruba metr nad vodou. Zuřil a vztekle mával ocasem, aby osvobodil jednu ze zadních nohou. Potom náhle přestal a zahleděl se na moře. Z temných vod skrz lehkou mlhu se blížila hřbetní ploutev.

Tyrannosaurus naklonil hlavu na stranu a zůstal nehnutě stát.

Příliš pozdě si uvědomil, že překročil hranice domény vyššího lovce. Poprvé v životě dostal strach.

Jestliže byl *Tyrannosaurus rex* nejstrašnějším zvířetem, které kdy chodilo po souši, *Carcharodon megalodon* byl pánem moří. Červené tyrannosauří oči sledovaly šedou hřbetní ploutev a celé tělo vnímalo proud, který způsobila masa těla kroužícího neviditelně pod vodou. Ploutev zmizela v temných vodách. Tyrannosaurus tiše zaúpěl a jeho oči pátravě pronikaly mlhou. Znovu se vynořila hřbetní ploutev, nyní se tyčila přímo proti němu a rychle se přibližovala. Tyrannosaurus zařval a zoufale se snažil nepřítele zastrašit rozevřením obrovských čelistí.

Z pláže pozorovali oba vyčerpaní hadrosauři tyrannosaura, jak bojuje s neznámým živlem, a potom, jak s velkým šplouchnutím jeho hlava mizí pod hladinu. Za okamžik se dinosaurus opět vynořil a vydal strašlivý křik, který dolehl až k nim. Jeho žebra byla drcena čelistmi silnějšího lovce, gejzír krve stříkal raněnému zvířeti z tlamy.

Obrovský *Tyrannosaurus rex* zmizel pod hladinou a zčeřená voda se zbarvila doruda. Nastalo ticho. Hadrosauři se otočili a ztěžka klusali k lesu. Najednou se otočili a s hrůzou hleděli na krvavou scénu, která se ve vodě odehrávala. Z vody se vynořil osmnáctimetrový žralok téměř třikrát tak velký jako jeho kořist, a uchopil tyrannosaura do své gigantické tlamy. Jeho obrovská hlava a svalnatá horní část těla se celá chvěla, jak se snažil zůstat nad hladinou. Potom v neuvěřitelné ukázce kruté síly zatřásl meg ještěrem ze strany na stranu mezi dvaceticentimetrovými pilovitými zuby, až stříkala růžová pěna a gejzíry sedlé krve do všech stran. Dvacetitunový megalodon a jeho zmrzačená kořist se s mohutným vystříknutím vody ponořili zpátky do moře.

Žádný tvor se neodvážil k megalodonu přiblížit, kdykoliv se v tropických vodách krmil. Neměl nikoho, s kým by se dělil o svoji kořist, neměl žádné mladé, které by musel krmit. Megalodon byl tvorem, který žil samotářským životem a dokázal svoje teritorium bezohledně hájit. Pářil se, když musel, a svoje mláďata zabíjel, když mohl, protože jediná hrozba jeho nadvládě byla z vlastního

druhu. Dovedl se přizpůsobit přírodním katastrofám a klimatickým změnám, které vedly k masovému vyhynutí velkých ještěrů a nesčetného množství prehistorických savců. A přestože se jeho počet postupně zmenšoval, někteří jedinci tohoto druhu mohli v izolaci od světa lidí v temných hlubinách oceánu přežít.

Profesor

8. listopadu, 1997, 19:42

Scrippsův institut, Andersonova posluchárna,
La Jolla, Kalifornie

„Představte si žraloka velkého bílého, dlouhého patnáct až osmnáct metrů a vážícího asi dvacet tun. Dovedete si něco takového vůbec představit?“ obrátil se Jonas Taylor k pětistům posluchačů a čekal, jak na ně jeho slova zapůsobí. „Někdy mám sám potíže si to představit, takový tvor ale doopravdy existoval. Jeho hlava byla pravděpodobně velká jako malý náklaďák a jeho čelisti by spolkly čtyři dospělé muže jako nic. A to jsem se ještě nezmínil o zubech – ostrých jako žiletka a dlouhých sedmnáct až dvacet centimetrů, s pilovitými okraji jako nůž z nerezavějící oceli na krájení řízků.“

Dvaačtyřicetiletý paleontolog si byl vědom toho, že své posluchače upoutal. Od jeho návratu do institutu uběhlo již několik let. Že bude ale řečnit před nabitým sálem, to nečekal. Jonas si byl vědom toho, že jeho teorie vyvolají protichůdné názory. Věděl, že mezi posluchači se najde jistě dost kritiků, ale i mnoho příznivců. Uvolnil si límeček a zhluboka se nadechl.

„Další diapozitiv, prosím. A tady máme náčrtek potápěče asi sto osmdesát centimetrů vysokého v porovnání se žralokem bílým s jeho čtyřista osmdesáti centimetry a naším *Carcharodonem megalodonem* měřícím osmnáct metrů. Myslím, že takhle si

uděláte docela dobrou představu, proč vědci nazývají tento druh králem všech predátorů.“

Jonas se natáhl pro sklenici vody a krátce usrkl. „Zkamenělé zuby megalodona z nejrůznějších částí světa dokazují, že tento druh ovládal před sedmdesáti milióny let oceány. Je ale skutečně zajímavé, že megalodon přežil geologické katastrofy, ke kterým došlo asi před čtyřiceti milióny let, kdy dinosauři a většina ostatních prehistorických druhů vymřeli. Vlastně zuby megalodona, které máme, dokazují, že tito predátoři vymizeli až před sto tisíci lety. Z geologického hlediska to je pouhé tiknutí hodin.“

Šestadvacetiletý absolvent zvedl ruku. „Profesore Taylore, jestliže tito megalodoni žili před sty tisíci let, proč vůbec vyhynuli?“

Jonas se usmál. „To, drahý příteli, je jednou z velkých záhad paleolitu. Někteří vědci se domnívají, že hlavní součástí megalodonovy stravy byly velké, pomalu plující ryby a že se nedokázal adaptovat na malé rychlejší druhy, které existují dnes. Jiná teorie říká, že k vyhynutí druhu přispěl pokles teploty oceánu.“

Postarší muž v první řadě zvedl ruku. Jonas v něm poznal bývalého kolegu z institutu. Byl to jeho bývalý kritik.

„Profesore Taylore, myslím, že bychom si rádi vyslechli vaši teorii vymizení druhu *Carcharodon megalodon.*“

Ozvalo se souhlasné zamručení. Jonas si uvolnil límeček o něco víc. Málokdy nosil oblek a tento vlněný byl starý osmnáct let. Pamatoval ještě lepší časy. „Ti z vás, kteří mě znají nebo sledují moji práci, vědí, jak se moje názory liší od názorů většiny paleontologů. Mnozí v mém oboru strávili spoustu času uváděním teorií, proč určitý druh již neexistuje. Já se naopak ptám, proč zdánlivě vyhynulý druh existovat může.“

Postarší profesor se postavil. „Pane, snad nechcete říct, že *Carcharodon megalodon* dosud brázdí vody oceánů?“

Jonas si počkal, až se sál ztišil. „To ne, pane profesore, jen se snažím zdůraznit, že jako vědci máme tendenci přistupovat při

pátrání k určitému vyhynulému druhu dosti negativně. Například ještě nedávno se vědci jednoznačně domnívali, že *Coelacanthus*, druh ryby s lalokovitými ploutvemi, která žila před třemi sty milióny let, vyhynul v průběhu posledních sedmdesáti milionů let. A potom v roce 1938 jakýsi rybář vytáhl z hlubokých vod oceánu u jižní Afriky žijící exemplář této ryby. Nyní vědci běžně pozorují tyto ‚žijící zkameněliny' v jejich přirozeném prostředí…"

Postarší profesor se znovu vztyčil a přehlušil svým hlasem mumlání davu. „Pane profesore Taylore, všem nám je znám nález druhu *Coelacanthus*, ale existuje velký rozdíl mezi třímetrovou rybou žijící u dna moře a osmnáctimetrovým predátorem!"

„A znovu, pane, se vás ptám na váš názor na ‚megalodona'." Šum opět zesílil.

Jonas si otřel čelo. Maggie ho zabije. „No dobrá. Tak za prvé zcela vylučuji teorii o tom, že megalodon není schopen chytat rychlejší kořist. Zjistili jsme, že kónický tvar či ocasní ploutev žraloka velkého bílého, současného bratrance megalodona, je nejúčinnějším tvarem pro pohyb těla vodou. Víme, že megalodonové žili před stem tisíců let. Tehdy, stejně jako dneska, by měl tento predátor bohaté zásoby pomalu se pohybujících velryb, kterými se mohl živit.

Souhlasím však s tím, že na tyto tvory měla vliv snižující se teplota oceánů. Prosím další diapozitiv. Omlouvám se, ale mám zde ještě jeden poslední."

Na dalším diapozitivu bylo znázorněno několik map planety.

„Jak vidíme na těchto mapách, kontinentální masy naší planety se v důsledku pohybu sedmi velkých tektonických desek neustále přeskupují. Na této mapě," Jonas ukázal na prostřední obrázek, „je vidět, jak Země vypadala před čtyřiceti miliony let, během eocénu. Jak vidíme, pevninská masa, ze které se vytvořila Antarktida, se přibližně v této době oddělila od Jižní Ameriky a přesunula se přes Jižní pól. Když se kontinenty posunuly k pólům, přerušil se přítok oceánického tepla, směřujícího k pólům, v podstatě došlo k nahrazení vody, která drží teplo, pevninou, která teplo ztrácí. Jak docházelo k ochlazování, na zemi se

nashromáždil sníh a led, což vedlo k dalšímu snížení celkových teplot na zeměkouli a ke snížení hladin oceánů. Jak většina z vás ví, nejdůležitějším faktorem, který řídí geografické rozložení mořských živočichů, je teplota oceánů.

Když tedy došlo ke snížení teploty vody, začaly být teplejší tropické proudy přesycené solí a začaly klesat. Takže v podstatě byla teplota oceánů chladnější podél mělčích povrchových vod a tropický proud, který byl díky soli těžší, proudil hlouběji.

Na základě umístění zkamenělin megalodona, víme, že megalodoni obývali teplejší tropická moře, zřejmě díky skutečnosti, že jejich potravinové zdroje se přizpůsobily poklesu teploty oceánů tím, že se posunuly do větší hloubky, stejně jako proudy tropického oceánu. Také víme, že *Carcharodon megalodon* přežil období asi před čtyřiceti milióny let, kdy klimatické změny zahubily dinosaury.

Přibližně před dvěma milióny let prodělala naše planeta poslední ledovou dobu. Jak vidíte na tomto obrázku, hlubší tropické proudy, které sloužily jako útočiště pro mnohé mořské druhy, byly náhle izolovány. Výsledkem bylo, že mnohé druhy prehistorických ryb, včetně druhu *Carcharodon megalodon,* vymizely, protože se extrémnímu poklesu teploty oceánů nebyly schopny přizpůsobit.“

Profesor se ozval ze svého sedadla: „Takže profesore Taylore, vy věříte, že megalodon vyhynul v důsledku klimatických změn.“ Postarší muž se usmál. Zjevně byl sám se sebou spokojen.

„Ne tak docela. Nezapomínejte, co jsem řekl, že dávám přednost úvaze, zda je úplně vyloučené, že by určitý druh mohl existovat dodnes. Asi před patnácti lety jsem byl členem vědeckého týmu, který poprvé studoval příkopy v hlubokém moři. Hlubokomořské příkopy „v říši Hadově“ v Tichém oceánu, o kterých vědci nevědí prakticky nic. Zjistili jsme, že tyto příkopy se vyskytují na okraji dvou oceánských desek, kdy se jedna deska rozpustí do pevniny procesem zvaným subdukce. Uvnitř těchto příkopů se vyskytoval pramen minerální vody o teplotě, která někdy přesahovala pět set stupňů Celsia. V některých nejhlubších

místech Pacifického oceánu může tropický proud vody protékat na samotném dnu. K našemu překvapení jsme zjistili, že hydrotermální výrony umožňují život nových forem, o kterých jsme do té doby neměli ani tušení.“

Postavila se žena středního věku a vzrušeně se zeptala: „Objevili jste megalodona?“

Jonas se usmál a čekal, až se utiší smích. „Ne, paní. Ale dovolte, abych vám ukázal něco, co pochází z roku 1873 a co by vás mohlo zajímat…“ Jonas vytáhl skleněnou bedýnku tvaru a velikosti dvou vedle sebe stojících krabic od bot.

„To je zkamenělý zub druhu *Carcharodon megalodon.* Akvalungové a pobřežní sběrači našli tisíce takových zkamenělých zubů. Některé byly téměř padesát miliónů let staré. Tento exemplář má však svoji cenu ne díky svému nemalému stáří. Byl objeven první světovou oceánskou expediční lodí, britským HMS Challengerem. Vidíte ty manganové hlízy?“ Jonas se dotkl černého povlaku na zubu. „Nedávná analýza těchto manganových povlaků naznačuje, že majitel zubu žil během pleistocenu nebo v raném období holocénu. Jinými slovy, ten zub je pouze deset tisíc let starý a byl vytažen z nejhlubšího místa na Zeměkouli, z Challenger Deep v Mariánském příkopu.“

Dav ožil.

„Pane profesore! Pane profesore Taylore –“ Všechny oči se obrátily k Američance s šikmýma očima, která se postavila v jedné ze zadních řad posluchárny. Jonas se na ni podíval a byl až znepokojen její krásou. Připadalo mu, že ji odněkud zná.

„Ano, prosím?“ vyzval ji Jonas a rukou utišil dav.

„Pane profesore, vy říkáte, že megalodon může dosud existovat?“ Nastalo ticho. Všichni v sále si přáli, aby jim neunikla odpověď na tuhle otázku.

„Teoreticky, jestliže příslušníci druhu megalodon vepluli do vod Mariánského příkopu před dvěma milióny let. Do hlubin, ve kterých se udržuje hluboká tropická vrstva vody jako výsledek hydrotermálních výronů, pak by se dalo připustit, že by mohl tento druh přežívat. Existence deset tisíc let staré zkameněliny tuto

možnost rozhodně potvrzuje.“

„Pane profesore?“ Ozvala se žena středního věku sedící s mladým synem po boku. Držela zvednutou ruku. „Jestliže tito tvorové dosud existují, proč jsme je nespatřili?“

„To je dobrá otázka.“ Jonas se odmlčel. Prostřední uličkou přicházela krásná, asi třicetiletá blondýna. Měla dokonalou postavu. Klasické večerní šaty barvy topazu odkrývaly její dlouhé štíhlé nohy. Za ní se táhl její doprovod: třicátník oblečený do smokingu a s vlasy sčesanými do cůpku. Posadili se na prázdná sedadla, která pro ně byla rezervována v přední řadě.

Jonas se ovládl a čekal, až se jeho žena a jeho nejlepší přítel posadí. „Promiňte, otázka zněla, proč jsme megalodona doposud neviděli, jestliže předpokládáme, že příslušníci tohoto druhu dosud žijí. Za prvé, jestliže megalodon obýval nejhlubší vody Mariánského příkopu, nemohl opustit tropickou spodní vrstvu. Challenger Deep se nachází ve hloubce jedenácti a půl kilometru. Teplota vody nad teplou vrstvou se téměř rovná bodu mrazu. „Meg“ by nikdy nepřežil přechod studenou vrstvou k povrchu.

Z tohoto důvodu je obtížné zjistit důkazy existence megalodona nebo kteréhokoli žraloka, zvláště pokud by žili v prohlubni. Na rozdíl od savců žraloci nevyplují po smrti na hladinu, protože jejich těla jsou těžší než mořská voda. Jejich kostra se skládá pouze z chrupavky. Tak na rozdíl od dinosaurů a mnoha druhů kostnatých ryb nezanechává po sobě megalodon kosti, pouze nacházíme jejich zkamenělé strašlivé zuby.“

Jonas zachytil Maggiin pohled, pronikající až do mozku. „Ještě jedna věc, která se týká Mariánského příkopu, je zajímavá. Člověk se odvážil na dno jenom dvakrát, obě expedice se uskutečnily v roce 1960 a v obou případech šlo o batyskaf. To znamená, že jsme se spustili rovnou dolů a vytáhli se zase nahoru. Skutečnost je taková, že jsme nikdy příkop dostatečně neprobádali. Vlastně toho víme o kousku Pacifického oceánu o šíři dvou a půl kilometru a hloubce jedenácti a půl kilometru méně nežli o vzdálených galaxiích.“

Jonas pohlédl na Maggii a pokrčil rameny. Postavila se a

ukázala na hodinky.

„Budete mě muset, dámy a pánové, omluvit. Tato přednáška se protáhla poněkud déle, než jsem předpokládal.“

„Promiňte, pane doktore Taylore, ještě jednu důležitou otázku,“ ozvala se znovu žena se šikmýma očima. Zdálo se, že je zmatená. „Než jste se začal věnovat studiu těchto megalodonů, vaše kariéra byla zaměřena na pilotování hlubinných ponorek. Zajímalo by mě, proč jste toho na vrcholu kariéry nechal?“

Jonas byl přímou otázkou zaskočený. „Mám pro to svoje důvody.“ Podíval se na posluchače, jestli uvidí ještě nějakou zvednutou ruku.

„Okamžik ještě, řekněte mi,“ žena se nyní zvedla a kráčela prostřední uličkou dopředu, „ztratil jste nervy, profesore? Musel jste mít přece nějaký důvod. Od té doby jste do ponorky nevstoupil? Proč? Sedm let?“

„Jak se jmenujete, slečno?“

„Tanaka. Terry Tanaka. Určitě znáte mého otce, Masaa Tanaku z Tanakova oceánografického institutu.“

„Ano, jistě. My dva jsme se vlastně už setkali – na přednášce před několika lety.“

„To je pravda.“

„Dobře, Terry Tanako. Teď se nemůžu pouštět do podrobností, řekněme jen, že jsem se rozhodl si od ponorek odpočinout, abych mohl trávit více času studiem prehistorických druhů, jako je megalodon.“ Jonas si posbíral poznámky. „Jestli již nejsou žádné otázky…“

„Doktore Taylore!“ V třetí řadě se postavil muž s postupující pleší a s brýlemi v jemných kovových obroučkách. Měl huňaté obočí jako skřítek a tvářil se upjatě. „Dovolte, pane, poslední otázku. Jak jste se zmínil, v roce 1960 se uskutečnily dvě expedice s posádkou na palubě. Není však pravda, že v poslední době došlo i k dalším sestupům do Challenger Deep?“

Jonas se na něho zahleděl. „Promiňte?“

„Sám jste se tam několikrát ponořil.“

Jonas mlčel. Posluchači se začali ozývat.

Muž pozvedl svoje huňaté obočí a narovnal si brýle. „V roce 1989, profesore, dokud jste ještě pracoval pro námořnictvo.“

„Promiňte… myslím, že vám nerozumím.“ Jonas pohlédl na svoji ženu.

„Jste profesor Jonas Taylor, viďte?“ Muž se samolibě usmál a posluchači propukli v smích.

„Promiňte, ale já už opravdu musím jít. Mám ještě nějakou schůzku. Děkuju vám všem za pozornost.“

Když Jonas sestupoval z pódia, tu a tam se v mumlajícím davu ozval ostrůvek tleskajících. K Jonasovi přistoupili studenti a zasypávali ho otázkami. Vědci uváděli vlastní teorie a staří kolegové se s ním chtěli pozdravit, než zmizí. Jonas si potřásl rukou s mnohými a horlivě se přitom omlouval, že již musí běžet.

Muž ve smokingu s vlasy sčesanými do cůpku se prodral davem. „Jonasi, auto je zaparkováno venku. Maggie říká, že už musíme jít.“

Jonas přikývl, podepsal ještě jednu knihu pro jakéhosi studenta zářícího obdivem a potom spěchal k zadnímu východu z posluchárny, kde ho již netrpělivě čekala jeho žena Maggie.

Když přistupoval ke dveřím, zahlédl Terry Tanaku, jak ho v davu pozoruje. Zabodávala se do něho očima a ústy formulovala slova: „Potřebujeme si promluvit.“ Jonas pozvedl hodinky a pokrčil rameny. Už měl pro dnešek slovních útoků dost.

Jako by mu četla myšlenky, ozvala se jeho žena ode dveří. „Tak jdeme, Jonasi!“

Zlatý orel

Jeli po poloostrově Coronado v limuzíně Buda Harrise. Jonas seděl vzadu naproti nim. Bud něco mumlal do telefonu a pohrával si s cůpkem jako školačka. Maggie vypadala na širokém koženém křesle jako doma, štíhlé nohy měla zkřížené a v ruce držela skleničku šampaňského. Zvykla si na jeho peníze, napadlo Jonase. Představil si ji v plavkách, jak se opaluje na Budově jachtě.

„Mívalas ze slunce strach.“

„O čem to mluvíš?“

„O tvém opálení.“

Podívala se na něho. „Vypadá to dobře na kameru.“

„Rakovina už tak dobře nevypadá.“

„Nezačínej s tím zase, Jonasi. Nemám náladu. Dnes je největší večer mé kariéry a já jsem tě musela z přednáškové síně doslova tahat. Věděl jsi o té večeři nejmíň měsíc dopředu a vzal sis na sebe ten starej vlněnej oblek, co už nosíš dvacet let.“

„Maggie, dnes jsem měl první přednášku po dvou letech a ty sis to přihasila uličkou jako –“

„No tak, nechte toho,“ přerušil je Bud. Zaklapl telefon a zvedl ruce. „Jen se uklidni, Maggie, tohle byl velký večer i pro Jonase. Možná, že jsme na něho měli počkat v autě.“

Jonas mlčel.

Maggie ještě neskončila. „Celý roky jsem čekala na tuhle příležitost, makala jsem jak černej, zatímco tys spláchl svoji kariéru do záchodu. Teď jsem na řadě já a jestli se ti to nelíbí, nemusíš tam se mnou vůbec chodit. Můžeš počkat v limuzíně. Bud mě dnes večer doprovodí, viď?“ obrátila se k Budovi.

„Mě z toho vynech,“ zklamal ji Bud.

Maggie se zamračila a vyhlédla z okna. Ve vzduchu bylo cítit napětí. Bud po chvíli přerušil ticho. „Henderson si myslí, že už to máš v kapse. Tohle by skutečně mohlo znamenat obrat ve tvý kariéře, jestli se ti podaří uspět.“

Maggie se k němu obrátila a nevšímala si svého manžela. „Já vyhraju,“ řekla odhodlaně. „Vím, že vyhraju. Nalej mi ještě jednu.“

Bud se zazubil, naplnil Maggii skleničku a potom nabídl láhev Jonasovi. Jonas zavrtěl hlavou, opřel se o sedadlo a nepřítomně hleděl na svoji ženu.

Jonas Taylor poznal svoji ženu téměř před devíti lety v Massachusetts, kde cvičil hlubinné potápění v Oceánografickém institutu Woodse Hola. Maggie zrovna dokončovala svoje studia na bostonské univerzitě. Jejím hlavním oborem byla žurnalistika. Drobná blondýnka jeden čas věnovala spoustu energie tomu, aby se prosadila jako modelka, ale postrádala dostatečnou výšku. Rozhodla se proto, že prorazí jako žurnalistka.

Přečetla si o dobrodružstvích Jonase Taylora v ponorce Alvin a napadlo ji, že by byl dobrým námětem pro studijní práci. Věděla, že je ve svém oboru dost slavný, a navíc jí připadal i hezký a přitahoval ji svojí atletickou postavou.

Jonas Taylor byl ohromený, že někdo jako Maggie může mít zájem o hlubinné potápění. Jeho kariéra ho plně pohlcovala, na společenský život mu zbývalo jen málo času, a tak, když se o něho začala zajímat krásná blondýna, využil nabízené příležitosti. Začali spolu chodit skoro okamžitě. O jarních prázdninách v posledním ročníku pozval Jonas Maggii na Galapágy, jako součást průzkumné práce s Alvinem. Dokonce jí dovolil, aby ho

doprovázela do Galapážského příkopu.

Na Maggii zapůsobilo, jaký měl Jonas mezi svými kolegy vliv, a zamilovala si vzrušení a dobrodružství spojené s průzkumem oceánu. Za deset měsíců se vzali a odstěhovali se do Kalifornie, kde Jonasovi nabídli možnost spolupracovat s námořnictvem. Maggie si Kalifornii zamilovala. Okamžitě si zvykla na společenský život a zatoužila po vlastní kariéře ve sdělovacích prostředcích. Věděla, že s pomocí manžela se jí to podaří.

A potom došlo k té nehodě. Jonas byl pilotem nové hlubinné ponorky při tajné námořní expedici do Mariánského příkopu. Když se potřetí potopil do propasti, zazmatkoval a vynořil se s ponorkou příliš rychle, takže došlo k rychlé dekompresi. Dva muži z jeho posádky zahynuli a Jonas byl za neštěstí zodpovědný. Podle oficiální zprávy došlo k „anomálii spojené s hloubkou“ a nehoda zničila Jonasovu pověst spolehlivého argonauta. Byla to jeho poslední expedice v ponorce.

Maggie si rychle uvědomila, že její cesta k hvězdné kariéře je silně ohrožena. Jonas se přestal potápění věnovat a začal se vážně zabývat paleontologií, psal knihy a studoval prehistorické mořské tvory. Jeho příjem rychle poklesl a změnil se i životní styl, na jaký nebyla Maggie zvyklá. Našla si práci. Psala do několika místních časopisů, ale nikam to nevedlo. Její sny o tom, že se proslaví, byly odsouzeny k záhubě. Život, který vedla, ji začal nesnesitelně nudit.

Potom ji Jonas představil svému bývalému příteli, se kterým kdysi bydlel na koleji, Budovi Harrisovi. Harrisovi bylo v té době pětatřicet a nedávno zdědil otcovo loďařství v San Diegu. S Jonasem tři roky sdíleli byt na pennsylvánské státní univerzitě a od té doby zůstali ve styku.

Maggie pracovala na částečný úvazek pro *San Diego Register*. Stále hledala nové příběhy a s Jonasem se domnívali, že Budovo loďařství by mohl být zajímavý námět pro *Sunday Magazine.* Maggie strávila celý měsíc sledováním Buda v přístavu, jezdila s ním do jeho přístaviště na Long Beach, v San Franciscu a v Honolulu. Dělala s ním interview na jachtě, zúčastňovala se

schůzek rady, svezla se na jeho vznášedle a strávila celé odpoledne tím, že se učila plachtit.

Článek, který napsala, se dostal na obálku a proslavil místního divokého a neotesaného milionáře. Jeho obchody vzkvétaly. Bud to však nezapomněl Maggii oplatit. Sehnal jí práci hlasatelky u místní televizní stanice. Fred Henderson, který stanici vedl, byl Budovým přítelem z jachtingu. Maggie začala dvouminutovými vstupy do zpráv v deset hodin, ale brzy se protlačila mezi trvalé zaměstnance a četla týdenní zprávy z Kalifornie a Západu. Nyní se z ní pomalu stávala slavná osoba.

Bud vylezl z limuzíny a podal Maggii ruku. „Možná, že já bych měl dostat odměnu. Co o tom soudíš, Maggie? Jako tvůj producent?“

„To nikdy,“ odpověděla Maggie a podala skleničku řidiči. Vystoupila. Alkohol ji trochu uklidnil. Usmála se na Buda a všichni tři zamířili ke schodišti. „Jestli ti začnou dávat ceny, co zbyde pro mě?“ Pod zlatým transparentem vítajícím účastníky Patnáctého sandiegského výročního udílení cen pracovníkům v médiích prošli hlavním vchodem do slavného Hotelu del Coronado. Za doprovodu živé hudby si zazobaní hosté brali na talířek předkrm, usrkávali z drinků a procházeli se mezi stoly s bílo-zlatými ubrusy. Brzy se měla začít podávat večeře.

Jonase by nikdy nenapadlo, že se ve svém obleku bude cítit nedostatečně oblečený. Maggie mu o tom večírku sice řekla již před měsícem, ale netušil, že to bude taková honosná událost.

Mezi lidmi poznal několik tváří od televize, provinční hvězdičky z místních zpráv. Čtyřiapadesátiletý Harold Ray, duše zpráv v deset na programu devět, se na Maggie široce usmál, když ji zdravil. Pomáhal Maggie zajistit financování pro její reportáž o účinku olejových vrtů na migraci velryb podél kalifornského pobřeží. Její dílo bylo jedním ze tří nominovaných na hlavní cenu v oblasti dokumentů o životním prostředí. Maggie měla největší naději na vítězství.

„Možná, že si dnes večer odneseš domů orla, Maggie.“

„Proč myslíš?“

„Mám za ženu jednu členku poroty!“ zasmál se Harold. Prohlédl si Budův cůpek a zeptal se: „Tenhle mladý muž je tvůj manžel?“

„Obávám se, že nikoliv,“ odpověděl Bud a potřásl mu rukou.

„Co? Nikoliv mladý nebo nikoliv její manžel?“ Znovu se zasmál Harold.

„Je to můj… producent,“ řekla Maggie s úsměvem. Potom se podívala na Jonase. „Tohle je můj manžel.“

„Jonas Taylor. Rád vás poznávám, pane Rayi.“

„Vy jste ten profesor Jonas Taylor?“

„Ano.“

„Nedělali jsme o vás před několika lety článek? Něco o dinosauřích kostech v Saltonském moři?“

„To je možné. Tehdy tam bylo spousta lidí od novin. Byl to neobvyklý nález –“

„– Promiň, Jonasi,“ přerušila je Maggie, „ale já bych se hrozně ráda něčeho napila. Nebude ti to vadit?“

Bud pozvedl prst. „Džin s tonikem pro mě, kamaráde.“

Jonas se tázavě podíval na Harolda Raye.

„Pro mě nic, profesore. Já jsem dnes večer konferenciérem. Ještě skleničku a začnu místo proslovu přednášet zprávy.“

Jonas se protlačil k baru. Vzduch v tanečním sále bez oken byl vlhký a vlněné sako Jonase píchalo a pálilo na těle. Objednal si pivo, sklenici šampaňského a džin s tonikem. Barman nejprve vytáhl z ledu láhev Carta Blanca. Jonas si lahví nejdříve ochladil čelo, potom si nalil a žíznivě upil. Podíval se zpět na Maggii, která se dosud smála s Budem a Haroldem.

„Chcete ještě jedno pivo, pane?“ Drinky byly připravené. Jonas si uvědomil, že svoje pivo již vypil. „Dám si tohle,“ řekl a ukázal na džin.

„Já taky,“ ozvalo se za ním. „S citrónem.“

Jonas se otočil. Byl to muž s postupující pleší a huňatým obočím. Hleděl přes brýle s kovovými obroučkami a tvářil se stejně upjatě jako v posluchárně. „Zvláštní, že se setkáváme tady,

doktore.“

Jonas na něho pohlédl s podezřením. „Sledoval jste mě snad?“

„Proboha, to ne,“ odpověděl muž a nabral si na baru plnou hrst mandlí. Mávl rukou do místnosti. „Pracuju pro média.“

Barman nabídl Jonasovi jeho sklenku. „Dostanete cenu?“ zeptal se Jonas skepticky.

„Ne, ne, jsem jenom pozorovatel.“ Natáhl ruku. „David Adashek, pracuju pro Science Journal.“

Jonas mu unaveně potřásl pravicí.

„Moc se mi líbila vaše přednáška. Je to fascinující, to o tom mega… – jak že se to jmenuje?“

Jonas usrkl ze svého nápoje a zahleděl se na reportéra. „Co ode mě chcete, pane?“

Muž dojedl mandle a dlouze upil ze své skleničky. „Bylo mi řečeno, že před sedmi lety jste absolvoval pro námořnictvo nějaké potápění v Mariánském příkopu. Je to pravda?“

„Možná je, možná není. Proč se o to zajímáte?“

„Říkalo se, že námořnictvo hledalo nějaké místo, kam odložit radioaktivní odpad ze zastarávajících nukleárních zbraní. To se aspoň říkalo. Myslím, že mí redaktoři by o něco takového měli velký zájem.“

Jonas byl v šoku. „Kdo vám to řekl?“

„No, nikdo osobně mi to neřekl –“

„Kdo to byl?!“

„Promiňte, profesore. O jaké jde zdroje, to si nechám pro sebe. Jelikož jde o velmi tajnou operaci, jsem si jist, že to pochopíte.“ Adashek si vstrčil do úst další mandli a hlasitě ji kousal jako žvýkačku. „Legrační je, že před čtyřmi lety jsem o tom dělal s jedním chlápkem interview. Nemohl jsem z něj dostat ani slovo. Najednou se minulý týden zčistajasna objevil a řekl mi, že jestli chci vědět, co se stalo, mám se obrátit na vás… řekl jsem snad něco špatného, doktore?“

Jonas pomalu zavrtěl hlavou a pohlédl na muže. „Nemám vám co říct. Nyní se budu muset omluvit, zdá se, že se bude podávat večeře.“ Otočil se a kráčel ke svému stolu.

Adashek se kousl do rtů a přimhouřenýma očima Jonase pozoroval.

„Ještě jeden drink, pane?“ zeptal se barman.

„Ano,“ odpověděl Adashek příkře a nabral si plnou hrst mandlí.

Z druhého konce místnosti Jonase Taylora pozorovaly tmavé asijské oči. Viděly ho, jak kráčí přes taneční parket a sedá si k blondýně.

Po čtyřech hodinách a šesti drincích Jonas zíral na zlatého orla postaveného před ním na bílém ubruse a zabíraného kamerou. Maggiin film o velrybách zvítězil nad projektem o Farallonských ostrovech a greenpeaceovským dokumentárním filmem o japonském velrybím průmyslu. Maggiina děkovací řeč byla velmi vášnivá, šlo jí prý hlavně o „záchranu velryb“. K tomu, aby natočila ten film, ji inspiroval zájem o osud kytovců, řekla. Jonas uvažoval, jestli se kromě něho najde v místnosti ještě někdo další, kdo jí nevěří ani slovo.

Bud rozdával doutníky. Harold Ray pronesl přípitek. Zastavil se u nich Fred Henderson, aby Maggii poblahopřál, a dodal, že jestli si nedá pozor, tak se brzy dostane do hlavní losangelské stanice. Maggie předstírala nezájem. Jonas věděl, že tyhle klepy již slyšela, vlastně je sama vyvolala.

Nyní se tančilo. Maggie vzala Buda za ruku a vedla ho na parket. Věděla, že Jonasovi to nebude vadit. Jak by mohlo? Tančil nerad.

Jonas zůstal u stolu sám, cucal led ze sklenice a snažil se vzpomenout, kolik džinů za poslední tři hodiny zkonzumoval. Cítil se unavený, mírně ho bolela hlava a vypadalo to, že večer se ještě protáhne. Vstal a zamířil k baru.

Byl tam Harold Ray a bral si láhev vína a dvě skleničky. „Tak jak jste se měl v Baje, profesore?“

Jonas na chvíli zapochyboval, zda je Ray střízlivý. „Promiňte?“

„Ta plavba.“

„Jaká plavba?“ Podal barmanovi svoji skleničku a přikývl na

znamení, že ji chce naplnit.

Ray se zasmál. „Říkal jsem jí, že tři dny není žádná dovolená. A podívejme se na vás, vy už jste na ni zapomněl.“

„… Ach, vy myslíte… minulý týden.“ Potom mu to došlo. Ten její výlet do San Francisca. To opálení. „Obávám se, že se mi tam nelíbilo tak jako Maggii.“

„Příliš mnoho margaret?“

Jonas zavrtěl hlavou. „Já nepiju.“ Barman mu podával jeho džin s tonikem.

„Ani já ne!“ zasmál se Ray a vracel se ke svému stolu.

Jonas dlouze hleděl na skleničku v ruce, potom přelétl pohledem taneční parket. Kapela hrála *Crazy*. Světla byla ztlumená a dvojice se tiskly k sobě. Očima vyhledal Maggii. Byli s Budem na sebe přilepeni jako dva opilci. Bud jí rukama hladil po zádech a posouval se stále níž. Jonas pozoroval, jak Maggie roztržitě dává jeho ruce na svoje hýždě.

Jonas postavil skleničku a vrávoravým krokem vstoupil na parket. Bud s Maggií se dosud drželi v objetí, nevnímali svět kolem sebe, oči měli zasněně zavřené.

Jonas poklepal Budovi na rameno. Přestali tančit a otočili se k němu. Bud hleděl na svého přítele a zaplavilo ho neblahé tušení. „Jonasi?“

Jonas ho pravačkou uhodil do brady. Několik žen hystericky vykřiklo, když Bud vrazil do dalšího páru a shodil ho na zem. Kapela přestala hrát.

„Nebudeš sahat mý ženě na zadek.“

Maggie upřela na Jonase pohled plný hrůzy. „Zbláznil ses?!“

Jonas si hladil klouby. „Udělej mi laskavost, Maggie. Až příště pojedeš do Caba, radši se nevracej.“ Otočil se a opustil parket i celou místnost vlnící se v alkoholickém opojení a vykročil k východu.

Jonas vyšel předním vchodem a rozvázal si kravatu. Poslíček v uniformě se ho zeptal na jeho lístek k autu.

„Nemám auto.“

„Chcete tedy taxík, pane?“

„Nepotřebuje žádný taxík. Já ho svezu.“ Ve dveřích za ním se objevila Terry Tanaka.

„Vy? Když už prší, ať je to pořádná sprcha. Co chcete, Terry, chcete mě ještě postrašit?“

Usmála se. „Dobrá, zasloužila jsem si to. Ale na mě si netroufejte, nebo skončíte na zádech.“

Jonas se posadil na obrubník, rukama si vjel do vlasů. Hlava mu třeštila. „Co ode mě chcete?“

„Sledovala jsem vás až sem. Promiňte mi, nebyl to můj nápad. Mrzí mě to. To můj otec mě do toho namočil.“

Jonas pohlédl ke dveřím. „Tohle není zrovna nejlepší chvíle…“

Podala mu fotografii. „Jde o tohle.“

Zahleděl se na fotku. A znovu se podíval na ženu.

„Kdo to sakra udělal?“

UNIS

Jonas ji nechal, aby ho zavezla domů. Za jízdy si chladil klouby ve větru. Očima spočíval na vozovce, ale v duchu stále hleděl na tu fotku.

Černobílá fotografie, která byla pořízena v hloubce jedenácti kilometrů v západní části Pacifického oceánu v hlubokém kaňonu Mariánského příkopu, ukazovala dálkově ovládané čidlo využívané k monitorování prostředí na dně oceánu. Jonas byl docela dobře obeznámen s výzkumem prováděným v poslední době pomocí těchto pozoruhodných robotů. Ve společném japonsko-americkém projektu prognózy zemětřesení bylo v Mariánském příkopu v délce dvou set kilometrů použito pětadvaceti ponorek UNIS z titania k zachycení otřesů na dně nejhlubšího podzemního kaňonu na světě.

„Všecko fungovalo bezvadně," řekla mu Terry, když najeli na dálnici. „I můj otec byl spokojený." Masao Tanaka a Tanakův oceánografický institut v Monterey vyvinul systémy UNIS pro společný projekt. Během dvou týdnů za použití povrchové lodi institutu KIKU získávali neustálý proud dat a vědci na obou stranách Pacifiku informace dychtivě studovali.

Potom se něco přihodilo. „Tři týdny po zahájení," vysvětlovala Terry, „Japonci volali, že někteří roboti UNIS přestali vysílat

údaje. O týden později přestaly fungovat další dvě jednotky. Když se pár dní na to odmlčela ještě jedna, rozhodl můj otec, že je načase něco podniknout.“

Terry pohlédla na Jonase. „Poslal mého bratra dolů v hlubinném kluzáku.“

„D.J.?“

„Je to náš nejzkušenější pilot.“

„Nikdo by se neměl do takové hloubky pouštět sám.“

„S tím souhlasím. Řekla jsem otci, že jsem se měla spustit ve druhém kluzáku s ním.“

„Vy?“

Terry se na něho zle zamračila. „Vadí vám to snad? Pro vaši informaci, jsem lepší pilot, než si myslíte.“

„To jistě, ale do hloubky jedenácti a půl kilometru? Do jaké největší hloubky jste se kdy sama dostala?“

„Dvakrát jsem byla v hloubce skoro pěti kilometrů, bez problému.“

„To není špatný,“ připustil Jonas.

„Myslíte určitě, že to není špatný na ženskou.“

„Ne, to ne, myslím, že to není špatný na nikoho. Jen pár lidí se spustilo do takový hloubky. Takže si to tak neberte, Terry.“

Usmála se. „Promiňte, ale vážně mě to někdy štve. Táta je strašně staromódní Japonec. Ženy mají být vidět, ale nesmí je být slyšet, takový má názory.“

„Pokračujte,“ vyzval ji Jonas. „Jak D.J. v Mariánském příkopu pochodil?“

„Byl úspěšný. Našel UNIS a všechno nafilmoval. To foto je z jeho videa.“

Jonas se znovu podíval na fotografii. Byla na ní ponorka UNIS proražená na boku v hluboké vodě kaňonu. Koule byla otevřená. Trojnohý podstavec byl rozbitý, držák se zástrčkou odtržený a titanový plášť koule byl vážně poškozený.

Jonas si fotografii dlouze prohlížel. „Kde je ultrazvukový lokátor?“

„D.J. ho našel čtyřicet metrů dolů po proudu. Vytáhl ho

nahoru – je v institutu v Monterey. Proto jsem tady. Můj otec by byl rád, kdybyste se na to podíval.“

Jonas na ni hleděl skepticky.

„Můžete se mnou letět zítra ráno,“ řekla. „V osm se vracím letadlem institutu zpátky.“ Jonas byl tak zabraný do myšlenek, že málem přejeli jeho příjezdovou cestu. „Támhle nalevo.“

Zabočila na dlouhou příjezdovou cestu pokrytou spadaným listím a zaparkovala před hezkým domem ve španělském koloniálním stylu.

Terry vypnula motor. Jonas se k ní otočil a přimhouřil oči. „To je všechno, co váš otec chce?“

Terry se na chvíli zarazila. „Aspoň pokud vím. Netušíme, co se tam dole mohlo stát. Táta si myslí, že byste nám mohl poskytnout nějakou odpověď, říct nám svůj profesionální názor –“

„– můj profesionální názor je, že byste se měla držet daleko od Mariánského příkopu. Je to tam moc nebezpečné, a zvlášť v ponorce pro jednoho.“

„Poslouchejte, doktore Taylore, možná že jste po tolika letech, co jste mimo, ztratil nervy, ale D.J. a já ne. Co se s váma sakra vůbec stalo? Bylo mi jen sedmnáct, když jsem vás viděla poprvé, a byl jste plný odhodlání.“

„Terry, Mariánský příkop je strašně hluboký, je to zkrátka hrozně nebezpečný.“

„Hrozně nebezpečný? Čeho se tak bojíte, bojíte se snad bílého osmnáctimetrového žraloka?“ Pohrdavě si odfrkla. „Něco vám řeknu, Jonasi, údaje, který jsme za první dva týdny získali, byly neocenitelný. Jestliže bude fungovat systém předvídání zemětřesení, zachrání to tisíce životů. Copak máte tak nabitý program, že se nemůžete ani na den utrhnout a zaletět do institutu? Můj otec vás žádá o pomoc. Stačí, když si prohlídnete ultrazvukový lokátor a podíváte se na video, co můj bratr natočil, a zejtra večer jste zase doma u svý ženušky. Jsem si jistá, že můj otec vás osobně provede po velrybí laguně.“

Jonas se nadechl. Považoval Masaa Tanaku za svého přítele, a těch neměl v poslední době nazbyt. „Kdy odlítáme?“ zeptal se.

„Sejdem se zejtra ráno na letišti přesně v 7.30.“

„Cože, snad nepoletíme jedním z těch pozorovacích letounů?“ Jonas ztěžka polkl.

„Žádnej strach. Znám pilota. Uvidíme se zejtra ráno.“ Znovu na něho pohlédla, potom se otočila a šla zpátky k autu. Jonas zůstal stát před domem a pozoroval ji, jak odjíždí.

Jonas za sebou zavřel dveře a rozsvítil. Na okamžik si připadal ve vlastním domě jako cizinec. V domě bylo naprosté ticho. Ve vzduchu byl cítit Maggiin parfém. Ta se hned tak nevrátí, pomyslel si.

Šel do kuchyně, z ledničky vyndal láhev vodky, ale pak si to rozmyslel. Místo toho vyměnil filtr v kávovaru, nasypal trochu kávy a nalil vodu. Potom se obrátil ke dřezu a vodou přímo z kohoutku si svlažil rty. Zavřel vodu a dlouhou dobu stál u dřezu a hleděl oknem ven, dokud káva nepřekapala. Venku byla černá tma. Viděl svůj odraz ve skle.

Když byla káva hotová, vzal si čistý hrnek a celou konvici a odebral se do pracovny.

Svatyně. Jediná místnost v celém domě, která patřila jen jemu. Stěny pokrývaly mapy oceánů s okraji pevninských ker, horskými masivy, propastmi a hlubinnými příkopy. Na stole leželo několik zkamenělých zubů megalodona. Nad psacím stolem visel v rámu obraz velkého bílého žraloka a vedle něho anatomický nákres jeho vnitřních orgánů.

Jonas postavil hrnek na stůl vedle počítače a usadil se ke klávesnici. Vysoko nad monitorem na něho zíraly čelisti velkého tříapůlmetrového žraloka. Stiskl několik kláves, aby se dostal do internetu, potom vyťukal síťovou adresu Tanakova oceánografického institutu. Titan. Ani Jonas tomu nemohl uvěřit.

Noční sovy

Jonas polkl horkou tekutinu a čekal, až se na obrazovce objeví menu. Potom napsal slovo UNIS.

UNIS
Mořská informační ponorka bez lidské posádky.

Původně navržena a vyrobena v roce 1979 Masao Tanakou z Tanakova oceánografického institutu pro studium velrybí populace v přírodě. V roce 1997 byla ve spolupráci s Japonským centrem pro technické vybavení námořní vědy (JAMSTEC) přetvořena pro zaznamenávání seismických poruch podél hlubinných příkopů. Každý systém UNIS se skládá z titanového vnějšího pláště tlustého sedm a půl centimetru. Jednotku nesou tři zatažitelné nohy a váží 1,3 tuny. Každý systém UNIS je navržen tak, aby odolal tlaku 17 tun na čtvereční centimetr. UNIS předává informace hladinové lodi pomocí kabelu z optického vlákna.

INSTRUMENTACE UNIS:

Elektrická pole	Minerální usazeniny	Seismická salinita
Vybavení	Topografie	Teplota vody

Jonas přehlédl technické zprávy systémů UNIS a zapůsobilo na něj, jak jednoduše byly vybaveny. Když byly umístěny do místa zlomu, mohly ponorky odhalit kontrolní známky hrozícího zemětřesení.

Jižní Japonsko mělo tu smůlu, že geograficky leželo v místě, kde se sbíhaly tři tektonické desky. Periodicky dochází k tření těchto desek, a tím vzniká asi jedna desetina ročních zemětřesení. Při jednom ničivém zemětřesení v roce 1923 zahynulo přes 140 000 lidí.

V roce 1994 Masao Tanaka zoufale hledal zdroje, aby mohl dokončit svůj vysněný projekt – obrovskou lagunu pro kytovce neboli velrybí ráj. JAMSTEG souhlasil, že bude celý projekt financovat, jestliže Tanakův institut poskytne pětadvacet dálkově ovládaných ponorek UNIS, které by monitorovaly seismickou činnost v Challenger Deep. O tři roky později bylo systémů s úspěchem využíváno. Po několika týdnech vysílání důležitých dat na hladinovou loď do výšky deseti a půl kilometrů se však něco stalo. Nyní Masao Tanaka potřebuje Jonasovu pomoc, aby objevil jednu z poškozených ponorek a zjistil příčinu jejího selhání.

Jonas se navzdory svému původnímu úmyslu dlouze napil z láhve s vodkou. „Challenger Deep," pomyslel si. Podmořští odborníci o něm mluvili jako o „předpeklí".

Jonas to nazýval zkrátka „peklem".

Třicet kilometrů odtud seděla na obří posteli v hotelu Holiday Inn Terry Tanaka. Byla čerstvě osprchovaná a zabalená do hotelového ručníku. Taylor ji skutečně naštval. Je tvrdohlavý a ještě k tomu šovinista. Proč její otec trvá na tom, aby se zapojil do jejich týmu, to nechápe. Terry se rozhodla, že se musí podívat na osobní údaje o profesoru Jonasi Taylorovi.

Základní údaje znala zpaměti. Vystudoval státní univerzitu v Pennsylvánii, získal tituly na Kalifornské univerzitě v San Diegu a v oceánografickém institutu Woodse Hola. Působil jako profesor ve Scrippsově institutu a je autorem tří knih o paleobiologii. Jonas

Taylor byl také považován za jednoho z nejzkušenějších pilotů výzkumných ponorek na světě… a co se pak stalo? Terry listovala souborem. Dr. Taylor byl sedmnáckrát pilotem ponorky Alvin. V osmdesátých letech vedl řadu výzkumných cest do čtyř různých hlubinných příkopů. A potom před sedmi lety z nějakého neznámého důvodu toho všeho nechal.

„To nedává smysl," řekla si Terry nahlas. Znovu si vzpomněla na přednášku, na které ten večer byla, vybavila si muže s huňatým obočím, který Jonase prakticky obvinil z vedení expedice do Mariánského příkopu. Přesto v osobních dokumentech nebyla o cestě do Challenger Deep žádná zmínka.

Terry odložila soubor stranou a zapnula svůj laptop. Vložila osobní kód a potom vstoupila do počítačů institutu.

Vyťukala:

Mariánský příkop.

NÁZEV SOUBORU: Mariánský příkop

UMÍSTĚNÍ:
Západ Pacifického oceánu, na východ od Filipín,
v blízkosti ostrova Guam.

FAKTA:
Nejhlubší propast na Zemi, měří 10 920 m, je přes 2 500 km dlouhá a příkop je tak nejhlubší propastí na Zeměkouli a druhou nejdelší. Nejhlubší částí Mariánského příkopu je Challenger Deep, pojmenován po expedici Challenger II, která prohlubeň objevila v roce 1951. Poznámka: předmět o hmotnosti 1 kg upuštěný do moře nad příkopem by na dno putoval více než hodinu.

PRŮZKUM (s lidskou posádkou):
Dvacátého třetího ledna 1960 batyskaf námořnictva Spojených států TRIESTE sestoupil do hloubky 10 911 m a téměř se dotkl dna Challenger Deep. Na palubě byli poručík námořnictva USA Donald Walsh a švýcarský oceánograf Jacques Piccard. Ve

stejném roce francouzský batyskaf ARCHIMEDE uskutečnil podobný ponor. V obou případech se batyskaf pouze ponořil do hloubky a zase se vrátil k hladinové lodi.

PRŮZKUM (bez lidské posádky):
V roce 1993 Japonci vypustili KAIKO, robota bez lidské posádky, který se ponořil do hloubky 10 734 m a potom se rozpadl. V roce 1997 bylo v Tanakově oceánografickém institutu vyrobeno 25 robotových ponorek UNIS.

Terry listovala souborem. Nic zde o Jonasi Taylorovi neobjevila. Vyťukala na klávesnici: podmořské průzkumné cesty.

PODMOŘSKÉ PRŮZKUMNÉ CESTY

(VIZ) TRIESTE, 1960.
SEACLIFF, 1990.

Seacliff? Proč se to jméno neobjevilo v údajích uvedených výše. Hledala dále.

SEACLIFF: UZAVŘENÝ PŘÍSTUP K INFORMACÍM
POUZE PRO AUTORIZOVANÝ
NÁMOŘNÍ PERSONÁL.

Několik minut se Terry pokoušela získat přístup do souboru, ale beznadějně. Cítila, jak se jí svírá žaludek.

Odložila laptop a znovu si vzpomněla na přednášku. Poprvé se s Jonasem Taylorem setkala před deseti lety na sympoziu, které se konalo v institutu jejího otce. Jonas byl pozván, aby přednášel o ponorce Alvin. Tehdy bylo Terry sedmnáct a úzce spolupracovala s otcem, organizovala sympozium, měla na starosti dopravu a ubytování v hotelu pro více než sedmdesát vědců z celého světa. Jonasovi zajistila letenku a sama ho uvítala na letišti. Vybavila si, jak byla tehdy nervózní jako školačka, že se má sejít s pilotem s atletickou postavou. Terry se podívala na fotografii ve svém

souboru. Dnes večer vypadal profesor Taylor sebevědomě, přesto svým způsobem bezmocně. Měl stále ten hezký obličej, byl opálený, ale kolem očí se mu objevily vrásky. A vlasy na spáncích mu začínaly šedivět. Může měřit tak 195, hádala. A dosud má atletickou postavu.

Co se s tím mužem ale stalo? Proč její otec trvá na tom, aby se s ním sešel. Pokud jde o Terry, ona má za to, že nejméně ze všeho potřebují, aby se na projektu UNIS podílel taky Jonas Taylor.

Jonas se probudil oblečený. Někde v sousedství štěkal pes. Pohlédl na hodinky. Bylo šest hodin. Ležel na gauči ve své pracovně, všude kolem sebe měl výtisky z počítačové tiskárny. Posadil se, hlava mu třeštila, zakopl o prázdný hrnek od kávy a na béžovém koberci udělal hnědou skvrnu. Protřel si krví podlité oči a pohlédl na počítač. Byl zapnutý. Oživil počítač myší a na obrazovce se objevil UNIS na dálkové ovládání. Vzpomněl si, co v noci dělal.

Pes přestal štěkat. V domě bylo neobyčejně ticho. Jonas vstal, přešel do haly a vstoupil do ložnice.

Maggie tam nebyla. Jejich manželská postel byla nedotčená.

Monterey

Terry si ho všimla, jak přichází po asfaltu směrem od parkoviště.

„Dobré ráno, pane profesore," řekla víc nahlas, než bylo třeba. Usmála se. „Co vaše hlava?"

Jonas si přendal pytel s věcmi na druhé rameno. „Mluvte prosím tiše." Unaveným pohledem přelétl k letadlu. „To jste mi neřekla, že je tak… tak malé."

„Není zas tak malé." Kontrolovala seznam pokynů, co provést před letem. Letadlo mělo dvě turbíny, bylo na něm velrybí logo a na trupu letadla byla písmena „T O. I."

Jonas se posadil na svůj ranec a rozhlédl se. „Kde je pilot?"

Dala si ruce v bok a usmála se.

„Pilot jste vy?" zeptal se.

„No tak, nezačínejte s tím zase. Nemůžete to snad překousnout?"

„Ne, já jen…"

Terry pokračovala v prohlídce letadla. „Jestli se vám uleví, lítám už šest let."

Jonas stísněně přikývl. Moc se mu neulevilo. Jen si najednou připadal starý.

„Jste v pořádku?" zeptala se, když se snažil připoutat. Jonas byl

trochu pobledlý. Od chvíle, co nastoupil do letadla, neřekl ani slovo. „Jestli chcete sedět radši vzadu, tam se můžete natáhnout. Pytlíky na zvracení jsou v postranní kapse.“ Usmála se.

„Asi se dobře bavíte.“

„Netušila jsem, že ostřílený hlubinný pilot jako vy, bude tak vykulenej.“

„Asi jsem zvyklej mít všechno pod kontrolou. Kdybych sám řídil, asi bych se cítil líp,“ řekl a očima impulzivně přejížděl po přístrojích na kontrolním panelu. Pilotní prostor byl trochu těsný, letec vedle pilota byl přitlačený k přednímu sklu.

„Dál už to nejde,“ upozornila ho Terry, když si všimla, že hledá páku na posunutí sedadla.

Polkl nasucho. „Potřebuju se napít vody.“

Pohlédla na jeho roztřesené ruce.

„Ta zelená skříňka vzadu.“

Jonas vstal a soukal se dozadu do kabiny.

„V ledničce je pivo,“ zavolala na něj.

Jonas rozepnul svůj pytel, našel lahvičku na léky naplněnou malými žlutými pilulkami. Klaustrofobie. Po té nehodě to jeho lékař charakterizoval jako psychosomatickou reakci na stres, který přestál. Hlubinný pilot s klaustrofobií je stejně bezcenný jako skokan z věže se závratí. Ty dvě věci zkrátka nejdou dohromady.

Jonas si vzal dvě pilulky a zapil je vodou z papírového pohárku. Hleděl na ruku, která se mu třásla, a pohárek zmačkal. Zavřel oči a zhluboka se nadechl. Pak je znovu pomalu otevřel a pohlédl na zmačkaný pohárek v dlani, ruka se mu již nechvěla.

„Je vám dobře?“ zavolala na něj Terry dveřmi z pilotní kabiny. Jonas se na ni podíval. „Vždyť jsem říkal, nic mi není.“

Let do Monterey trval dvě a půl hodiny. Jonas se usadil a po chvíli se mu to začalo líbit. Nad pobřežím Big Sur si Terry povšimla párku velryb migrujících podél pobřeží na jih. „Velryby modré,“ řekla.

„Cestujou na Baju,“ dodal a prohlížel si je.

„Jonasi, poslouchejte mě. Ještě k té přednášce, nechtěla jsem

na vás tak zaútočit. Ale táta zkrátka trval na tom, abych vás našla, a upřímně řečeno, nechtěla jsem vás obírat o čas. Chci říct, že druhýho pilota do ponorky nepotřebujem.“

„To je dobře, protože i kdybyste ho potřebovali, neměl bych o to zájem.“

„No, my ho prostě nepotřebujem.“ Cítila, jak se v ní vaří krev. „Možná, že byste mohl přesvědčit mého otce, aby mi dovolil doprovázet D.J. dolů ve druhém kluzáku?“

„Zamítá se.“ Hleděl z okna.

„Proč?“

Jonas se podíval na děvče. „Tak za prvé, nikdy jsem vás neviděl řídit ponorku, je to něco zatraceně jiného než řídit letadlo. Dole je velký tlak –“

To ji naštvalo. „Tak velký tlak, říkáte? Chcete pořádný tlak?“ Terry otočila volantem a letadlo udělalo sérii otoček, potom se prudce ponořilo čumákem dolů.

Ve výšce pětačtyřiceti metrů se narovnalo, zrovna když Jonas začal zvracet.

Reportér

David Adashek si narovnal brýle s kovovými obroučkami a zaklepal na dvojité dveře apartmá číslo 810. Nikdo se neozval. Zaklepal znovu, tentokrát hlasitěji.

Dveře se otevřely a objevila se vrávorající Maggie Taylorová. Na sobě měla bílý župan, nepřepásaný v pase, bylo vidět její opálení.

„Davide, proboha, kolik je hodin?“

„Skoro poledne. Mělas těžkou noc?“

Usmála se, napůl ještě spící. „Vsadím se, že ne tak těžkou jako můj manžel. Posaď se.“ Ukázala na dvě bílá křesla obrácená čelem k velké obrazovce v obývacím pokoji.

„To je pěkný apartmá. Kde je Bud?“

Maggie se schoulila v křesle naproti Adashkovi. „Odešel před dvěma hodinami. Včera na přednášce se ti podařilo Jonase pořádně postrašit.“

„Je tohle všecko nutný, Maggie? Zdá se, že je to slušnej chlápek –“

„Tak si ho vem za muže. Skoro po deseti letech už toho mám po krk.“

„Proč se s ním zkrátka nerozvedeš a nemáš pokoj?“

„To není tak jednoduchý. Teď, když se na mě soustředí

veřejnost, mně můj agent říká, abych si dávala pořádnýho bacha, jak mě budou lidi vnímat. Jonas má v tomhle městě pořád ještě spoustu přátel. Musí se znemožnit sám. Aby lidi uvěřili, že si o ten rozvod sám řek. Včera večer to byl dobrej začátek.“

„A co dál?“

„Kde je teď Jonas?“

Adashek vytáhl svoje poznámky. „Jel domů s tím Tanakovic děvčetem.“

„– Jonas? S jinou ženou?“ Maggie se hystericky rozesmála.

„Bylo to nevinné, jenom ho zavezla domů. Dneska časně ráno jsem ho sledoval na letiště. Mají namířeno do Monterey. Domýšlím se, že to je v souvislosti s tou novou velrybí lagunou, kterou tam buduje Tanakův oceánografický institut.“

„Dobrá, sleduj ho a předávej mi informace. Koncem příštího týdne chci, abys vyrukoval na veřejnost s tou námořní historkou, a nezapomeň pořádně podtrhnout, že dva lidi z posádky to zabilo. Jakmile se ten příběh dostane na veřejnost, uděláš se mnou interview a já začnu tlačit na rozvod, veřejné ponížení a podobně.“

„Ty jseš šéf. Poslouchej, jestli mám Jonase dál sledovat, potřebuju nějaký prachy.“

Maggie vytáhla z kapsy županu tlustou obálku. „Bud říká, aby sis schovával účtenky.“

„Jo,“ pomyslel si Adashek, „určitě potřebuje odpisy z daní.“

Laguna

„Támhle to je.“ Terry ukázala na pobřeží, když se přiblížili k třpytícímu se zálivu Monterey.

Jonas usrkával teplou sodu, žaludek měl dosud po Terryině vzdušné show jako na vodě. Hlava ho bolela a už se rozhodl, že hned po setkání s Masaem odjede. Pokud šlo o něho, Terry by byla tou poslední osobou, kterou by Jonas Masau Tanakovi doporučil jako doprovod na dno Challenger Deep.

Jonas pohlédl dolů a vpravo zahlédl prázdnou umělou lagunu umístěnou na parcele o rozloze šestnáct čtverečních kilometrů směrem od pobřeží na pozemku hned na jih od přístavu Moss. Ze vzduchu vypadala jako obrovský oválný bazén. Ležela rovnoběžně s oceánem a zabírala více než kilometr na délku a půl kilometru na šířku. Uprostřed dosahovala hloubky dvou a půl metru. Obvodové zdi se táhly do výšky dvou pater a po každé straně byla zabudována obrovská akrylová okna. Zprostředka strany laguny nejblíže oceánu ubíhal betonový kanál do moře a spojoval ji s hlubokými vodami Pacifiku.

Laguna byla dosud prázdná. Dělníci jako malí mravenečkové se plazili po zdech a bylo je vidět na lešení. Pokud dodrží plán, nebude trvat ani měsíc, vrata kanálu se otevřou a laguna bude naplněna mořskou vodou. Bude to největší umělé akvárium na

světě.

„Kdybych to neviděl na vlastní oči, asi bych tomu nevěřil," pronesl Jonas, když přistáli na letišti.

Terry se hrdě usmála. Výstavba akvária byla životním dílem Masaa Tanaky. Bylo navrženo jako živoucí laboratoř a laguna se měla stát pro své budoucí obyvatele, největší žijící tvory, kteří kdy na světě existovali, přirozeným a zároveň chráněným prostředím. Každou zimu se desítky tisíc těchto savců stěhovaly kalifornskými pobřežními vodami, aby se zde rozmnožovali. Až bude akvárium dokončené, jeho vrata je přivítají – dostanou se sem obrovští kytovci – šedí, dlouhoploutví a možná i ohrožené velryby modré.

Masaův sen se stane skutečností.

O necelé tři čtvrtě hodiny později se již Jonas přátelsky vítal se zakladatelem laguny.

„Jonasi! Bože můj, tak rád tě zas vidím." Masao – o dobrých třicet centimetrů menší než Taylor – se na Jonase zářivě usmíval. „Ukaž, ať se na tebe podívám. No, vypadáš jak prase a taky tak smrdíš! Ha. Co se stalo? Nelíbil se ti snad let s mojí dcerou?"

„No, abych byl upřímný, ani ne." Jonas vrhl na děvče vražedný pohled.

Masao pohlédl na svoji dceru. „Terry?"

„Byla to jeho chyba, tati. Můj problém to není, kdo moh vědět, že nesnáší rychlou změnu tlaku. Uvidíme se v promítací místnosti." Kráčela po asfaltu a mířila k třípatrové budově na konci laguny.

„Moc se omlouvám, Taylor-sane. Terry je trochu svéhlavá a dosti svobodomyslná. Je to to správné slovo? Je těžké vychovávat dceru bez ženského vzoru."

„Zapomeň na to, přijel jsem si prohlídnout tu tvoji lagunu – je úžasná."

„Provedu tě po ní později. Pojď, teď ti dáme čistou košili a potom chci, aby ses seznámil s mým hlavním inženýrem, Alphonsem DeMarcem. Zrovna teď prohlíží video, které D.J. natočil v příkopu. Rád bych slyšel tvůj názor."

Jonas šel za Masaem do tmavé promítací místnosti. Vstoupili do tmy, kde se promítalo video. Jonas se posadil vedle Terry a DeMarco se mezitím pozdravil s Masaem.

Na videu bylo zrovna vidět kužel světla, jak prořezává čirou tmavou vodu. Na obrazovce spatřil Jonas vrak UNISU. Ležel na boku na dně kaňonu a byl zaklíněný v bahně mezi kameny.

Alphonse DeMarco hleděl na monitor připojený k videostřihu. „D.J. vrak našel sto metrů od původního místa." Jonas se postavil a přistoupil k monitoru. „Co si myslíte vy, že se mohlo stát?"

DeMarco hleděl na obrazovku, kde bylo vidět, jak se kužel světla přenesl na podrápaný kovový povrch zničené ponorky. „Nejjednodušší vysvětlení je, že byla zničena při sesuvu půdy."

„Sesuvu půdy?"

„Jistě víte, že tam dole k sesuvům půdy dochází často."

Jonas přistoupil ke stolu, který stál za nimi. Ležela tam polovina schránky sonaru. Vypadala jako kus abstraktní sochy.

Jonas se dotkl odtrženého okraje kovového talíře. „Má to obal z titanu, který přikrývá deseticentimetrové ocelové výztuže.

Viděl jsem údaje o tlaku –"

„– Schránka mohla po nárazu prasknout. Proudy jsou tam neuvěřitelně silné."

„Máte nějaké důkazy –?"

„Téměř dvě minuty před tím, než jsme ztratili spojení, hlásila UNIS zvýšené turbulence."

Jonas se zarazil a znovu se podíval na DeMarca. „A co ostatní?"

„Dva ze zbývajících chybějících systémů UNIS zaznamenaly podobné změny v turbulenci, než jsme ztratili kontakt. Jestliže se tenhle stal obětí sesuvu půdy, můžeme předpokládat, že stejná věc se stala pravděpodobně i ostatním."

Jonas se otočil a přistoupil k monitoru. „Ztratili jste dosud čtyři jednotky," řekl. „Není tudíž pravděpodobné, že by byly při sesuvu půdy zničeny všechny?"

DeMarco si sundal brýle a protřel si oči, jako kdyby podobná debata již proběhla. Víc než jednou se takhle přel s Masaem.

„Věděli jsme, že příkopy jsou seismicky aktivní. Kabely, které jdou napříč jinými kaňony, jsou každou chvíli poškozeny. Z toho všeho se dá soudit, že Mariánský příkop je ještě neklidnější, než jsme očekávali.“

„Sesuvu půdy často předcházejí změny v podmořském proudění,“ vložila se do hovoru Terry.

„Jonasi,“ řekl Masao, „celý tenhle projekt závisí na naší schopnosti určit, co se s těmi jednotkami stalo, a okamžitě dokázat napravit škodu. Rozhodl jsem se, že musíme tenhle UNIS vytáhnout. Můj syn to nemůže dělat sám. Na tuhle práci je potřeba dvou ponorek – jedna bude čistit a upravovat UNIS a druhá ho připoutá ke kabelu –“

„Tati!“ Terry si najednou uvědomila, proč její otec trval na tom, aby sehnala Jonase.

„Zastavte to.“ Jonas něco uviděl na monitoru. „Dejte to kousek zpátky,“ řekl střihači.

„To stačí. Teď to pusťte.“

Hleděli na pohybující se obrázek na monitoru. Reflektor osvítil druhou polokouli UNISU. Částečně byl ponořen do balvanů a do bahna, ale světlo osvítilo úlomky poblíž jeho základny.

„Tady!“ vykřikl Jonas. Střihač zastavil obraz. Jonas ukázal na malý bílý úlomek vyčuhující pod ponorkou. „Můžete to zvětšit?“

Muž stiskl nějaké klávesy a na obrazovce se objevil hranatý obrys. Pomocí joysticku umístil DeMarco kolem předmětu čtvereček a zobrazil jej zvětšený přes celou obrazovku.

Předmět byl sice větší, ale rozostřený. Jonas zíral na monitor. „Je to zub,“ prohlásil.

DeMarco přistoupil blíž a pozorně se zahleděl na obrazovku. „Vy jste ale blázen, Taylore.“

„DeMarco,“ přikázal mu Masao autoritativně. „Prokažte našemu hostu dostatečnou úctu.“

„Promiňte, Masao, ale to, co tady profesor říká, je nemožné. Copak to nevidíte?“ Ukázal na uvolněnou zástrčku visící z ocelové podpěry. „Je to zástrčka na nosný trámek,“ řekl. „Je dlouhá sedm a půl centimetru.“ Ukázal na rozmazaný bílý předmět

pod ní. „To by znamenalo… že ta věc – ať už je to cokoliv – je dlouhá přinejmenším dvacet centimetrů.“

Podíval se na Masaa. „Na zeměkouli přece není živočich s tak velkýma zubama.“

Jonas držel v ruce zvětšeninu pořízenou z videa a šel s Terry za Masaem chodbou, která vedla k obří laguně. Terry pro profesora sehnala náhradní triko.

„Jestliže je tohle opravdu zub, mohl být třeba jen odkryt při posunu půdy,“ namítla Terry.

„To není vyloučené. Ale tenhle zub je bílý, Terry. Každý zkamenělý zub megalodona, který jsme našli, byl šedý nebo černý. Bílý zub naznačuje, že jeho majitel zahynul teprve nedávno, nebo že je ještě živý.“

„Určitě vás to vzrušuje,“ řekla Terry a pospíšila si, aby držela s otcem krok.

Jonas se zastavil. „Terry, potřebuju ten zub najít, je to pro mě hrozně důležitý.“

Podívala se na něj. „To nepřichází v úvahu. Jestli s bratrem někdo půjde dolů, budu to já! Proč je to pro vás tak důležitý, Jonasi?“ Než mohl odpovědět, zavolal je Masao.

„No tak, nebudu tu čekat, jestli chcete vidět moji lagunu, pospěšte si.“

Terry se zahleděla na Jonase. „Ještě si o tom promluvíme, Jonasi.“

Došli ke dveřím vedoucím skrz tyčící se zeď akvária a vstoupili do obří laguny. Jonas se zastavil, ohromen její velikostí.

Masao Tanaka stál před nimi a hrdě se vypínal, ve tváři měl úsměv. „Děláme pěknou věc, co, příteli?“

Jonas jenom přikývl na znamení souhlasu.

Masao se obrátil k Jonasovi a Terry. „Tahle laguna byla mým snem od doby, kdy mi bylo šest. Je v ní skoro šedesát let práce, Jonasi. Udělal jsem pro to všechno, věnoval jsem tomu všechno, co mám.“

Obrátil tvář, a když na ně po chvíli znovu pohlédl, měl slzy v

očích. „Je moc obrovská, nikdy se neotevře.“

Masao

Jonas seděl v bambusovém křesle a hleděl na zapadající slunce, jak se polibkem loučí s obzorem Pacifiku. Dům Masaa Tanaky byl vestavěn do hor Santa Lucia v kalifornském údolí Big Sur. Chladný oceánský vánek a nádherný výhled působily jako droga. Jonas si uvědomil, že poprvé za dlouhou dobu odpočívá.

Tanakové Jonase pozvali, aby u nich přespal. Terry byla na otcovu žádost v kuchyni a připravovala obří garnáty na grilování. Masao vyšel z domu, zkontroloval plynový gril a potom prošel kolem bazénu a posadil se vedle Jonase.

„Terry říká, že večeře bude hned. Doufám, Jonasi, že máš hlad. Moje dcera je výborná kuchařka.“ Usmál se.

Jonas pohlédl na svého přítele. „To určitě bude. Teď mi řekni ještě něco o laguně, Masao. Proč jsi ji vůbec postavil? A proč jsi říkal, že nebude nikdy hotová?“

Masao zavřel oči a zhluboka se nadechl. „Jonasi, cítíš ten sladký mořský vzduch? Uvědomuješ si, jak je příroda krásná, co?“

„Ano.“

„Víš, můj otec byl rybář. Ještě když jsem byl v Japonsku, skoro každé ráno mě s sebou brával ven. Myslím, že musel. Matka mi umřela, když mi byly čtyři, staral se o mě jenom táta.“

„Když mi bylo šest, přestěhovali jsme se do Ameriky, abychom

žili s příbuznými v San Franciscu. Čtyři měsíce na to japonské letectvo napadlo Pearl Harbor. Všichni orientálci byly zavřeni v internačních táborech. Jonasi, můj otec byl velmi hrdý muž – nikdy se nemohl smířit s tím, že je ve vězení, že nemůže rybařit, žít si po svém. Jednoho rána se otec rozhodl, že zemře. Nechal mě samotného, zavřeného v cizí zemi, neschopného mluvit anglicky, nerozuměl jsem tehdy ani slovo.“

„To jsi byl úplně sám?“

Masao se usmál. „Ano, Jonasi, dokud jsem nespatřil svoji první velrybu. Z vrat věznice jsem je viděl, jak skáčou. Dlouhoploutvé kytovce. Dělali mi společnost, myslel jsem na ně. Byli to jediní mí přátelé.“ Na chvíli zavřel oči a ponořil se do vzpomínek.

„Víš, Jonasi, Američani jsou legrační. Jednu chvíli cítíš, jak tě nenávidí, a za chvilku tě zase milujou. Po osmnácti měsících mě propustili a adoptovala mě moje americká rodina, David a Kiku Gordonovi. Měl jsem velké štěstí, měli mě rádi, podporovali mě, dali mě na školy. Ale kdykoliv jsem se cítil bídně, pomáhaly mi moje velryby.“

„Teď už chápu, proč tvůj projekt pro tebe tolik znamená,“ řekl Jonas.

„Z velryb se člověk může poučit. V mnoha věcech jsou nadřazeny člověku. Ale chytit je a uzavřít v malé nádrži, přinutit je provádět stupidní lidské kousky, aby dostaly svoji potravu, je velmi kruté. Ale v téhle laguně budu moct studovat velryby v jejich přirozeném prostředí. Laguna bude otevřená, takže velryby budou moci vstoupit a zase odplout, jak budou chtít. Už žádné malé nádrže. Když jsem byl sám zavřený, vím, co to znamená a nemohl bych to nikomu udělat. Nikdy.“ Masao znovu zavřel oči. „Víš, Jonasi, lidi by se mohli od velryb v mnohém poučit.“

„Proč tedy svoji lagunu nikdy neotevřeš?“

Masao zavrtěl hlavou. „Tři roky jsem sháněl prostředky na financování projektu. Žádná banka ve Spojených státech moje sny nepodpoří. Nakonec jsem poznal JAMSTEC. Je jim jedno, že mají vystavět lagunu, chtějí moje systémy UNIS pro předvídání zemětřesení. Vypadá to jako skvělá dohoda, oni souhlasí s tím, že

se zaručí za moji lagunu, a Tanakův institut souhlasí s tím, že se bude podílet na projektu UNIS v Mariánském příkopu. Jakmile se ale začaly systémy UNIS hroutit, JAMSTEC všechny fondy zmrazil.“

„Lagunu dokončíš, Masao. Zjistíme, co se stalo.“

„Co myslíš, že se mohlo stát?“ Masao se zahleděl do Taylorových očí a hledal v nich odpověď.

„Upřímně řečeno, Masao, nevím. DeMarco může mít pravdu, že roboti UNIS se mohli dostat příliš blízko ke stěnám kaňonu. Nedovedu si však představit, že by nějaký balvan zničil titan.“

„Jonasi, ty a já jsme přátelé.“

Jonas pohlédl na staršího muže. „Jistě –“

„– Dobře. Já jsem ti svůj příběh řekl a teď je řada na tobě, řekneš-li starému Tanakovi pravdu. Co se stalo v Mariánském příkopu?“

„Proč myslíš, že jsem byl v Mariánském příkopu?“

Masao se vědoucně usmál. „Už se nějaký ten pátek známe. Deset let? Nejmíň šestkrát jsi přednášel v mém institutu. A teď mě chceš podceňovat? Mám kontakty i u námořnictva, víš? Vím, co říká námořnictvo, že se stalo, teď chci vyslechnout i druhou stranu.“

Jonas zavřel oči. „Dobrá, Masao, z nějakého důvodu se zdá, že ten příběh se tak jako tak prolákl. Byli jsme na palubě hlubinné ponorky *Seacliff* tři. Já jsem byl pilotem a další muži z posádky byli vědci pracující pro námořnictvo. Měřili v příkopu hlubinné proudy, aby mohli určit, jestli bude bezpečné v Challenger Deep pohřbít tyče z plutonia z nukleárních elektráren.“

Jonas otevřel oči. „Vznášeli jsme se tak necelý kilometr a půl ode dna. Potápěl jsem se v osmi dnech potřetí, to bylo příliš, ale byl jsem jediný pilot s kvalifikací. Druzí dva měli spoustu práce s testy, které prováděli, a já jsem vyhlížel okénkem a hleděl dolů do černé propasti, když se mi zdálo, že se dole něco hýbe.“

„Co můžeš v takové tmě vidět, Jonasi?“

„To nevím, ale zdálo se mi, že to září, že je to bílé a hrozně velké. Nejdřív jsem myslel, že to bude velryba, ale věděl jsem, že

to je vyloučené. Potom to zmizelo. Řekl jsem si, že to musela být halucinace.“

„A co se stalo potom?“

„Já… řeknu ti pravdu, Masao, já vlastně nevím. Vzpomínám si na tu obrovskou hlavu nebo aspoň myslím, že to byla hlava.“

„Hlava.“

„Trojúhelníková, Masao. Monstrózní a celá bílá. Říkají, že jsem propadl panice, odhodil jsem všechnu zátěž, kterou ponorka měla, a vyrazil jsem k povrchu. Neprovedl jsem dostatečnou dekompresi… zkrátka jsem propadl panice.“

„Jonasi, ta hlava, to byl ten Megalodon, o kterém jsi přednášel?“

„Byla to asi po všechna ta léta moje teorie.“

„Pronásledovalo tě to zvíře?“

„Ne, zjevně ne. Snažil jsem se na to zapomenout…“

„Ti dva přišli o život.“

„Ano.“

„Co se stalo tobě?“

Jonas si začal mnout oči. „Strávil jsem tři týdny v nemocnici a pak jsem absolvoval měsíce psychoanalýzy. Nebyla to žádná legrace.“

„Myslíš si, že tohle zvíře zničilo našeho robota UNIS?“

Jonas zavřel oči. „Nevím. Pravdou je, že od té události jsem začal pochybovat o své paměti. Kdyby to byl Megalodon, to, co jsem viděl, jak by mohl tak jednoduše zmizet? Díval jsem se přímo na něj a potom… fí a byl pryč.“

Masao se opřel o opěradlo a zavřel oči. „Jonasi, věřím ti, žes něco viděl, ale nemyslím si, že to bylo zvíře. Víš, D.J. mi řekl, že po celém dnu se vznášejí obrovské chomáče červů. Tisíce v jednom shluku. D.J. tvrdí, že tihle červi ve tmě svítí, jsou celí bílí. Na dno příkopu ses nikdy nedostal, viď Jonasi?“

„Ne, Masao.“

„D.J. se to podařilo. Ten kluk to miluje, říká, že je to jako být ve vesmíru. Jonasi, myslím, že to, co jsi viděl, byl chomáč červů. Myslím, že proud je zanesl pryč, proto tak náhle zmizeli. Byl jsi

unavený a zíral jsi do tmy. Námořnictvo tě přetížilo, potopit se třikrát za osm dní není bezpečné. A nyní jsi strávil sedm let života vytvářením hypotéz, že ta zvířata mohou dosud žít.“

Jonas mlčky seděl.

Masao položil Jonasovi ruku na rameno. „Milý příteli, potřebuji tvoji pomoc. Myslím, že je načase, aby ses podíval pravdě do očí. Chci, aby ses s D.J. vrátil do Mariánského příkopu, ale tentokrát se spustíš až na dno. Abys ty obrovské chomáče červů viděl na vlastní oči. Kdysi jsi byl skvělým pilotem a svým srdcem cítím, že dosud jsi. Nemůžeš prožít život ve strachu.“

V Jonasových očích se objevily slzy. „Dobrá… dobrá, Masao, vrátím se tam.“ Vzlykavě se zasmál. „Tvoje dcera, kamaráde, bude pěkně otrávená. Víš, že chce být tím druhým pilotem ona?“

Masao se smutně usmál. „Já vím. D.J. taky říká, že je dobrá, ale je moc citová. Jedenáct kilometrů pod hladinou si musí člověk dávat hodně bacha, co? Moje dcera bude mít ještě příležitost se potápět, ale ne do téhle pekelné díry.“

„Souhlasím.“

„Dobrá. A až bude tohle všechno za námi, příteli, budeš se mnou pracovat v laguně, co říkáš?“

Jonas se zasmál. „Uvidíme.“

Masao čekal se svou zprávou, až budou po večeři. Teprve potom řekl dceři o svých plánech. Jonas se omluvil a opustil kuchyň, jakmile se hovor v japonštině rozproudil. Netušil, co si říkají, ale bylo vidět, že Terry Tanaka je zsinalá vzteky.

KIKU

Terry vstala ze svého místa u uličky a zamířila na toaletu. Jonas odsunul laptop a opřel si hlavu o opěradlo.

Letěli s American Airlines již pět hodin ze San Francisca. DeMarco a Terry Jonase přemluvili, aby použil počítačový simulátor „letu“. Program pro instrukci pilotů při operacích ponorky Abyss Glider II. „AG II“ byla hlubinná ponorka, která dopravila D.J. na dno Mariánského příkopu. Jonas ho bude doprovázet ve druhém AG na cestě k uvolnění UNIS. Již se seznámil se základními operacemi ponorky, protože před několika lety byl pilotem AG-I, předchůdce ponorky určeným pro mělké vody. Nyní se pouze potřeboval seznámit s novou konstrukcí. Bude na to mít spoustu času. Čekal je dvanáctihodinový let přes Tichý oceán na Guam se zastávkou v Honolulu k doplnění pohonných hmot.

Vztah Terry k Jonasovi ochladl. Byla viditelně raněná, že její otec ignoroval její kvalifikaci i schopnosti, aby mohla doprovázet D.J. ona. Měla pocit, že Jonas jí lhal, když tvrdil, že nemá o sestup v ponorce do Mariánského příkopu zájem. Pomůže Jonasovi trénovat na simulátoru, ale nic víc od ní nemůže nikdo čekat.

Simulátor kluzáku do propasti využíval dvou počítačových joysticků k „řízení“ ponorky napodobením pohybů středního

křídla a ocasních ploutví. Protože většina cesty na dno měla probíhat v naprosté tmě, musel se pilot učit „létat naslepo“ a navigovat ponorku ke dnu pouze pomocí samotného odčítání dat na přístroji. Z toho důvodu řízení simulátoru velmi připomínalo pilotování skutečné ponorky. Bylo to tak podobné, že Jonas přestal pracovat, zavřel oči a snažil se uvolnit.

Jonas přemýšlel o rozhovoru, který vedl s Masao Tanakou. Nikdy ho nenapadlo, že by mohl vidět červy. *Riftia.* Jonas viděl menší druhy rostoucí v chomáčích kolem každého hydrotermálního výronu, který kdy zkoumal. Červi byli svítivě bílí, neměli ústa ani trávicí orgány. Jejich život závisel na hustých koloniích bakterií, které žily v jejich těle. Tito červi dodávali sirovodík, který získávali z vod v příkopu bohatých na síru. Bakterie uvnitř červů využívaly sirovodík pro tvorbu potravy pro sebe i svého hostitele.

Dokud člověk nezačal prozkoumávat hlubinné příkopy, myslelo se, že na dně oceánů není žádný život. Lidské znalosti života na dně byly omezeny tím, co člověk přijal za své: Kde je světlo, tam je život. Jestliže není světlo, nemůže zde být žádná potrava. Jelikož hlubokými vrstvami příkopů neproniklo žádné světlo, nemohla zde probíhat fotosyntéza, a tudíž zde nebyla výchozí podmínka pro život.

Ale Jonas to viděl na vlastní oči. Hydrotermální výrony poskytovaly chrlením sžíratelně horkých vod a obrovského množství chemikálií a minerálních usazenin ze štěrbin v mořském dnu unikátní potravinový řetězec. Vysoký obsah síry, jedovatý pro většinu druhů, se stal potravou pro množství druhů hlubinných bakterií. Bakterie žily uvnitř těl červů a měkkýšů a rozkladem sirovodíku získávaly energii pro tvorbu živé hmoty. Masivní chomáče červů konzumovaly bakterie a také velké množství druhů ryb, které byly objeveny teprve v poslední době, se červy živilo. Proces se nazývá chemosyntéza. Baktérie získávají energii z chemických látek místo ze sluneční energie. Na rozdíl od běžných lidských představ život v nejtemnějších a zdánlivě neobyvatelných místech na planetě vzkvétá.

D.J. Masaovi vyprávěl, že chomáče červů na dně se někdy táhnou až do délky 15 metrů. Je možné, uvažoval Jonas, jak skutečně viděl jen chomáč červů, že usnul a představoval si, že vidí trojúhelníkovou hlavu. Jonasovi bylo zle. Dva muži doplatili na jeho chybu životem. Musel si vymyslet megalodona, aby nějak zmenšil pocit viny, který ho po celá ta léta sužoval. Když si teď uvědomil, že si to celé třeba jen vymýšlel, necítil se rozhodně dobře.

Jonas věděl, že Masao má pravdu – že se musí postavit svému strachu a vrátit se do příkopu. Jestliže se mu podaří najít bílý zub megalodona, ospravedlní se tím sedm let, které věnoval svým představám. Jestliže ne, tak jako tak to bude dobře. Je třeba, aby se podíval pravdě do očí.

Patnáct řad za Jonasem a DeMarcem seděl David Adashek a zrovna zaklapl knihu *Vyhynulé druhy v propasti* od dr. Jonase Taylora. Sundal si brýle, opřel si polštářek o okno a usnul.

Námořní vrtulník letěl nízko nad vlnami. Pilot se ohlédl přes rameno na Jonase a DeMarca. „Lidi koukejte, támhle ji máme."

„Už bylo na čase," řekl DeMarco a obrátil se k Terry, aby ji vzbudil. Spala od té chvíle, kdy opustili námořní stanici na Guamu.

Jonas si trénoval oči na horizontu, slabé lince oddělující šedý oceán od šedivého nebe. Nic neviděl. Promnul si oči. Možná, že jsem se měl trochu prospat, napadlo ho. Byl dost unavený. Cestují už víc než patnáct hodin.

Podíval se ještě jednou a až nyní uviděl loď, plochou skvrnku, která se rychle zvětšovala. Dříve než za minutu již byli natolik blízko, že na trupu bylo možno přečíst: KIKU. Byla to odzbrojená námořní fregata přestavěná pro oceánský průzkum. Tanakův institut tuto 133 m dlouhou ocelovou loď zakoupil před třemi lety od námořnictva a překřtil ji po Masaově matce na KIKU.

Fregata se dokonale hodila pro průzkum hlubinných částí oceánu. Odstraněním odpalovacího zařízení z přídě získala posádka spoustu prostoru na práci. Na zádi podél záďového

palubního nosníku byl umístěn naviják z vyztužené oceli, který dokázal zvednout i nejtěžší ponorky a ponořit je do vody nebo je vytáhnout z moře. Za navijákem byla masivní cívka obsahující jedenáct kilometrů ocelového lana.

Na přídi byly dva nosiče, z nichž jeden držel dva totožné kluzáky ABYSS GLIDER, ponorky pro jednoho, ve kterých se D.J. a Jonas spustí dolů, druhý držel vrtulník. Na palubě byly ocelové drážky, po kterých se plavidlo mohlo vytahovat nebo spouštět na příslušný nosič.

Z druhého podlaží shlížela na příď malá kormidelna obsahující navigační nosník, ze kterého se spouštěly motory s plynovými turbínami 2 GE KN 2500. Krátká chodbička spojovala kormidelnu s Příkazovým informačním centrem (CIC). V této jediné zajištěné místnosti bylo vždycky chladno a tma, byla osvětlena jedině tlumenými modrými světly a podél vnitřních stěn byly na konzolách umístěny barevné obrazovky počítačů. Stanice, která původně řídila rakety a harpuny, protiponorková torpéda a množství dalších zbraní, byla nahrazena počítači, které nyní monitorovaly systémy UNIS a získávaly údaje od robotů rozmístěných podél Challenger Deep v hloubce jedenácti kilometrů pod lodí.

Informační centrum obsluhovalo také sonar Raytheon SQS-56 a radarové systémy Raytheon SPS-49, vnější zařízení, která bylo vidět, jak rotují na dvou věžích, zdvihajících se do výšky sedmi a půl metru nad horní palubou. Všechny tyto systémy byly napojeny na počítačový integrační program, který přenášel informace přes dvanáct počítačových panelů.

Pod kontrolní palubou byla lodní kuchyně a kabiny pro posádku. Trojité palandy, které připomínaly rakve, byly vytrženy a vnitřek byl přestavěn tak, aby se sem vešlo více soukromých kabin pro posádku, která čítala třicet dva mužů. Pod touto palubou byla hlavní strojovna a motor, který poháněl jediný lodní šroub. KIKU byla rychlá loď, která dokázala jet rychlostí až dvacet devět uzlů.

Jak se vrtulník přiblížil k zádi lodi, Jonas okamžitě rozpoznal

velký naviják ze zesílené oceli, který byl připevněný k trupu lodi a který byl používán ke spouštění pětadvaceti ponorek UNIS na dno Mariánského příkopu. Terry vyhlédla z okna a tiskla se přitom na Jonase. Na palubě stál asi dvacetiletý mladík, vlasy mu cuchal vítr a mával na cestující v helikoptéře. Měl štíhlé svalnaté tělo a byl velmi opálený. Terry mu vzrušeně zamávala. „D.J.," řekla a usmála se.

Bratr jí vzal zavazadla, jakmile vystoupila z vrtulníku. Terry ho objala a potom se obrátila k Jonasovi. S tmavými vlasy i očima a rozzářenými úsměvy na tvářích vypadali skoro jako dvojčata.

„D.J., to je profesor Taylor," řekla. D.J. položil zavazadla a potřásl Jonasovi rukou. „Tak vy se budete se mnou potápět do Challenger Deep. Jistě to zvládnete."

„Zvládnu," odpověděl Jonas a pocítil soupeřivý tón v řeči D.J.

D.J. se obrátil k Terry. „Ví profesor, že je na palubě doktor Heller?"

„Nevím. Jonasi, zmínil se o tom táta včera?"

Jonas cítil, jak mu zahvízdalo na prsou. „Frank Heller je členem posádky? Ne, tvůj otec se rozhodně o něčem takovém nezmínil."

„Bude vám to vadit, doktore Taylore?" zeptal se D.J.

Jonas se vzpamatoval. „Frank Heller byl lékař, který měl službu, když jsem se potápěl pro námořnictvo před sedmi lety."

„Zřejmě jste se od té doby neviděli?" řekl DeMarco.

„Abych věci uvedl na pravou míru, musím připustit, že se zrovna nemáme v lásce. Kdyby mi Masao řekl, že Heller bude součástí této výpravy, asi bych sem nejezdil."

„Možná proto vám to neřekl," pobaveně se zasmál D.J.

„Kdybych to bývala věděla, sama bych vám o tom řekla," utrousila Terry. „Ještě je čas vrtulník obrátit."

Jonas se zahleděl na Terry a začal být netrpělivý. „Jsem tady. Jestli to bude Frankovi vadit, bude se s tím muset vyrovnat."

D.J. pohlédl na sestru. „Jak to šlo se simulátorem?"

„Docela dobře. Samozřejmě program nekontroluje mechanické rameno nebo upínací hlavu."

„Naplánujte si tedy alespoň jedno zkušební potápění," řekl D.J. „Počkáme, až se do toho dostanete."

Jonas si ho nevšímal. „Kdykoliv budete připraveni. Ukažte mi kluzáky."

Otočili se k nosičům a po palubě k nim kráčel velký opálený muž v červené pletené čapce, doprovázený dvěma Filipínci.

„Profesore Taylore," řekl D.J., „to je kapitán Barre." Leon Barre měl francouzské a polynéské předky, byl silný jako medvěd a měl zvučný barytonový hlas. Na krku mu visel jemný stříbrný křížek. Chytil Jonase za ruku a potřásl s ní. „Vítám vás na palubě KIKU."

„Těší mě, že jsem tady, kapitáne."

Barre přiložil ruku k čapce a uklonil se Terry. „Madam?" řekl uctivě. DeMarco poplácal muže po rameni. „Trochu jsi přibral, Leone."

Leonův obličej zbrunátněl. „To ta thajská ženská, krmí mě jako sele."

DeMarco se zasmál a obrátil se k Jonasovi. „Kapitánova žena je výborná kuchařka. Mohli bychom jí trochu využít, Leone. Vyhládlo nám."

Kapitán zabručel příkaz Filipínci, co stál po jeho boku. Námořník rychle odběhl směrem k hlavní kabině. „Najíme se za hodinu," řekl kapitán, obrátil se a sledoval svoje muže dovnitř.

Jonas doprovázel D.J., DeMarca a Terry přes širokou palubu do míst, kde byly připoutány ponorky Abyss Glider.

D.J. se obrátil k Jonasovi. „Tak jak vám to připadá?"

„Jsou nádherné," odpověděl Jonas.

„Od té doby, co jste se spouštěl naposledy, jsme je trochu upravili," poznamenal D.J.

„Řídil jsem AG-I v mělkých vodách. AG-II byla tehdy ještě na rýsovacím prkně."

„Pojď, Taylore," vyzval ho DeMarco. „Provedu tě."

Terry a Jonas následovali DeMarca a D.J. k dvojici ponorek. Lodě byly tři metry dlouhé a nejvíc ze všeho se podobaly tlustým torpédům s křídly. Byly to ponorky pro jednoho člověka, pilot

vstupoval dovnitř ocasem a k řízení lodě používal páku. Průhledná oddělitelná kabina umožňovala pilotovi vidět téměř 360 stupňů kolem sebe ve vodě.

„LEXAN," ukázal DeMarco na jednu kabinu. „Tahle umělá hmota je tak silná, že se používá jako neprůstřelný sklo do prezidentských limuzín. Celá upínací hlava je vyrobená ze stejnýho materiálu. AG-I tím byly vybavený už před několika lety."

Jonas si prohlížel hlavu z plastu. „Netušil jsem, že tyhle ponorky mají oddělitelnou únikovou hlavu. V původním modelu to nebylo."

„Máte dobrou paměť," pochválil ho D.J. „AG-II byly navrženy speciálně pro Mariánský příkop. Jelikož je zde vždycky riziko, že křídlo nebo ocas se zachytí někde na dně, jakmile vstoupíte do ocasní části, vstupujete vlastně do únikové oddělitelné lexanové hlavice. Jestliže se kluzák dostane do maléru, zatáhnete jen za únikovou páku umístěnou v kovové bedýnce vpravo a vnitřní kabina vyklouzne z těžší ocasní a křídlové části. Budete jako v bublině. Vyjedete až nahoru."

DeMarco se zachmuřil. „Já ho provedu, jestli ti to nevadí, D.J. Nakonec, to já jsem tyhle věci navrhoval."

D.J. se usmál na inženýra. „Promiň."

DeMarco se dotkl ještě jednou střední části a byl viditelně ve svém živlu. „Jak si jistě uvědomujete, Taylore, při zkoumání v hlubinných vodách jde o to navrhnout a postavit trup, který je zároveň lehký a schopný plout a zároveň dostatečně silný, aby odolal obrovským tlakům. Dalším problémem je, jak dlouho potrvá, než se ponorka dostane na dno. ALVIN, francouzský NAUTILE a ruský MIR I a II, to jsou všechno objemné lodě, které mohou klesat pouze rychlostí patnáct až třicet metrů za minutu. Při této rychlosti by nám trvalo déle než pět hodin, než bychom sestoupili do Challenger Deep."

„A navíc tyhle ponorky," dodal D.J., „se nedokážou potopit pod šest kilometrů."

„A co JAMSTEC SHINKAI 6500?" zeptal se Jonas. „Myslel

jsem, že ta byla navržena tak, aby dosáhla dna.“

„Ne, SHINKAI byla navržena do maximální hloubky 6,3 km,“ opravil ho DeMarco. „Myslíte nejposlednější ponorku JAMSTEC bez lidské posádky KAIKO. Dokud D.J. minulý týden neřídil AG-II, KAIKO byla jedinou lodí, ať již s lidskou posádkou nebo bez ní, která vstoupila do Challenger Deep od dob Trieste, v šedesátých letech. Ta strávila něco přes hodinu v hloubce deseti kilometrů a chybělo jí šedesát centimetrů, aby udělala rekord, ale došlo k nějaké mechanické poruše.“

„Takže nyní držím rekord já,“ chlubil se D.J. „A hádám, že brzy se o něj budu dělit s váma, doktore.“

„Měla jsem to bejt já,“ zamumlala Terry.

„Tak jako tak,“ pokračoval DeMarco a nevšímal si výměny názorů mezi sourozenci, „tyhle ponorky měly trup z titanové slitiny, podobné našim systémům UNIS. Polovina zdroje pohonu se vyčerpá jen na řízení těžké ponorky po dně, aby se později odhodily těžké desky, aby se mohly vynořit na hladinu. Tyhle kluzáky Abyss jsou však vyrobeny ze zesílené, lehké keramiky a přesto vydrží tlak osm tisíc dvě stě kilogramů na čtvereční centimetr. Dolétne na dno rychlostí 180 metrů za minutu a vynoří se zpátky na hladinu bez použití závaží. Ušetří tunu bateriového pohonu.“

„D.J., jak dopravíme poškozený UNIS na hladinu?“ zeptal se Jonas.

„Podívejte se na trup ponorky,“ poučoval ho D.J. „Máme tu stažitelné mechanické rameno se svěrnou čelistí. Rameno má omezené rozpětí asi sto osmdesát centimetrů přímo před oddělitelnou kabinou. Ta čelist je navržena tak, aby mohla uchopovat vzorky. Až se ponoříme, vy povedete. Já popluju za váma ve svý ponorce, která bude mít ocelovej kabel z lodi připevněnej k mechanické čelisti. Poškozený UNIS má na svém vnějším obalu několik úchytek. Jakmile se UNIS očistí, připojím k němu kabel, naviják a KIKU tu věc vytáhne na palubu.“

„To zní dobře.“

„Jsou na to potřeba dva muži,“ řekl D.J. „Pokoušel jsem se

připojit kabel, když jsem se poprvé potopil, ale Unis bylo třeba nejdřív očistit. Nemohl jsem zároveň držet chapadla na kabelu a zároveň odklízet kameny. Je tam taky hrozně silnej proud.“

„Byls asi pořádně nervózní,“ pošťouchla ho Terry.

„Blbost,“ odpověděl její bratr.

„No tak, D.J.,“ škádlila ho Terry. „Říkals mi, že pracovat tam dole není zrovna nejpříjemnější. Nejde jen o to, na co se díváš a že je tam absolutní tma. Člověk z toho má klaustrofóbii, když si uvědomí, že je přes jedenáct kilometrů pod vodou a obklopuje ho tlak pěti set kilogramů. Stačí jediná chyba, jediná štěrbinka v trupu lodi a mozek se ti pod změnou tlaku rozprskne.“ Terry pohlédla na Jonase a čekala, jak bude reagovat.

„Terry, ty mu zkrátka závidíš,“ D.J. pohlédl na Jonase a obličej měl rozzářený. „Já to prostě miluju! Pospěšme si. Už se nemůžu dočkat, až budu zase dole. Skákat s padákem je taky fajn, ale s tímhle se to nedá srovnat!“

Jonas účastně pohlédl na D.J. „Neberete si to moc k srdci?“

D.J. se uklidnil. „Ne, ne… totiž chci říct jo, prožívám to, ale tohle je něco jinýho, doktore. Challenger Deep… je to jako kdybyste byl první osobou, která prozkoumává jinou planetu. Všude vidíte ty černý kuřáky a ryby tak podivný, že jste takový nikdy neviděl. Ale co vám to vykládám? Vy jste už byl v příkopech tolikrát.“

Jonas zatahal za červenou vinylovou vlaječku s logem TANAKA, připevněnou k trupu obou ponorek. Pohlédl na mladšího pilota. „Jo, potápěl jsem se do hlubinných příkopů víc než je zdrávo, ale Mariánský příkop je něco úplně jinýho. Podle mýho názoru se člověk nesmí chovat jako zelenáč.“

Jonas pohlédl směrem ke kabinám KIKU. „Je doktor Heller na palubě?“ zeptal se.

D.J. pohlédl na svoji sestru. „Jo, Myslím, že je v CIC.“

Jonas se otočil a kráčel pryč.

Heller

„Na konci chodby vpravo," řekl D.J. a ukázal na úzkou chodbu. Dal si Jonasův pytel přes rameno. „Tohle nechám ve vaší kabině. Číslo 10. Hned tady dole." Jonas přikývl a D.J. zamířil k úzkému schodišti.

Jonas šel dolů chodbou ke dveřím označeným „Operace". Vstoupil do tmavé kabiny šumící počítači, ozářené monitory a zaplněné přijímači a příslušenstvím sonarů. Hubený muž s krátce přistřiženými vlasy a masivními brýlemi s černými obroučkami byl nahnutý nad kontrolní panel a dlouhými prsty ťukal do klávesnice. Obrátil se a beze slova se podíval na Jonase. Vlhké šedé oči za silnými brýlemi měl nateklé. Obrátil se zpátky ke svému počítači a začal studovat obrazovku. „Další rybářská expedice, Taylore?"

Jonas se na chvíli zarazil a potom odpověděl. „Proto tu nejsem, Franku."

„Tak co tady ksakru děláš?"

„Jsem tady, protože mě Masao požádal o pomoc."

„Japonci nemaj zrovna smysl pro ironii."

„Budem spolu muset pracovat, Franku. Jediný způsob, jak zjistit, co se tam dole děje, je vytáhnout poškozené UNIS. D.J. to nemůže dělat sám –"

„– To vím.“ Heller rychle vstal a přešel místnost, aby si dolil kávu. „Čemu nerozumím je, proč s ním budeš zrovna ty.“

„Protože nikdo jinej tam dole za posledních třicet let nebyl.“

„Ale byl,“ podotkl Heller hořce.

„Jenže tu cestu nepřežili.“

Jonas obrátil oči jinam. „Franku, rád bych si s tebou o tom promluvil. Já…“ Jonas hledal ta správná slova. „Podívej, za těch sedm let neuběhl jedinej den, abych na tu nehodu nemyslel. Upřímně řečeno, vlastně doteďka nevím, co se tehdy stalo. Jediný, co vím, je, že jsem věřil, že jsem viděl něco, co vyplulo ode dna a chtělo zaútočit na naši ponorku a já jsem na to zareagoval.“

Heller přistoupil k Jonasovi, měl obličej těsně u jeho. Oči mu žhnuly nenávistí. „Myslíš si, že tohle přiznání v tvý knize všechno ospravedlní, se mnou to ale nic nedělá. Prostě sis něco vymyslel, Taylore. Měl jsi halucinaci, zdálo se ti, že vidíš vyhynulý zvíře, a přitom jsi zabil dva kluky ze svýho týmu, protože jsi zpanikařil a zapomněl jsi na léta tréninku. A víš, co mě štve ze všeho nejvíc? Posledních sedm let jsi strávil budováním kariéry pochybným ospravedlňováním existence toho megalodona, ospravedlňoval jsi báchorku, kterou sis vymyslel, abys před sebou ani před veřejností nevypadal špatně.“ Heller se celý třásl vzteky. O krok ustoupil a opřel se o psací stůl. „Je mi z tebe nanic, Taylore. Ti muži si smrt nezasloužili. A teď jsme tady, o sedm let později, a ty se pořád ještě nedokážeš smířit s pravdou.“

„Nevím, co je pravda, Franku. Jestli ti na tom tak záleží, dobrá, díval jsem se na chomáč červů a měl jsem halucinaci. Já zkrátka nevím. Vím, že jsem zpanikařil. Sám jsem tam dole málem přišel o život. A teď se s tím musím po zbytek života vyrovnat.“

„Nejsem tvůj kněz, Taylore. Nejsem tady, abych přijímal tvoje přiznání nebo poslouchal, jak máš nečistý svědomí.“

„Ty sám jsi k tý nehodě taky přispěl!“ zařval Jonas. „Jseš doktor s dobrou pověstí. Řekls Danielsonovi, že jsem z lékařskýho hlediska fit, abych se potřetí potopil do příkopu. Tři sestupy během osmi dní! Nemyslíš si, že mě to muselo poznamenat?“

„Kecy!“

„Jakýpak kecy, doktore Hellere!“ Jonas začal chodit po místnosti, krev v něm vřela. „Sám jsi to řekl, napsals to do oficiální zprávy: ‚Psychóza z hloubky‘. Ty a Danielson jste mě přinutili vést ta potápění, i když jste věděli, že jsem si pořádně neodpočinul, vy dva jste mě dostali na šibenici, udělali jste ze mě obětního beránka námořnictva.“

„Byla to tvoje chyba!“

„Ano,“ zašeptal Jonas, „byla to moje chyba, ale nikdy bych se v tý situaci neocit, kdyby nebylo tebe nebo Danielsona. Teď po sedmi letech jsem se rozhodl, že půjdu dolů znovu, abych se svýmu strachu postavil tváří v tvář, abych se na vlastní oči přesvědčil, co se vlastně stalo. Možná, že je čas, abys i ty uznal vlastní odpovědnost.“ Jonas zamířil ke dveřím.

„Počkej, Taylore. Možná, že ses opravdu neměl potřetí potápět. Pokud jde o mě, Danielson byl můj velitel, ale podle mě jsi byl v pořádku. Byl jsi zatraceně dobrej pilot. Jen bych se rád ujistil, že se chceš s D.J. potopit, abys mu pomohl, a ne abys hledal nějakej zub.“

Jonas otevřel dveře a obrátil se k Hellerovi. „Já svoji odpovědnost znám, Franku. Doufám, že ty svoji taky.“

Soumrak

Dvacet minut na to osprchovaný a převlečený Jonas vstoupil do lodní kuchyně, kde dvanáct mužů posádky hlasitě pojídalo pečené kuře s brambory. Uviděl Terry, jak sedí vedle D.J., a šel se posadit na prázdnou židli po její levici.

„Je tu volno?“

„Posaďte se,“ vyzvala ho.

Sedl si a naslouchal D.J., který vedl ostrou debatu s DeMarcem a kapitánem Barrem. Bylo podezřelé, že Heller nebyl mezi nimi.

„Doktore!“ vykřikl D.J. a vyprskl sousto kuřete. „Jdete právě včas. Víte, jak jsme měli na zítra naplánované zkušební potápění, tak na něj zapomeňte.“

Jonas pocítil mírnou žaludeční nevolnost. „Co to říkáte, D.J.?“

Kapitán Barre se obrátil k Jonasovi, spolkl, co měl v ústech, a řekl: „Od východu se sem žene bouře. Jestliže se máte tenhle týden potopit, musí to být zítra, bez přípravy.“

„Jonasi, jestli se na to necítíte, myslím, že byste se měl projevit jako pravý muž, přiznat to a pustit mě na vaše místo,“ využila své příležitosti Terry.

„Ne, to bude v pořádku, viďte doktore?“ obrátil se na něj D.J. a přátelsky zamrkal. „Nakonec už jste v Mariánském příkopu byl.“

„Kdo vám to řekl?“ Jonas cítil, jak celá místnost ztichla a

všechny oči se upřely na něj.

„No tak, doktore. Tady na lodi už to ví každej. Nějakej reportér na Guamu vyzpovídal polovinu posádky rádiem hodinku potom, co jste se ocit na palubě.“

„Cože? Jakej reportér? Jak se vůbec –“ Jonas ztratil chuť k jídlu.

„Je to pravda, Jonasi,“ řekla Terry. „Byl to ten chlápek, co se vás ptal na přednášce. Tvrdí, že když jste byl pilotem, přišli o život dva lidi v ponorce. Řekl nám, že jste zpanikařil, protože jste měl halucinace, tvrdil jste, že jste viděl jednoho z těch megalodonů.“ D.J. mu pohlédl zpříma do očí. „No tak, doktore, je to pravda?“

V místnosti bylo naprosté ticho. Jonas odstrčil tácek. „Je to pravda. To, co ten reportér, nebo z jakého zdroje to víte, vynechal, bylo, že jsem byl vyčerpanej, že jsem ten týden měl za sebou už dvojí potápění do hlubinných příkopů. Přitlačili mě k tomu, doktor mě uznal schopným. Dodneška nevím, jestli jsem si to vymyslel, nebo jsem to skutečně viděl. Ale pokud jde o zítřek, slíbil jsem vašemu otci, že tu výpravu podniknu, a mám v úmyslu to dodržet. Už jsem řídil ponorky do hlubinného moře víckrát, než kolikrát vy jste, D.J., měl narozeniny, takže jestli vám dělá problémy se se mnou dostat dolů, řekněte mi to rovnou!“

D.J. se nervózně zasmál. „Heleďte, já žádný problémy nemám, neberte si to tak. Vlastně zrovna jsem s Alem DeMarcem mluvil o tý stvůře, o tom vašem obřím prehistorickým žralokovi. Al tvrdí, že by bylo nemožný, aby takhle obrovský zvíře žilo ve vodě s takovým tlakem, jako je v příkopu. Pokud jde o mě, jsem na vaší straně. Já říkám, že to možný je, ne že bych věřil vaší teorii, to teda ne. Ale viděl jsem tam desítky jinejch druhů ryb. Jestli ten tlak vydržej ty malý ryby, proč by ho nemohl vydržet ten mega-žralok, nebo jak mu říkáte.“ D.J. se zubil od ucha k uchu a několik mužů posádky se začalo ušklíbat.

Jonas se postavil. „Promiňte, ale ztratil jsem chuť k jídlu.“

D.J. ho popadl za paži. „No tak, doktore, zůstaňte tady. Řekněte mi o tom žraloku, opravdu mě to zajímá. Jak ho vlastně

zítra poznám, až ho uvidím.“

„Bude to velkej žralok a bude mu chybět zub!“ vypískla Terry. Ozval se smích.

Jonas se posadil. „Dobrá, D.J., jestli se chcete něco dozvědět o těhle zvířatech, řeknu vám to. Nejdřív si musíte uvědomit, že žraloci jsou tady už čtyři sta milionů let. Když to porovnáme s lidma, jejichž předkové spadli ze stromů jen před dvěma milionama let, je to přece jen nějaká doba. A ze všech druhů žraloků, kteří kdy obývali oceán, byl megalodon naprostým králem. To málo, co o těhle zvířatech víme, je, že je příroda vybavila tak, aby nejen přežili, ale aby ovládli všechny oceány a získali nadvládu nad všemi mořskými druhy. Takže tady nemluvíme jen o nějakém žraloku, ale o hrozivém válečném stroji. Zapomeňte na chvíli na to, že tenhle druh je osmnáctimetrovou variantou žraloka bílého. Meg byl nejsilnějším lovcem planety, má za sebou sedmdesát milionů let zabijáckých instinktů. Kromě obrovské velikosti a vražedných osmnácticentimetrových pilovitých zubů mělo to zvíře i osm vysoce vyvinutých smyslových orgánů.“

Leon Barre se začal kuckavě smát. „Hej, doktore. Jak to, že toho o nějaký mrtvý rybě, kterou nikdo nikdy neviděl, tolik víte?“ Z několika míst se ozval smích. Místnost znovu ztichla – všichni čekali Jonasovu odpověď.

„Tak za prvé máme její zkamenělé zuby, které nám odhalují nejen její obrovskou velikost, ale i její predátorské schopnosti. Známe taky zkamenělé druhy, kterými se živila.“

„Řekněte nám něco o jejích smyslech,“ vyzval ho D.J., tentokrát skutečně pln zvědavosti.

„No dobře.“ Jonas se snažil sesbírat myšlenky. Všiml si, že i ostatní členové posádky teď ztichli a se zájmem naslouchají. „Megalodon, stejně jako jeho moderní bratranec žralok bílý, měl osm smyslových orgánů, které mu umožňovaly hledat, objevovat a identifikovat kořist a plížit se za ní. Začněme jeho úžasným smyslovým orgánem zvaným Lorenziniho ampule. Podél horní a postranní části megova rypáku byla pod kůží jemná pouzdérka

naplněná rosolovitou hmotou, kterými mohl zjišťovat elektrické výboje ve vodě. Vysvětlím to laicky. Megalodon mohl zjistit nejslabší elektrické pole tlukoucího srdce nebo pohybujících se svalů kořisti vzdálené stovky kilometrů. To znamená, že kdyby megalodon kroužil kolem naší lodě, mohl by zjistit, že někde na plážích Guamu si někdo bezstarostně plave v moři.“

V místnosti nyní panovalo ticho, všechny oči se upíraly na Jonase.

„Podobně obdivuhodný jako Lorenziniho ampule byl i megalodonův čich. Na rozdíl od člověka mělo to zvíře směrové nozdry, které nejenže rozpoznaly jedinou částečku krve, potu či moče mezi miliardou částeček vody, ale dovedl i určit směr, odkud pach vycházel. Proto vídáme, že bílí žraloci pohybují hlavami ze strany na stranu. Vlastně čichají ve vodě v různých směrech. Nozdry dospělého megalodona byly zřejmě velké jako grapefruit.

Nyní přistupme k megalodonově kůži, která byla zároveň smyslovým orgánem a zároveň zbraní. Podél obou stran megova těla se táhly orgány zvané boční čáry. Čára je vlastně spíš kanálkem, který obsahuje smyslové buňky zvané neuromasty. Pomocí těchto neuromastů bylo zvíře schopné zjistit ty nejslabší vibrace ve vodě, dokonce i tlukot srdce jiné ryby.“

Al DeMarco se postavil a řekl: „Promiňte, ale mám práci.“

„No tak, Ale,“ zarazil ho D.J. dobrosrdečně. „Zítra není škola, můžeš zůstat dlouho vzhůru.“

DeMarco se na D.J. přísně podíval. „Zítra nás čeká velký den. Navrhuju, abychom si všichni odpočinuli.“

„Al má pravdu, D.J.,“ souhlasil Jonas. „Stejně už jsem se o těch nejlepších orgánech zmínil. Ale abych v rychlosti zodpověděl vaši první otázku, megalodon měl obrovská játra, která pravděpodobně tvořila čtvrtinu jeho celkové váhy. Kromě normálních jaterních funkcí a toho, že sloužila pro ukládání energie v tuku, umožňovala játra megalodona přizpůsobit se změnám v tlaku vody i v takové hloubce jako je Challenger Deep.“

„Dobrá, profesore,“ chytil ho DeMarco za slovo. „Dejme tomu, že megalodon se v příkopu vyskytoval. Proč nevyplul na hladinu? Konec konců je u hladiny mnohem více potravy než na dně.“

„Vysvětlení je jednoduchý,“ řekla Terry, „kdyby se vynořil z hloubky jedenáct a půl kilometru, rozprskl by se.“

„Ne, s tím nesouhlasím,“ řekl Jonas. „Změny v tlaku vody, dokonce i obrovské změny, působí na žraloky jinak než na člověka. Megalodon by již byl přizpůsobený nesmírnému tlaku z hloubky jedenácti kilometrů. Dospělý megalodon by vážil až dvacet dva tun a z toho pětasedmdesát procent tvoří voda, obsažená hlavně ve svalech a v chrupavkách. Játra toho zvířete by byla obrovská a umožňovala by megovi snížit jeho specifickou hmotnost tak, že jak by stoupal, docházelo by k jejich dekompresi. Cesta k hladině by byla svízelná, ale meg by ji přežil.“

„V čem by teda byl problém?“ zeptala se Terry.

„Zřejmě jste při mé přednášce nedávala moc pozor, viďte?“ řekl na to Jonas. „Vzpomeňte si, že jsem říkal, že moje teorie existence megalodona v Mariánském příkopu je založená na přítomnosti teplé vrstvy vody, která převládá na dně strže, jako výsledek hydrotermálních výronů. Nad touto teplou vrstvou se nachází skoro deset kilometrů ledové vody. Ostatní druhy megalodonů vyhynuly před 100 000 lety pod vlivem poklesu teploty vody, jež byla důsledkem poslední doby ledové. Jestliže by nějaký meg v příkopu přežil, bylo by to proto, že se mu podařilo uniknout chladným vodám nahoře. Zvířata by byla uvězněna u dna. I kdyby se pokusila dostat se na hladinu, nikdy by nepřežila stoupání tou ledovou mezivrstvou.“

D.J. zahvízdl. „Zatraceně, to jsem rád, že jste měl jen halucinace, doktore,“ řekl a mrkl na svoji sestru. „Teď můžeme všichni dobře spát. Dobrou noc, Terry.“ D.J. sestru políbil a šel za DeMarcem z kuchyně ven. Za pár vteřin bylo slyšet z chodby jejich smích.

Jonas se cítil ponížený. „Dobrou noc, Terry.“ Zvedl se, večeři nechal na stole a vyšel na palubu.

Moře bylo klidné, ale z východu se blížily mraky. Jonas

pozoroval srpek měsíce, jak tančí nad černou hladinou Tichého oceánu. Vzpomněl si na Maggii. Miluje ji ještě? Záleží na tom vůbec? Hleděl na černou hladinu a cítil, jak je mu nevolno od žaludku. Netušil, že nahoře nad ním ho pozoruje Frank Heller.

Jonas se vzbudil někdy před svítáním. V jeho kabině byla černá tma a chvíli mu trvalo, než si uvědomil, kde je. Když si vzpomněl, žaludek se mu sevřel strachem. Za pár hodin bude ve stejné tmě a nad sebou bude mít přes jedenáct kilometrů ledové vody. Zavřel oči a pokusil se znovu usnout. Nepodařilo se mu to však. Za hodinu již mu D.J. klepal na dveře, aby ho vzbudil.

Byl čas.

Sestup

D.J. byl už ve vodě, ve svém Abyss Glider-II šest metrů pod hladinou, když Jonas vstoupil ve své kombinéze pro potápěče na palubu. Lehce posnídal a spolkl dvě žluté pilulky, ostatní měl s sebou v kapse. Přestože spolykal prášky, byl nervózní.

Ocelový kabel z obřího navijáku na zádi KIKU byl odmotán a připoután k čelisti mechanického ramene Tanakovy ponorky. Uchycení háku na konci kabelu se ukázalo obtížnější, než čekali. D.J. se s tím namáhal skoro půl hodiny a nakonec musel do vody žabí muž, aby čelist pevně přichytil.

Po obou stranách KIKU byly dva menší navijáky uzpůsobené ke spouštění ponorek do vody a vytahování zpátky na palubu. Na jednom z nich byla uchycena Jonasova ponorka, kterou pomalu spouštěli na hladinu. Dva žabí muži po obou stranách plavidla ho doprovázeli dolů. Velký naviják na zádi se použije pouze pro uvolňování ocelového lana Tanakovy ponorky a nakonec k vytažení poškozeného UNIS na hladinu.

Jonas již ležel ve schránce ponorky na břiše a pozoroval žabí muže, jak odpoutávají postroj z jeho ponorky. U lodního zábradlí viděl Terry, jak se na něho dívá, a její obraz se tříštil ve vodě pod ním. Jeden z potápěčů poklepal na lexanovou oddělitelnou kabinu a ozval se jasný zvuk. Kluzák AG-II byl volný. Jonas nastartoval

oba motory, stiskl pedál plynu, upravil kormidlo a zamířil ponorku dolů.

Plavidlo zareagovalo okamžitě. Jonas si všiml, že ponorka je mnohem těžší a možná i línější ve srovnání s lehkým AG-I, se kterým zkušebně pracoval před několika lety. Přesto žádná ponorka, kterou kdy Jonas řídil, se nemohla srovnávat s designem kluzáku ABYSS. V hloubce devíti metrů našel Jonas D.J., vyprošťovací kabel UNIS byl nyní pevně připojený k mechanickému chapadlu jeho ponorky.

Zkontaktovali se očima, D.J. se usmál, zvedl palce vzhůru a z rádia se ozval jeho hlas: „Jdeme na to, profesore."

Jonas pohnul řídící pákou dopředu a jeho čtyřmetrový kluzák začal klesat. D.J. ho s připoutaným kabelem následoval. Byli skloněni v úhlu třiceti stupňů a pomalu se spouštěli po spirále dolů.

Během několika minut sluneční světlo vybledlo do temně šedého odstínu a po chvíli nastala úplně černá tma. Jonas zkontroloval hloubku na přístroji: bylo to pouhých 375 metrů. Klesat v požadované pozici vleže na břiše mu připadalo zvláštní. Kdyby nebylo postroje, jeho tělo by sklouzlo, až by hlavou narazil na stěnu oddělitelné kabiny. „Uvolni se a dýchej," šeptal si pro sebe. „Máš před sebou dlouhou cestu."

„Všechno v pořádku, Taylore?" ozval se z rádia hlas doktora Hellera a byl v něm přídech pohrdání. Jonas si uvědomil, že Frank má na starosti monitorování životních funkcí obou pilotů. Musel si na monitoru všimnout, jak Jonasovi stoupl tep.

„Jo… jsem v pořádku," odpověděl Jonas. Nadechl se a snažil se odpoutat se od úvah o tom, co ho čeká a potlačit v sobě touhu zapnout reflektor. Rozsvítit teď by bylo pouhým plýtváním baterií.

Před očima se mu začali objevovat podivní mořští tvorové. Jak proplouvali temnou vodou, jemně zářili. „Hlubinní pelagičtí živočichové," zašeptal si Jonas pro sebe a užil odborného termínu pro tyto vzácné skupiny ryb, olihní a garnátů. Jonas pozoroval, jak se před ním vznáší úhoř, dlouhý asi metr dvacet. Uhoř se rozhodl,

že na větší ponorku zaútočí. Otevřel tlamu a jako kdyby chtěl kabinu spolknout, roztahoval čelisti, rozevíral tlamu a odhalil přitom řadu hrozivých zubů ostrých jako špičky jehel. Jonas poklepal na sklo. Úhoř tiše odplul. Jonas se podíval vlevo. Nedaleko od něho kroužil hlubinný ďas mořský a nad jeho ústy se vznášelo tajemné světlo. Jonas věděl, že tento tvor má před čelistmi plnými ostrých zubů světélkující vlákna, jimiž láká svou kořist. Malé ryby si vlákna pletou s potravou a plují přímo k němu, ďasovi rovnou do široce rozevřené tlamy.

Jonas si ani neuvědomil, jak se ochladilo. Pohlédl na teploměr. Venku bylo pět stupňů. Nastavil termostat, aby se kabina vyhřála.

A potom se to stalo. Jonase zachvátila panika. Rozbolel ho žaludek a narazil zevnitř hlavou o upínací hlavici. Byl to pocit srovnatelný pouze s pohřbením zaživa v rakvi – nic neviděl, nemohl uniknout. Lil z něho pot, začal nepravidelně dýchat a zjistil, že nemůže popadnout dech. Sáhl po dvou pilulkách, ale pak dostal strach z předávkování a rychle zapnul vnější reflektor ponorky.

Paprsek osvítil černou tmu, ale posloužil svému účelu – pilot se znovu orientoval. Jonas se zhluboka nadechl a potom si setřel pot z čela. Ztlumil topení a chladný vzduch ho osvěžil.

D.J. se ozval z rádia. „Co s tím světlem vyvádíte, doktore? Máme přísné příkazy.“

„Jen zkouším, jestli světlo funguje. Jak se vám tam vzadu daří?“

„Myslím, že dobře. Ten kabel je celej obtočenej kolem mechanického chapadla. Jako se obtáčí šňůra od telefonu.“

„D.J., jestli vám to dělá problémy, měli bychom se vrátit –“

„V žádným případě, doktore. Mám to pod kontrolou. Až se dostanem na dno, párkrát se otočím a rozmotám se.“ D.J. se zasmál vlastnímu vtipu, ale Jonas si všiml napětí v hlase svého mladšího kolegy.

Jonas zavolal DeMarcovi. „Ale, D.J. říká, že má kabel celý omotaný kolem mechanického ramene. Můžete s tím tam nahoře něco udělat, snížit trochu tlak?“

„Nic takového. D.J. má všechno pod kontrolou. Budeme ho sledovat na monitorech, vy se soustřeďte na to, co děláte. DeMarco končí.“

Jonas pohlédl na hodinky. Nyní již klesali pětačtyřicet minut. Protřel si oči a pokusil se protáhnout v kříži, pokud mu to kožený postroj dovoloval.

V kapsli bylo těsno a Jonasovi to připomnělo dobu, kdy musel trávit devadesát minut v tomografu. Masivní přístroj měl tehdy umístěný jen pár centimetrů od hlavy, visel nad ním jako Damoklův meč, připravený rozdrtit mu lebku. Pouze červené světýlko řídícího panelu mu dávalo ponětí o poloze a bránilo mu v zešílení. Jonas znovu ucítil příznaky klaustrofóbie, ale tentokrát odolal pokušení rozsvítit reflektor silný sedm a půl tisíce wattů. Očima bloudil po vlhkém lexanovém vnitřku pilotní kabiny. Tlak vody kolem něho byl přes sedm tisíc kilogramů na čtvereční centimetr. Zíral ven do černé tmy a cítil, jak ho zmáhá strach. Nyní již poklesl do hloubky deset tisíc dvě stě metrů – tak hluboko ještě nikdy nebyl.

Jonas cítil lehkou závrať, která – jak doufal – souvisela více s vysokým obsahem kyslíku ve směsi, kterou v ponorce dýchal, než s jeho fyzickým stavem. Přelétl očima z inkoustové vody na řídící panel. Soustředěně pozoroval zobrazené údaje. Vnější teplota oceánu byla 2,2 stupně a… začala stoupat! Tři celé tři, pět celých pět.

Promluvil do mikrofonu, který měl připevněný ke sluchátku na hlavě. „A jsme tady, D.J.“

„Vstupujeme do tropických proudů, doktore. Až poplujeme kolem černých kuřáků, bude tady pořádně horko. Hele, vidíte tam dole ten chomáč červů?“

„Kde?“ Jonas ostřil, ale nic neviděl.

„Ve směru dvou hodin,“ řekl D.J: „Počkejte, musí vám překážet v rozhledu pára z černých kuřáků.“

Jonas cítil, jak mu srdce buší v uších. Pára z černých kuřáků? Připomínalo to prach znečištěného vzduchu, jaký se vznáší nad továrnou, pouze s tím rozdílem, že v příkopu husté minerální

vyvřeliny tvořily nad dnem moře strop. Tak proto mu před sedmi lety ten bílý obraz zmizel před očima. To tma, minerální usazeniny a černý kouř mu tehdy zabránily ve výhledu.

„Taylore?“ vyrušil ho v myšlenkách silný Hellerův hlas. „Co se děje? Váš srdeční monitor řádí jako pominutej.“

„Jsem v pořádku… jen jsem trochu vzrušený.“ Jonas pohlédl na digitální ukazatel teploty, který, jak klesali, ukazoval stále vyšší teplotu. Deset, patnáct celých pět… A teplota dále stoupala. Dvacet devět celých čtyři. Vstoupili do teplé vrstvy kaňonu zahřívané hydrotermálními výrony.

„Doktore, zapněte světlo, musíte se vyhnout přímému styku s vodou tryskající z komínů. Je tak horká, že by mohla roztavit keramické pečetě na vaší ponorce.“

„Díky za varování, D.J.,“ Jonas rozsvítil reflektor a ve světle se objevily desítky komínů, některé vysoké až devět metrů. „Černí kuřáci“. Jonas znal tyto zvláštní geologické formace. Jak horká voda tryskala z hydrotermálních výronů z pláště jádra země, usazovaly se podél štěrbin v mořském dnu síra, měd, železo a další minerály. Po čase usazeniny vychladly a komíny tak připomínaly zbrázděné vulkány čnící nad dnem oceánu. Voda tryskající z těchto tyčících se komínů byla díky svému obsahu síry černá a vysloužila si jméno černý kuřák.

Jonas manévroval svojí ponorkou mezi dvěma kuřáky. Viděl špatně, protože voda zde byla matná. Přístroj na měření teploty ukazoval přes sto deset stupňů. Potom Jonas proplul horkou vrstvou a rozsvícený reflektor nyní prořezával cestu čirou černou vodou.

Jonas Taylor otevřel oči doširoka a byl ohromen tím, co viděl. D.J. měl pravdu. Vstoupili do jiného světa.

Dno

Jonas upravil střední kormidlo a snížil úhel klesání. Nyní se vznášel šest metrů ode dna a zpomalil, aby ho mohl D.J. dohonit.

Přímo před ním se táhly řada za řadou čisté bílé škeble, každá přes třicet centimetrů v průměru. Byly jich zde tisíce, ležely srovnány kolem výronů, jako by uctívaly svého boha. Reflektor zachytil pohyb u dna: bylo vidět výronové korýše a stovky bílých humrů a krabů, kteří zářili ve tmě propasti. Všichni tito živočichové byli úplně slepí.

Jonas věděl, že mnohé druhy ryb a živočichů, žijících v hloubkách temných moří, si vyrábějí díky chemickým látkám zvaným luciferiny nebo světelným bakteriím, které žijí v jejich těle, vlastní světlo. Od přírody měly tyto druhy bílou kůži a světélkující záři, nutnou k přilákání kořisti a určení vzájemného umístění.

Život. Množství a různorodost života v příkopech vědce šokovaly. Někteří se mylně domnívali, že žádná forma života na zemi nemůže existovat bez slunečního světla. Jonas cítil v Challenger Deep posvátnou hrůzu. V nejopuštěnějším místě na Zemi si příroda našla způsob pro existenci života.

Vedle skvrny velkých škeblí a slávek viděl Jonas obrovské chomáče obřích červů, kteří se nechali unášet proudem. Byli čistě

bílí, téměř světélkující, až na konečky, které byly krvavě rudé. Tři a půl metru dlouzí, o tloušťce dvanáct a půl centimetru žili ve skupinách příliš početných, než aby se dali spočítat. Červi se živí bakteriemi z vody. A naopak slimule a jiné malé ryby se živí červy.

Bizarní potravní řetězec na dně světa, život existující v úplné tmě. Kterýpak druh stojí na vrcholu tohoto řetězce? napadlo Jonase. Obří olihně? Dosud neobjevené druhy? Jedenáct a půl kilometru pod hladinou, oddělený od tlaku vody asi tisíc kilogramů na jeden čtvereční centimetr jen několika centimetry slitiny, pocítil Jonas zřetelnou vděčnost, že se s tou existencí mega mýlil.

Jonas zpomalil kluzák. Viděl, jak se k němu zezadu přibližuje jasné světlo reflektoru druhé ponorky. Zvedl mikrofon. „Můžeš jet přede mnou, D.J.“

Tanakova ponorka pomalu proplula kolem a dostala se před Jonase tak, aby mezi oběma plavidly zůstala náležitá vzdálenost. Oba potápěči chtěli zůstat nadohled, ale D.J. se zároveň snažil, aby Jonase nezachytil vlečným kabelem.

Z rádia se ozval DeMarcův hlas. „Na levoboku asi ve vzdálenosti čtyř a půl metru je stěna kaňonu.“

Jonas plul za D.J. po dně oceánu, dokud nespatřil svislou stěnu ponořeného horského pásma známého jako mořské hory. Ponorky vpluly do údolí obklopeného vysokými stěnami. Jako kdyby bůh zvedl Grand Canyon a ponořil jej na dno oceánu do hloubky jedenácti a půl kilometru. Jonas v duchu zalétl zpátky v čase do období nejméně před 22 miliony let. Věděl, že tak jsou hory staré. Proplouval soutěskou a snažil se neztrácet D.J. z dohledu.

„Doktore, dál to bude trochu náročnější, tak se mě držte,“ upozornil ho D.J. Bylo to varování v pravý okamžik, protože Jonas cítil, jak se ocasní část jeho ponorky začíná vrtět jako psí ohon. „Možná, že dojde k dalšímu sesuvu půdy.“

„To doufám ne,“ zalekl se Jonas. „Vidíte něco?“

„Zatím ne, ale zachytil jsem na radaru signál poničené jednotky.

Vzhůru na sever touhle soutěskou. Uvidíte," ujistil ho D.J., „že se údolí znovu otevře. UNIS určil svoji pozici, před tím než kiksnul, asi osmnáct metrů od stěny kaňonu po naší levici."

Jonas pohlédl doprava. Mořské hory nyní zmizely a objevil se znovu černý oceán. Po levici se stále temně tyčila stěna kaňonu. Nedohlédl jejího konce.

Jonas si všiml červeného světýlka, které se rozblikalo na jeho obrazovce.

„Támhle to je!" řekl po delší odmlce D.J.

Schránka poškozené jednotky UNIS vypadala jako kousek starého železa ukrytého pod několika kameny. D.J. zastavil ponorku nad zbytky jednotky a svítil na ni shora reflektorem jako pouliční lampou.

„Je vaše, doktore. Podívejte se na ni."

Jonas se přiblížil k jednotce a plul ve světle Tanakovy ponorky. Vlastní reflektor zamířil na poškozený trup sondy a odplul kousek stranou. Něco je zde jinak, napadlo ho, a podíval se na zbytky kolem jednotky. Někdo s ní pohnul.

„Vidíte něco?" zeptal se D.J. přes rádio.

„Zatím ne," odpověděl Jonas a napínal oči, protože spatřil něco bílého. Připlul blíže a zahleděl se mezi balvany. A tam to bylo!

„D.J., nemůžu tomu uvěřit! Myslím, že jsem našel ten zub!" vykřikl Jonas, který nedokázal skrýt vzrušení. Natáhl svoji mechanickou paži a zamířil chapadlo nad dvaceticentimetrový bílý trojúhelníkový předmět, potom jej opatrně vytáhl z hromady usazenin síry a železa.

„Ale doktore." D.J. se hystericky rozesmál.

Jonas pohlédl na předmět, kvůli kterému cestoval do hloubky jedenácti a půl kilometru.

Byly to zbytky mrtvé hvězdice.

Samec

Terry Tanaka, Frank Heller a Alphonse DeMarco málem spadli ze židlí, jak jimi nekontrolovatelně otřásal smích. Jonas je slyšel z rádia. Na okamžik vážně uvažoval o tom, že narazí ponorkou do stěny kaňonu.

„Promiňte, že se smějeme," hlásil mu D.J. „Jestli se vy chcete zasmát mý blbosti, podívejte se na mechanický rameno mý ponorky."

Jonas se na ně podíval. Ocelový kabel měl na sobě nejméně deset chaotických smyček, které byly omotané kolem osmnáctimetrového mechanického údu tak, že rameno nebylo pod kabelem skoro vidět.

„D.J., to není nic legračního. Budeš mít co dělat, než se ti podaří vymotat."

„Nedělejte si starosti, zvládnu to. Vy se pusťte do odklízení těch kamenů."

„Taylore?" ozval se z rádia DeMarcův hlas. „Možná, že jste tenkrát viděl osmnáctimetrovou hvězdici…" Jonas zaslechl pištivý smích Terry.

Jonas snížil mechanické rameno tak, aby mohl zaostřit na práci, která ho čekala. Cítil, jak v něm vře krev, jak mu po spáncích stékají kapky potu. Během několika minut se mu podařilo odklidit

z jednotky UNIS všechny kameny a usazeniny.

„Pěkná práce, doktore," pochválil ho D.J., který pomalu otáčel mechanickým ramenem v těsných kroužcích proti směru hodinových ručiček. Postupně se mu podařilo kabel téměř uvolnit.

„Nepotřebujete pomoct?" zeptal se Jonas.

„Ne, díky. Chvilku počkejte."

Jonas zvedl kluzák šest metrů ode dna. Masao měl pravdu, všichni měli pravdu. Trpěl halucinacemi, dovolil své fantazii, aby se toulala propastí, a porušil tak hlavní pravidlo výzkumných hlubinných cest. Jediná chyba, jediná ztráta pozornosti stála pak život dvou mužů z jeho posádky a znamenala ztrátu jeho potápěčské pověsti.

Co mu teď zbývá? Jonas si vzpomněl na Maggii. Bude se chtít rozvést, o tom není pochyb. Jonas se cítil trapně. Obrátila se k Budu Harrisovi, hledala lásku a podporu u jeho přítele. Zatímco Jonas si budoval kariéru na nějakých pochybných halucinacích. Dnešní návrat do propasti Challenger Deep za účelem hledání důkazů o existenci megalodona bude pro posměch celé paleontologické komunitě. Proboha… hvězdice.

Cvak.

Zvuk jej vyrušil z myšlenek. Jonas nastavil radar. Na jeho zobrazení propasti se objevila červená tečka, naznačující, že se rychle blíží rušivý zdroj.

Cvak. Cvak cvak cvak…

Jonasovi se rozbušilo srdce. Ať je to cokoliv, je to obrovské!

„D.J., zkontroluj si radar," přikázal Jonas.

„Můj radar… sakra, co to může být?"

„DeMarco?"

Alphonso DeMarco se přestal smát. „Taky to vidíme, Jonasi. Už se D.J. podařilo rozmotat ten kabel?"

Jonas se podíval na druhou ponorku. Mechanické rameno se dosud zuřivě točilo, jak se D.J. snažil rozmotat poslední smyčky. „Ještě ne. Jak velký, myslíte, že ten předmět je?"

„Jonasi, uklidněte se. Vím, co si myslíte. Ale DeMarco říká, že se zřejmě díváte na rybí školku."

Jonas nevěřícně pozoroval radar. Předmět se blížil přímo k nim, jako kdyby ponorky byly domácím přístavem…

„D.J. přestaňte s tím odmotáváním!“ nařídil Jonas.

„Cože? Už jsem skoro –“

„Všechno vypněte, všechny systémy… okamžitě!“ Jonas vypnul motor a zhasl sedm a půl tisíciwattový reflektor.

„D.J., jestliže ten předmět je meg, řídí se vibracemi a elektrickými impulsy vycházejícími z našich ponorek. Vypněte motor!“

D.J. se rozbušilo srdce. Přestal s rozmotáváním kabelu. „Ale co mám dělat?“

„Taylor je blázen. Rozmotej kabel a dostaňte se sakra odtamtaď.“

„D.J…“ Jonas se zarazil a nespouštěl oči z předmětu, který kroužil necelých pět set metrů od nich. Ve tmě slabě zářil.

Záře

Tanakův reflektor pohasl a obě ponorky zůstaly ve tmě. Jonas teď neviděl ani vlastní ruku, ale cítil, že se mu chvěje. Držel ji kousek od vypínače vnitřního osvětlení ponorky.

Nyní se již předmět přiblížil nadohled – byl to matně zářící předmět kroužící sem a tam v černočerné tmě. Měřil si svou kořist a tiše plul ve vzdálenosti několika set metrů od ponorek. Pomalu se přibližoval.

Jonas cítil, jak se mu stahuje hrdlo.

Již nebylo pochyb. Jonas viděl kónický čumák, tlustou trojúhelníkovou hlavu, ocas ve tvaru půlměsíce. Odhadoval, že megalodon měří dobrých 13,5 metru a váží patnáct tun. Byl čistě bílý. Zářil jako obrovská škeble, zrovna jako obří červi. Zvíře se znovu otočilo a zůstalo na místě rovnoběžně se stěnou kaňonu. Jonas spatřil pohlavní ústrojí. Je to samec.

V rádiu se ozval Tanakův šepot. „Dobrá, profesore Taylore, přísahám, že už vám věřím. Co máte v plánu?“

„Zůstaňte v klidu, D.J. Měří si nás to, není si to jisté, jestli jsme k jídlu. Žádný pohyby, musíme si dávat pozor, abychom nijak nevyvolali jeho reakci.“

„Taylore, hlašte se!“ ozval se v kabině Hellerův hlas.

„Franku, zmlkněte,“ zašeptal Jonas. „Pozoruje nás.“

„D.J.," zašeptala Terry do rádia.

D.J. neodpovídal. Zůstal jako ochromený zvířetem, které se hrozivě vypínalo před ním. Byl znehybněn strachem.

Jonas si uvědomoval, že mají jedinou šanci: nějak se dostat přes tropickou vrstvu do chladných vod nahoře. Tam je nebude meg sledovat. Jonas si všiml, že ponorka se začala na horkém bahnitém dně kaňonu zahřívat. Kapal z něj pot a pozoroval, jak se záře samcovy kůže zvětšuje a je stále jasnější. Jonas zahlédl modrošedé oko.

Kolos se obrátil. Mířil přímo na ně.

Masivní tělo v černé tmě vypadalo přízračně. Tlama otevřená dokořán odhalovala řadu pilovitých zubů.

Jonas náhle rozsvítil reflektor a vrhl megalodonu do očí 7500 wattů. Samec trhl hlavou do strany a s mávnutím ocasu zmizel ve tmě…

D.J. křičel do sluchátek: „Zatraceně, doktore –"

Náraz vlny způsobené patnáctitunovým tvorem obě ponorky odhodil. Tanakův kluzák se roztočil a tahal za ocelový kabel. Jonasova loď narazila na stěnu kaňonu nejdříve ocasem a potom oběma lodními šrouby.

Megalodon kroužil nad nimi a začal se blížit k poškozené ponorce ležící nyní vzhůru nohama u úpatí mořské hory. Jonas otevřel oči, jak jeho kapsli ozářilo přibližující se světlo. Uviděl zvednutý tlustý bílý čenich, vysutou horní čelist a odhalené řady sedmnácticentimetrových zubů. Jonas zavřel oči a na vteřinu pocítil vděčnost, že jeho smrt způsobí změna tlaku, a ne strašlivé zuby té příšery.

V poslední chvíli si megalodon útok rozmyslel a odrazil se v mohutném kruhu od mořského dna. Pohybem masivního ocasu vznikla vysoká tlaková vlna vody, která opakovaně smýkala bezmocnou ponorkou, dokud ji neodhodila pravým bokem vzhůru na stěnu kaňonu.

Jonas ještě cítil, jak mu po čele stéká teplá tekutina, potom upadl do bezvědomí.

Vraždění

D.J. Tanaka v úhlu devadesáti stupňů zvýšil svoji rychlost. Nevšímal si trvalé palby výzev shora, aby odpověděl. Místo toho se soustředil na závod. Krev mu bušila ve spáncích, ale ruce měl klidné. Věděl, že jde o všechno, že je to otázka života a smrti. Hladina adrenalinu mu stoupla.

Rychle se ohlédl přes rameno. Bílá stvůra se vrhla pryč od stěny kaňonu, řítila se ode dna jako řízená střela mířící za prchající kořistí. D.J. odhadoval, že má náskok tak tři sta padesát metrů a že chladné vody jsou dobrých šest až devět kilometrů vzhůru. Bude to o chlup.

Kluzák prorazil hustou mlhou kolem kuřáků. D.J. se ohlédl a mega nikde neviděl. Zkontroloval vnitřní teplotu – jedenáct celých jedna a stále klesá.

Dokážu to, řekl si.

Záře na pravé straně kapsle si D.J. všiml o vteřinku dřív, než se gigantická tlama objevila na boku ponorky. Byl to náraz silný jako od lokomotivy, která se srazí s automobilem. D.J. se pokusil vykřiknout, ale obrátil se vzhůru nohama a kolem něho byla úplná tma. Ucítil drastický zvuk drcené keramiky a ohlušující tříštění skla. Jeho lebka praskla a rozmáčkl se mu mozek.

Megalodon nasál nozdrami teplou krev a celý jeho smyslový

systém se zachvěl rozkoší. Pokusil se dosáhnout dále do kabiny, ale nepodařilo se mu zmocnit zbytků těla D.J. Tanaky.

V čelistech sevřel zbytky ponorky a zamířil dolů do tropického proudu.

Jonas přišel k sobě a kolem byla naprostá tma a úplné ticho. V noze cítil ostrou bolest. O něco se s ní zachytil. Uvolnil ji a otočil tělo. Do očí mu kapala teplá tekutina. Otřel si čelo. Krev, napadlo ho, i když si neviděl na ruku, ani když ji dával přímo před obličej.

Jak dlouho byl v bezvědomí?

Ponorka byla bez energie a bylo v ní k nevydržení horko. Musím ležet na dně, pomyslel si Jonas. Poslepu sáhl na řídící panel a zjistil, že vypadl z pilotova postroje, spadl na druhý konec kapsle, a že leží zády ke kabině. Natáhl se na řídící páky. Otočil vypínačem, ale nic se nestalo. Kluzák ležel ve vodě jako mrtvola.

Venku nahoře něco zahlédl. V plexiskle se odrazila záře světla. Jonas se v lexanové bublině natáhl a mohl si vykroutit krk.

Zahlédl samce, jak pomalu pluje směrem ke dnu a u tlamy mu visí podivný předmět.

„Ale ne…!“ vykřikl Jonas, když rozeznal zbytky Tanakovy ponorky, které visely predátorovi z čelisti. Viděl ocelový kabel, jehož uvolněná smyčka byla přehozená přes megalodonův trup.

Frank Heller seděl jako přimrazený na své židli.

„Musíme vědět, co se tam dole děje,“ řekl a ukázal na mrtvou obrazovku.

Terry se marně pokoušela navázat radiové spojení. „D.J., slyšíš mě, D.J.?“

DeMarco rychle rozmlouval s kapitánem Barrem po vnitřním telefonu. On a jeho posádka byli na zádi a zuřivě točili obřím navijákem.

„Franku, Leon říká, že na kabelu zaznamenal nějaký pohyb. Tanakova ponorka je dosud připojena.“

Heller vyskočil na nohy, přistoupil k monitoru a ukázal na naviják na zádi. „Musíme ho vytáhnout, dřív než tam dole umře.

Jestliže je bez energie, jsme jeho jediná šance.“

„A co Jonas?“ zeptala se Terry.

„K němu se nedostaneme,“ odpověděl DeMarco, „ale mohlo by se nám podařit zachránit tvého bratra.“

Heller se nahnul dopředu a promluvil do mikrofonu. „Leone, jsi tam?“

Leon Barre se ozval. „Jste připraveni ho vytáhnout?“

„Akce.“

Jonas ztrnule pozoroval, jak mu samec proplouvá přímo nad hlavou, viděl, jak se mu břicho chvěje při otvírání a zavírání čelistí. Lačný predátor se dále pokoušel vstrčit čumák do zbytku ponorky a neuvědomoval si přitom, že se kolem něho uzavírá kabel.

Jonas zaostřil dále a všiml si stínového pohybu. Volná klička se pomalu utahovala, jako by ji seshora někdo táhl. O několik vteřin později se kabel napnul přes bílý hřbet příšery a natrhl žralokovi jemné prsní ploutve.

Smrtící objetí kabelu způsobilo megalodonovi křeče. Jeho trup se začal zuřivě otáčet a zvíře mrskalo ocasní ploutví sem a tam v marném pokusu se osvobodit.

Čím více megalodon bojoval, tím více jej smyčka stahovala.

Jonas bezmocně a zároveň fascinovaně hleděl na zvíře bojující marný boj za osvobození se z ocelového sevření. Prsní ploutve měl teď meg připoutané k tělu, a tak se nemohl stabilizovat. Trhal hlavou ze strany na stranu a vytvářel tak mocné tlakové vlny, které silou narážely do stěn kaňonu. Veškeré pokusy zvířete se osvobodit ho jedině vyčerpávaly.

Po několika minutách sebou zvíře přestalo mlátit a přestalo se hýbat. Bylo spoutáno ocelovým lanem a jediné známky života přicházely z občasného zachvění žaber. Naviják KIKU začal pomalu vytahovat uvězněného megalodona nahoru do chladných vod. Trhavé pohyby umírajícího samce způsobovaly tlakové impulsy ve vodě, které se kaskádovitě šířily po celém Challenger Deep.

Samice

Objevila se z čista jasna, vznášela se přímo nad Jonasem, její mrtvolná záře osvítila černou krajinu jako obrovský měsíc. Trvalo několik vteřin, než mu celá masa zvířete proplula nad hlavou. Dokud Jonas nezahlédl tyčící se ocasní ploutev, myslel si, že jde o nějakou ponorku.

Samice megalodona byla nejméně o čtyři a půl metru delší než samec a vážila dobře přes dvacet tun. Když jen tak mimochodem mávla ocasní ploutví, vytvořila se taková vlna, že se poškozená ponorka pozvedla a znovu dosedla na dno soutěsky. Jonas se vzepřel, co mu síly stačily, když kluzák narazil na dno kaňonu a dvakrát se zatřásl, než se usadil v dalším mraku bahna. Tiskl se obličejem k oknu, když se usazoval bahnitý nános, a viděl, jak se samice zvedla k samci dosud zápasícímu s kabelem.

Ze vzdálenosti dvou tělesných délek se samice rozjela, aby získala rychlost a narazila čelistmi rozevřenými dokořán na jemné břicho svého druha. Obrovským nárazem se tělo menšího megalodona vzneslo o patnáct metrů, zatímco útočníkovy dvaceticentimetrové pilovité zuby mu roztrhly břicho, až se odhalilo jeho srdce a žaludek.

Vtom zapracoval naviják KIKU a začal vytahovat kabel vzhůru, přičemž se samici podařilo polknout obrovský kus

druhových vnitřností. Jonas v té chvíli již stěží rozeznal zmenšující se záři samice, která pomalu stoupala s mrtvolou vzhůru, s čumákem pohřbeným v samcově krvácejícím těle, její odulé bílé břicho se chvělo křečí, když polykala obrovské kusy masa a vnitřností. Samice byla gravidní, měla už před porodem, proto trpěla nenasytnou touhou po potravě. Odmítala opustit zdroj potravy, i když se nyní dostávala do ledových vod, kam se do té doby neodvážila. Ale krev jejího druha mající tropickou teplotu ji omývala hustým teplým proudem, který ji doprovázel vzhůru, jak stoupala z hloubky, na kterou byla zvyklá. Jedině díky teplému proudu krve mohla tuto cestu podniknout. A tak se nepřestávala živit, její smrtící čelisti zůstávaly hluboko v ráně, trhala na cáry slezinu a dvanáctník a přitom unikaly z těla jejího druha hektolitry teplé krve a omývaly její trup, a chránily ji tak od chladu.

Už se pohybuje v chladné vodě, uvědomil si Jonas. Sám byl uvězněný ve své ponorce a jen fascinovaně pozoroval, jak mu trhavými pohyby stoupající bílá záře pomalu mizí nad hlavou. Zůstal v černém kaňonu sám.

Terry, DeMarco a Heller vyšli na palubu, kde lodní lékařský tým a nejméně desítka dalších členů posádky hleděla přes zábradlí a čekala, až se na hladině objeví jejich druh.

Kapitán Barre upřeně hleděl na železné kolo, které napínalo řemenici ocelového rámu navijáku. Lano bylo napnuté pod tíhou svého nákladu k prasknutí.

„Nevím, co je na druhém konci tohohle kabelu," řekl vážně kapitán, „ale je to něco zatraceně těžšího než Tanakova ponorka."

Únik

Jonas věděl, že se zadusí, jestli nebude jednat rychle. Kormidla jeho ponorky byla srážkou poškozena a motor nefungoval. S mrtvou vahou mechanického konce plavidla nebude možné stoupat. Musí najít páku pro nouzový únik a uvolnit lexanovou upínací hlavu.

Jonas se silně potil a znovu se mu začala motat hlava. Nebyl si jistý, jestli je to způsobeno ztrátou krve nebo stále se zmenšující zásobou kyslíku. Na podlaze pod svým břichem nahmatal malá dvířka se zásobníkem kyslíku. Nahnul se dozadu, uvolnil zástrčku a nahmatal náhradní kyslíkovou nádržku. Odšrouboval pojistnou záklopku a do hlavice začal proudit životadárný plyn.

Nyní se mu podařilo dostat se zpátky do svého postroje a ve správné poloze se připoutat. Po pravici nahmatal kovovou skříňku, otevřel ji a uchopil záchrannou páku. Byl připravený.

Zatáhl za páku a tmou pod ním prolétla jasná záře. Nárazem sebou v pilotově postroji trhl, když se kapsle uvolnila do vody a vystřelila směrem ode dna kaňonu. Úniková hlavice měla dvě krátká stabilizační křídla, ale přesto se po výbuchu točila ve vodě do spirály. Po chvíli začala postupně ztrácel rotaci a stoupala klidně vzhůru. Čirá kapsle se lehce vznášela a stoupala vzhůru poměrně rychle, přesto Jonas věděl, že bude trvat celé hodiny, než

dosáhne hladiny, a že je třeba soustředit se na udržení tepla. Šaty měl prosáklé potem a teplota stále prudce klesala.

V zelených povrchových vodách se začaly tvořit bublinky a bylo vidět růžovou pěnu. Po chvilce se na hladině objevila obrovská bílá hlava samce megalodona. Dole držel ocelový kabel pohromadě kusy masa a pojivo, které bylo dosud připojeno k dlouhé páteři a ocasní ploutvi, houpající se ve vodě.

Posádka KIKU ohromeně hleděla na zbytky ožraného zvířete, které bylo postupně vytaženo z vody a leželo přes šíři paluby. Na konci obřího ocasu byly do kabelu zamotány zbytky Tanakovy ponorky.

Terry se zhroutila na kolena a nevěřícně zírala na důsledky nepochopitelné katastrofy, které viděla před sebou.

Jonas rovnoměrně stoupal už dvě hodiny tmou vzhůru. Ztráta krve a kousavě ledové moře ho málem připravily o vědomí. Ztratil cit v prstech u nohou a v rukách. Neviděl nic jiného než černočernou vodu, ale věděl, že nakonec uvidí světlo, jestliže se mu podaří vytrvat.

Frank Heller si sundal brýle a prohlížel si hladinu moře obnaženýma očima. Z můstku viděl všechny tři průzkumné čluny Zodiac, které byly rozmístěny na vzdálenost půl kilometru od lodě KIKU.

Vedle něho stál u zábradlí DeMarco. „Brzy tady budou námořní helikoptéry," řekl.

„Je pozdě. Jestli se neobjeví během deseti minut…" Heller větu nedokončil. Oba věděli, že jestliže Jonase nezabil megalodon, určitě zemřel z podchlazení.

Heller se již nejméně po sté obrátil na obrovskou bílou hlavu a páteř stvůry ležící na palubě pod ním. Vědecký tým si prohlížel mrtvé tělo. Jeden z jeho členů fotografoval.

„Jestliže… tahle věc zabila D.J…, kdo mohl, proboha živého, zabít ji?"

DeMarco hleděl na zakrvavenou hlavu. „To nevím. Ale dám krk za to, že to nebyl sesuv půdy.“

Terry stála na přídi žlutého Zodiacu, který brázdil ledové vody. Pátrala ve vlnách, jestli zahlédne hlavici druhého AG-II. Dokud ji nenajdou, nebude mít čas pro svůj žal, nebude mít čas truchlit nad svým bratrem. Musí nejdříve najít Jonase, dokud je ještě naděje.

Leon Barre se ozval ze zádě. „Otočím to zpátky,“ zavolal.

„Počkejte!“ Terry ve vlnách něco spatřila. Ukázala tím směrem. „Támhle.“

Nad hřebenem vln bylo stěží vidět červenou vinylovou vlaječku. Leon zavezl loď ke kapsli, která se lehce vznášela na vodě. Průhlednou lexanovou únikovou hlavicí viděli Jonasovo tělo.

„Je živý?“ zeptal se Leon a naklonil se přes palubu.

Když připluli blíž, Terry se natáhla nad hladinu.

„Ano,“ řekla s úlevou. „Je živý.“

Přístav

Frank Heller nedovedl pochopit, jak se ta zvěst mohla tak rychle rozšířit. KIKU netrvalo ani dvanáct hodin, aby doplula do přístavu Aura v námořní základně na Guamu. Dva týmy z japonské a jeden z místní televize již čekaly v přístavišti, spolu s reportéry a fotografy pro námořnictvo, *Manila Times* a místní guamský *Sentinel*. Jakmile chtěl Heller sestoupit z paluby, začali ho bombardovat otázkami o obřím žraloku, mrtvém pilotu a vědci, který přežil a kterého letadlem odvezli do nemocnice.

„Profesor Taylor utrpěl otřes mozku a je léčen na podchlazení a ztrátu krve, ale mám za to, že se rychle zotavuje," řekl jim Heller.

Kameramani se zájmem zaostřili Hellera, ale jakmile bylo jeřábem vyzvednuto megalodonovo torzo, shromáždili se, aby si nafilmovali vzácné zvíře.

Jedna neodbytná Japonka strkala Hellerovi mikrofon pod nos. „Kam žraloka zavezete?" ptala se.

„Hned jak to bude možné, zavezeme zbytky zvířete do Tanakova oceánografického institutu."

„Co se stalo se zbytkem těla?"

„V tomto bodu nemáme jasno. Žraloka mohl přeříznout kabel, který jej omotal."

„Vypadá, jako by byl ožraný." Otázku položil plešatící

Američan s huňatým obočím. „Je možné, že žraloka napadl jiný žralok?“

„Je to možné, ale –“

„Chcete říct, že jich tam je víc?“

„Viděl někdo –?“

„– Myslíte, že –?“

Heller zvedl ruce nad hlavu. „Prosím jeden po druhém.“ Pokývl rozložitému muži z guamských novin, který držel pero vysoko zvednuté ve vzduchu.

„Myslím, že by nás zajímalo, doktore, jestli je bezpečné chodit do vody?“

Heller sebejistě prohlásil: „Dovolte, abych vás uklidnil. Jestliže jsou v Mariánském příkopu ještě další takoví žraloci, dělí nás od nich jedenáct a půl kilometru ledové vody. Zřejmě tam zůstali uvězněni nejméně dva miliony let. A ještě tam pár milionů let zůstanou.“

„Doktore Hellere.“

Heller se obrátil. Před ním stál David Adashek. „Není snad profesor Taylor námořní paleontolog?“ zeptal se Adashek s nevinnou tváří.

Heller vrhl na dav pokradmý pohled. „… Ano. Dělal nějakou práci –“

„Víc než jen nějakou práci, myslím, že má o těchto… dinosauřích žralocích svoji teorii. Myslím, že se jim říká megalodoni?“

„… Ano, myslím, že bude lepší, když nechám doktora Taylora, aby vám svoji teorii vysvětlil sám. Nyní když –“

„Je tohle ten –?“

„– Jestli dovolíte, máme moc práce.“ Heller se prodíral davem a nevěnoval horečné palbě otázek již žádnou pozornost. „Volnou cestu!“ ozval se za nimi hromový hlas. Leon Barre dohlížel na dopravu megalodonova torza z lodě.

Dopředu se prodral jakýsi fotograf a zvolal: „Kapitáne, dovolíte, abychom si vás s tou stvůrou vyfotili?“

Barre mávl rukou směrem k jeřábu. Megalodonova hlava se

zastavila ve vzduchu, jeho páteř a ocasní ploutev se táhly po palubě a jeho čelisti byly rozevřené přímo do nebe. Kameraman si vyhledal vhodný úhel, ale torzo bylo tak dlouhé, že se mu nemohlo vejít do záběru. Barre přistoupil k obří hlavě a obrátil se tváří k davu. Vedle monstrózního predátora vypadal statný muž jako trpaslík.

„Usmívejte se, kapitáne," ozval se nějaký hlas.

Barre se stále tvářil zachmuřeně. „Vždyť se usmívám," zabručel.

Magnát

Maggie ležela nahoře bez na palubě jachty z týkového dřeva. Slunce jí pražilo na naolejovaná záda.

„Vždyckys říkala, že opálení vypadá dobře na kameru.“ Bud stál nad ní v plavkách a obličej měl oslněný sluncem.

Ona si zaclonila oči a pohlédla na něj zpod přimhouřených víček. „Tohle je pro tebe, zlato,“ řekla s úsměvem. „Ale ne teď.“ Obrátila se na břicho a pozorovala malý televizorek. „Teď mi můžeš přinést ještě něco k pití.“

„… Jistě, Maggie,“ řekl a očima jí sjel po zádech. „Cokoliv si budeš přát.“ Zalezl do kabiny Magnátu, aby jí namixoval vodku s tonikem.

Neuplynula minuta a Maggie zaječela jeho jméno. Bud přiběhl na palubu. Maggie seděla, ručník si držela na prsou a s otevřenými ústy zírala na obrazovku. „Nemůžu tomu uvěřit!“

„Čemu?!“ chtěl vědět Bud. Zahleděl se na televizi. Obrazovku vyplňovala megalodonova hlava s rozevřenými čelistmi plnými dlouhých pilovitých tesáků.

„… mohlo by jít o obrovského prehistorického žraloka známého pod jménem megalodon, předchůdce žraloka bílého. Zdá se, že nikdo netuší, jak žralok mohl přežít. Jedinou odpověď by

nám mohl poskytnout dr. Jonas Taylor, který byl při průzkumu zraněn. Profesor se nyní zotavuje v námořní nemocnici na Guamu. V Číně dnes došlo k obchodnímu jednání…“

Maggie spěšně vběhla do kabiny. Bud za ní volal: „Kam běžíš?“

„Potřebuju si zavolat do kanceláře.“ Vběhla do kormidelny a zabalila se do ručníku. „Telefon!“ křičela na kapitána. Ukázal za sebe a chvíli zůstal koukat na její obnažená záda.

Maggie zuřivě vytočila číslo své kanceláře. Sekretářka jí sdělila, že se jí celé dopoledne snažil dovolat jakýsi pan David Adashek. Zapsala si jeho číslo a potom zavolala telefonní operátorku, aby ji spojila s Guamem. Za několik minut to začalo vyzvánět.

„Adashek.“

„Davide, co se ksakru děje?“

„Maggie? Od rána se tě snažím zastihnout, kde proboha –?“

„– na tom nesejde. Co se děje? Odkud se ten žralok vzal? Kde je Jonas? Už s ním někdo mluvil?“

„Hele, pomalu. Jonas se zotavuje v guamské námořní nemocnici a u dveří má stráž, která k němu nikoho nepustí. Ten žralok je pravej, vypadá to, že ses ve svým manželovi mýlila.“

Maggie se udělalo zle.

„Maggie, jseš tam?“

„Do háje, tohle by mohla bejt událost desetiletí, Jonas v tom hraje hlavní roli a já jsem to celý prošvihla.“

„Jo, to je fakt, ale jseš Jonasova manželka, ne? Možná, že ti o tom druhým žralokovi něco řekne.“

Maggie cítila srdce až v hrdle. „O jakým druhým žralokovi?“

„O tom, kterej sežral tu první stvůru, která zabila Tanakovic kluka. Mluví o tom kdekdo, ale lidi z Tanakova institutu to popíraj. Možná, že Jonas ti o tom něco řekne.“

Maggie rychle uvažovala. „Dobrá, dobrá, hned letím na Guam, ale chci, abys na tom pracoval, snaž se zjistit, co maj úřady za lubem udělat pro to, aby našli toho druhýho žraloka.“

„Maggie, vždyť oni ani nevědí, jestli se dostal do povrchovejch vod. Posádka KIKU přísahá, že žralok nikdy neopustil příkop. Tvrděj, že je ještě pořád uvězněnej dole.“

„Udělej zkrátka, co ti říkám, dostaneš navíc tisíc dolarů, jestli mi o tom druhým žralokovi seženeš z důvěryhodnýho zdroje nějaký neoficiální informace. Zavolám ti, jakmile přistanu na Guamu.“

„Ty jseš šéf.“

Maggie zavěsila. Bud stál vedle ní. „Co se děje, Magg?“

„Bude, potřebuju tvoji pomoc. Koho znáš na Guamu?“

Zotavení

Stráž před Jonasovým pokojem v nemocnici Aura Naval Hospital se vztyčila, když se Terry přiblížila ke dveřím.

„Promiňte, paní. Tisk má zakázaný přístup.“

„Nejsem od tisku.“

Strážce si ji podezíravě prohlížel. „Na příbuznou nevypadáte.“

„Jmenuju se Terry Tanaka. Byla jsem s –“

„Ach… promiňte.“ Strážce ustoupil stranou. „Moc se omlouvám paní. A… upřímnou soustrast.“ Odvrátil oči.

„Děkuji vám,“ řekla tiše a vstoupila do Jonasova pokoje.

Jonas ležel u okna, kolem čela měl omotaný obvaz. Byl bledý, a jeho zjizvený obličej vypadal vyčerpaně.

„Moc mě to mrzí…“ řekl dosud velmi slabým hlasem.

Terry tiše přikývla. „Jsem ráda, že vy jste v pořádku.“

„Mluvila jste se svým otcem?“

„Ano… Bude tady ráno.“

Jonas se obrátil k bílému světlu, které vycházelo z okna. Nevěděl, co říct. „Terry, je to moje chyba –“

„– ne, vy jste se nás snažil všechny varovat a my jsme si z vás jen dělali legraci.“

„Neměl jsem D.J. pustit, měl jsem –“

„Nechte toho, Jonasi,“ přerušila ho Terry přísně. „Sama se

nedokážu vyrovnat se svým svědomím, vy se tím nezatěžujte. D.J. byl dospělý, stejně by vás neposlechl. Musíme brát skutečnost, jaká je. Chtěl dolů, přes vaše varování. Jsme všichni zničení… byl to šok. Nevím, co bude dál, tak daleko přemýšlet nedokážu –“

„Neberte si to tak, Terry. Pojďte ke mně.“ Posadila se na postel, objala ho a rozplakala se mu na prsou. Jonas jí hladil vlasy a snažil se ji utišit.

Po několika minutách se posadila, odvrátila se od Jonase a otřela si oči. „Málokdo mě vidí takhle. Já nikdy nepláču.“

„Nemusíte být tak tvrdá.“

Usmála se. „Ale ano, musím. Maminka mi umřela, když jsem byla ještě malá. Celá ta léta jsem se musela o tátu a D.J. starat sama.“

„Jak se daří otci?“

„Je zhroucený. Musím mu pomoct tohle překonat, nevím, jak se to dělá… Bude mít pohřeb? Vždyť není žádné tělo…“ Slzy jí zastřely oči.

„Promluvte si s DeMarcem, ať zařídí obřad.“

„Dobrá. Už chci, aby bylo po všem. Chci zpátky do Kalifornie.“

Jonas se na ni zahleděl. „Terry, ta záležitost s tím žralokem ještě neskončila. Něco vám musím říct, v příkopu byli dva megové. Jeden, kterého KIKU vytáhla na palubu, byl napaden větší samicí. Stoupala vzhůru s mrtvým tělem…“

„Jonasi, je to v pořádku. Všichni na palubě to sledovali, nic jiného se nevynořilo. Heller říká, že to druhé zvíře, ta samice, by cestu ledovými vodami nepřežila. Vždyť jste nám to říkal sám –“

„Terry, poslouchejte mě.“ Pokusil se posadit, ale bolest jej přinutila ležet. „Samcovo torzo, bylo tam spousta krve. Megalodoni jsou jako žraloci bílí, nejsou teplokrevní jako savci, ale mají teplá těla. Někteří vědci tomu říkají gigantotermie, schopnost velkých zvířat udržovat vysokou tělesnou teplotu díky velkému tělu, mají slabý metabolismus a periferní tkáně slouží jako izolace –“

„Jonasi, nechci slyšet žádnou přednášku, nezajímá mě to.“

„Megalodon je schopný udržet si vysokou vnitřní teplotu. Jeho krev je zahřívána vnitřně v důsledku pohybu jeho svalů. Je o sedm až dvanáct stupňů teplejší než vnější prostředí a tropické proudy v příkopu jsou teplé dost.“

„Co tím chcete říct?“

„Když KIKU začala vytahovat zbytky D.J.ovy ponorky, samec megalodona se zamotal do ocelového kabelu. Viděl jsem většího mega, samici, jak stoupá s mrtvým tělem vzhůru spolu s proudem teplé krve. Pozoroval jsem ji, jak mizí nad teplou vrstvou do chladných vod.“

„Jak může být megalodonova krev teplá?“

Jonas zavřel oči a počítal. „Když žije v příkopu, teplota by mohla být vyšší než třicet dva stupňů. Jestliže samice zůstala pod proudem horké krve svého mrtvého druha, mohla tu vzdálenost z příkopu do teplejších vod překonat. Je obrovská, možná přes osmnáct metrů. Žralok takové velikosti by pravděpodobně tu vzdálenost urazil za dvacet minut.“

Terry se na něho dlouze zahleděla. „Musím jít. Potřebujete si odpočinout.“

Stiskla mu ruku a opustila pokoj.

Žraloci

Jonas se probudil a zahleděl se na ruku. Byla pokryta zaschlou krví. Byl v kabině kluzáku a vznášel se na hladině oceánu. Slunce zářilo skrz kouli z plexiskla, která byla napůl ponořená ve vodě, napůl ve vzduchu. Jen se mi to zdálo, konejšil se. Jen se mi to zdálo…

Přistoupil k oknu a pohlédl na nebe. Obzor byl prázdný.

Jak dlouho jsem byl pryč? Hodiny? Dny?

Voda pod ním se třpytila sluncem. Hleděl do vody a čekal na žraloka. Věděl, že samice je někde dole.

Z hloubky se vynořil megalodon a blížil se k němu jako raketa, čelisti měl dokořán s odhalenými zuby, rozevřená tlama zela jako černá díra…

Jonas se probudil zpocený. Nemohl popadnout dech. Byl ve svém nemocničním pokoji sám. Na digitálních hodinkách bylo 12.06. Dopadl zpátky na vlhké prostěradlo a zahleděl se do stropu ozářeného měsícem. Zhluboka se nadechl a pomalu vydechoval.

Překonal strach. Najednou si uvědomil, že se cítí lépe. Přešla ho horečka, snad to bylo těmi léky – zkrátka to bylo pryč. Mám hlad, napadlo ho.

Vstal z postele, hodil přes sebe župan a vyšel na chodbu. Byla

prázdná. Na konci chodby zaslechl televizi.

V ošetřovně seděl jeho strážce u stolu, byl sám. Měl rozepnutou košili, díval se na noční zprávy a baštil sendvič. Vyskočil, když ucítil, že za ním někdo stojí.

„Pan Taylor… Vy jste vzhůru?“

Jonas se rozhlédl. „Kde je sestra?“

„Na chvilku si odskočila, pane. Řek jsem jí, že… že to vezmu za ni.“ Zahleděl se na obvaz na Jonasově hlavě. „Víte jistě, že můžete z postele, pane?“

„Kde najdu něco k jídlu?“

„Jídelna se otvírá až v šest.“

Jonas se tvářil zoufale.

„Můžete si dát tohle.“ Námořník mu nabízel půlku naplněného sendviče.

Jonas se zarazil. „Ne, díky, to je dobrý –“

„– Prosím. Kousněte si, kolik chcete.“

„No dobře, děkuju.“ Jonas se zakousl do sendviče. Měl pocit, že několik dní nepozřel jediné sousto. „Je výbornej,“ pochválil sendvič mezi dvěma kousnutími.

„Salám a sýr se tady těžko seženou,“ řekl mladík. „Znám jediný místo, a to je přes půlku ostrova. S kámošema se tam vždycky jednou tejdně vypravíme, abysme si připomněli domov. Nechápu, proč neotevřou něco poblíž základny. Zdá se mi…“

Mladík mluvil dál, ale Jonas už ho neposlouchal. Jeho pozornost upoutalo něco v televizi. Rybáři v přístavu vykládali z lodí obrovské množství žraloků.

„Promiňte,“ řekl Jonas. „Můžete to dát víc nahlas?“

Strážce přestal mluvit. „Jistě.“ Zvýšil zvuk.

„Přes stovku žraloků vylovili dnes rybáři v zálivu Zamora. Místní rybáři zřejmé nedaleko Saipanu narazili na největší úlovek v tomto století. Doufají, že budou mít štěstí i zítra. Kromě toho bylo vidět dvanáct velryb a dva tucty delfínů, kteří se objevili na mělčině podél saipanského severního pobřeží. Bohužel většina savců zahynula dříve, než se zachráncům podařilo vrátit je zpátky

do moře. V dalších zprávách…“

Jonas ztišil zvuk na televizoru. „Saipan. To je někde uprostřed severních Marián, viďte?“

„Tak jest, pane. Třetí ostrov v řadě.“

Jonas se zamyslel.

„Co se děje, pane?“ zeptal se ho námořník.

Jonas na něho pohlédl. „Nic,“ řekl. Obrátil se a vykročil chodbou pryč. Potom se zastavil, vrátil se a podával chlapci zbytek jeho sendviče. „Díky.“

Námořník Jonase sledoval, jak spěchá zpátky do svého pokoje. „Pane,“ volal za ním, „nepotřebujete něco?“

Saipan

Vrtulník pro dvě osoby narazil dvakrát na špinavou rozjezdovou plochu a teprve potom dosedl na zem. Kapitán námořnictva, nyní ve výslužbě, James „Mac“ Mackreides pohlédl na svého spolucestujícího, který byl po pětačtyřicetiminutovém letu trochu unavený.

„Jsi v pořádku, Jonasi?“

„Jo.“ Jonas se zhluboka nadechl, když lopatky helikoptéry pozvolna zastavily. Přistáli na provizorním letišti. Poblíž stála omšelá dřevěná cedule s nápisem: *Vítejte v Saipanu.*

„Jo, ale nevypadáš zrovna nejlíp.“

„Od tý doby, co jseš v penzi, se lítání moc nezlepšilo.“

„Hele, kamaráde, jsem v tom městě jedinej, kterej se k něčemu takovýmu podvolil, zvlášť ve tři hodiny ráno. Cos měl tak strašně důležitýho, žes musel letět na tenhle bohem zapomenutej ostrov zrovna teď?“

„Zmínil ses, že máš přítele rybáře, co ví o místě, kde nedávno našli mrtvou velrybu. Chci se podívat na její tělo.“

„V tuhle noční hodinu? Musíš si lehnout, kamaráde.“

„Vážně, Macu, tohle je důležitý. Kde je ten tvůj přítel? Myslel jsem, že nám přijde naproti.“

„Vidíš tu cestu vlevo? Dojdeš po ní až na pláž a uvidíš

připoutaný lodě. Je jich asi pět. Phillipova bude ta poslední, říkal, že tam na tebe bude čekat. Já půjdu do hospody. Potřebuju se nalejt. Tam mě najdeš. Když budu s ženskou, počkáš deset minut. Když bude ošklivá, stačí pět.“

„Když budeš nalitej, co na tom záleží?“

„To je fakt. A pokud jde o Philippa, pamatuj si, zaplatíš polovinu teď a polovinu, až se vrátíš, nebo budeš muset zpátky na břeh plavat.“

„Díky za radu,“ řekl Jonas. Pozoroval přítele, jak se kulhá k prorezavělé zelené budově, kterou Mac nazval hospodou. Jonas popadl svůj ranec a zamířil opačným směrem – na pláž. Hvězdy byly skryté za mraky, ale Tichý oceán byl hladký jako sklo.

Jonas poznal Jamese Mackreidese před sedmi lety v námořní instituci, kterou svorně nazývali „cvokárna“. Po té nehodě na *Seacliffu* strávil Jonas několik týdnů v námořní nemocnici a potom mu přikázali, aby strávil devadesát dní na psychiatrii, aby ho mohli sledovat. Tam se tým psychiatrů pokoušel potápěče přesvědčit, že to, co viděl v Mariánském příkopu, byly jen halucinace. Po dvouměsíční „pomoci“ byl Jonas ve stavu hluboké deprese, žil daleko od Maggie, jeho kariéra byla v troskách. Nemohl z léčebny odejít a cítil se opuštěný a zrazený. Do té doby, než poznal Maca.

James Mackreides žil tak, že naprosto neuznával autority. V třiadvaceti byl vyslán do Vietnamu a stal se kapitánem stopětapadesátého útočného vrtulníkového pluku. Měl základnu v Kambodži, ještě dlouho před tím, než tam měly americké vojenské jednotky vůbec být. Námořnictvo jej vyučilo létat COBROU a Mac přežil celou tu šílenou akci ve Vietnamu jedině proto, že se rozhodoval sám za sebe kdy, kde a jestli vůbec je vhodný čas vést válku. Jestliže mu úkol připadal směšný, nikdy se neptal, jak zní příkaz, zkrátka udělal něco jiného. Když dostal příkaz vybombardovat Ho Chi Minhovu stezku, Mac zorganizoval svoje jednotky k boji a potom zavedl svoji eskadru pilotů vrtulníků do americké nemocnice, vybrali si skupinu sestřiček a strávili den na

plážích ostrova Con Son. Večer potom předložil zprávu o vynikající práci, kterou jeho muži při „likvidaci“ nepřítele odvedli. Námořnictvu se nikdy nedařilo líp. Při jednom takovém dobrodružství Macovo mužstvo přistálo jedním z vrtulníků za dva miliony dolarů v deltě, rozstříleli všechno na kusy a potom vyhodili do povětří tříštivou minou. Mac pak nahlásil svým nadřízeným, že eskadra byla pod těžkou palbou, ale že se jeho mužům podařilo přesile hrdinně postavit. Za svoji statečnost dostal Mac a jeho muži bronzové hvězdy.

Po válce Mackreides dále létal pro armádu. Obhajoval systém svobodného podnikání a dodával drobným podnikatelům od Guamu po Havaj všechno možné pod sluncem za použití expedičních dodávek pomocí námořních vrtulníků. Jenže jeho velitel ho konečně prokoukl, když načapal jeho muže, kteří se přihlásili na výlet helikoptérou po havajských ostrovech. Mac účtoval každému padesát dolarů za cestu, která zahrnovala balíček šesti kusů piva a dvacet minut s místní děvkou.

Za akci „létajícího bordelu“ si Mackreides vysloužil propuštění, povinné psychiatrické vyšetření a prodloužený pobyt v námořním ústavu pro choromyslné. Byla to otázka blázince nebo vězení. Proti své vůli byl Mac připoután na lůžko a dusil se nedostatkem příležitosti vyjádřit svoje opovržení k autoritám. Dokud nepoznal Jonase Taylora. Podle Macova názoru se Jonas stal pouze další obětí námořní hry hledání viníka, odrážející to, že nadřízení odmítali nést za svoje akce odpovědnost. Tím se Taylor stal jeho spřízněnou duší. Mackreides cítil morální povinnost pomoci Jonasovi znovu získat svoje postavení.

Mac rozhodl, že nejlepší léčbou deprese nového přítele bude menší výlet. Ukrást vrtulník pobřežní stráže bylo snadné a přistát na parkovišti u parku byla hračka. Těžší bylo zahrát si na kovboje.

Bavili se celou noc a druhý den ráno se vrátili do nemocnice taxíkem, opilí a šťastní. Pobřežní hlídka objevila vrtulník až za dva dny. Byl přistaven u bordelu a po obou stranách kabiny byla namalována nahá ženská. Ti dva zůstali od té doby největšími přáteli.

Poslední loď v řadě kotvila v mělkých vodách u pláže a nezdálo se, že je schopná plavby. Byla to pouhá pětimetrová dřevěná veslice, jejíž šedé fošny odhalovaly červené skvrny barvy, která se lety sedřela. Na palubě byl velký černoch v bundě a džínsách a vytahoval síť na kraby.

„Promiňte?“ oslovil ho Jonas, když se k muži přiblížil. Muž pokračoval v práci. „Promiňte… jste Phillipe?“

„Komu je co do toho?“

„Jmenuju se dr. Jonas Taylor. Jsem Macův přítel.“

„Mac mi dluží prachy. Máte je?“

„Ne. Ale mám dost, abyste mě zavez do místa, kde je mrtvá velryba, ale nic víc nevím…“

„… mrtvýho dvouploutvýho kytovce nadnáší voda asi tři kilometry odtud. Bude vás to stát padesát americkejch doláčů.“

„Dobře, půlku teď a půlku, až se vrátíme.“ Jonas vytáhl bankovky, aby si je Phillipe prohlédl.

„Dobrá“, řekl, „dáme se na cestu.“

Jonas oddělil pětadvacet dolarů a potom se zarazil. „Ještě jednu věc, nezapnete cestou motor.“

„Nevíte, co mluvíte, doktore Jonasi. Přece nechcete, abych ty tři kilometry vesloval? To si svý prachy radši nechte…“

„Dobrá, dám vám dvakrát tolik. Polovinu teď a polovinu, až se vrátíme.“ Ostrovan si Jonase poprvé pořádně prohlédl.

„Dobrá, doktore, bude to kilo. A teď mi řekněte, proč nemám jet s motorem?“

„Nechci rušit ryby.“

Jonas si uvědomoval, že potřebuje nějaké důkazy, aby prokázal svoji teorii, že se samice dostala do povrchových vod. Rybářské úlovky z pobřeží Saipanu mohly být ukazatelem toho, že něco narušuje populaci místních žraloků. To, že se velryby a delfíni dostali na mělčinu, může také znamenat přítomnost obrovského predátora. Ale ani jedna z těch událostí nebyla dostatečným důkazem, jaký Jonas potřeboval. Jestliže byl kytovec, kterého viděl Phillippe, zabitý samicí, obrovský poloměr otisku čelistí by

mohl poskytnout důkazy, jaké Jonas potřeboval. Veslovat k velrybě bylo nezbytným bezpečnostním opatřením.

I když si Jonas vzal také jedno veslo, trvalo skoro hodinu, než na místo dorazili. Bez košile a celí upocení zůstali oba muži v lodi a nechali ji v klidu poblíž černého torza.

„Tak tady je, doktore. Vypadá to, že žraloci ji celý den ožírali. Moc z ní nezbylo."

Záda mrtvé velryby čouhala z chladné vody a nepříjemně páchla. Jonas se pokusil veslem torzo jejího těla obrátit, ale bylo příliš těžké.

„O co se snažíte?" zeptal se Philippe.

„Potřebuju vědět, co tu velrybu zabilo. Můžeme ji obrátit?"

„Za pětadvacet dolarů."

„Pětadvacet? To chcete lézt do vody?"

„Ne. Je tady spousta žraloků. Podívejte se támhlenc."

Jonas zahlédl ploutev. „Je to tygří žralok?"

„Jo, to je tygr. Nebojte se, doktore, jestliže si bude vyskakovat, zastřelím ho šestiraňákem," Phillipe vytáhl pistoli.

„Phillipe, prosím vás… jen žádný rámus!" Jonas rozsvítil baterku a osvětlil hladinu černé vody. O trup lodi pleskaly vlny. Jonas si najednou uvědomil, že jsou snadným terčem.

Paprsek světla zachytil velké tělo, které se rychle pohybovalo pod hladinou, bílý záblesk v mžiku zmizel v tmavé vodě. „Proboha, doktore, co to bylo?!"

Jonas pohlédl na Phillipa, v očích toho velkého muže uviděl strach. „Co se děje? Co je to?"

„Něco pod náma, doktore. Cítím vibrace pod vodou. Něco strašně velkýho…"

Dřevěná loď se začala pomalu pohybovat, otáčela se proti směru hodinových ručiček. Začali se točit ve víru, jak byli strženi proudem, který vycházel odněkud z hloubky. Oba muži se chytili postranic, když loď začala nabírat rychlost.

Phillipe vytáhl šestiraňák a namířil do vody. „Ten ďábel je támhle dole!"

Loďka se s nimi zatočila. Jonas pohlédl dolů a hrůzou se mu

zježily vlasy vzadu na krku. Něco obrovského a bílého se hnalo pod hladinou!

Obří bílé břicho kosatky vyrazilo nad hladinu. Phillipe vykřikl a vypálil do břicha šest ran. Za okamžik se tří a půl metrový žralok tygří vrhl na osmi a půl metrové tělo mrtvé velryby. Do vzduchu stříkala krev.

Loď se uklidnila. Jonas posvítil baterkou na břicho mrtvé velryby a vtom to s Philippem uviděli – obrovské kousnutí – hluboké desítky centimetrů a na šířku se táhnoucí v délce tří metrů.

„Panenko skákavá! Kterej ďas tohle udělal?!“ Než stačil Jonas odpovědět, Phillipe ponořil motor na vnější straně lodi do vody a nastartoval.

„Ne – počkejte!“ zavolal Jonas.

Příliš pozdě. Motor se již rozeběhl a Phillipe řídil loď rychlou otočkou zpátky k pobřeží.

„Žádný takový, doktore Jonasi! Ta stvůra tam dole musí bejt opravdu obrovská! Žádná ryba, kterou jsem kdy viděl, by takhle nemohla zabít velrybu! Snažíte se chytit ďábla, pane. Svoje peníze si nechte – radši honem zpátky na břeh!“

Schůzka

Terry Tanaka vstoupila do nemocnice Aura Naval hospital a pohlédla na hodinky. Bylo 8.40. Měla přesně dvacet minut na to, aby dostala Jonase do kanceláře velitele McGoverna, pokud by ovšem byl v kondici, aby mohl cestu absolvovat. Kráčela po prázdné chodbě a byla zvědavá, jestli před jeho dveřmi bude dosud strážce. Jonasovy dveře však byly dokořán.

Uvnitř byla blondýna se zářivými vlasy a něco hledala v zásuvkách nočního stolku. Postel byla prázdná. Jonas byl pryč.

„Mohu vám nějak pomoct, slečno?“ zeptala se Terry.

Maggie poskočila a málem upustila šaty, které svírala v náručí. „Ano, můžete mi pomoct. Tak za prvé by mě zajímalo, kde je můj manžel?“

„Vy jste jeho… vy jste Maggie?“

Maggie přimhouřila oči. „Jsem paní Taylorová. Kdo ksakru jste vy?“

„Terry Tanaka.“

Maggie si ji prohlédla od hlavy až k patě. „Dobře, dobře…“

„Jsem jeho přítelkyně. Zastavila jsem se tu, abych zavezla doktora Taylora na námořní základnu.“

Maggie najednou změnila tón. „Na námořní základnu? Co má Jonas dělat na námořní základně? Co mu chtějí?“

„Má dojednanou schůzku s velitelem McGovernem, aby spolu prohovořili záležitost mega –“ Terry se zarazila a přemýšlela, zdali toho moc neprozradila.

Maggie se usmála a oči jí mstivě zasvítily. „V tom případě se zdá, že máte zpoždění. Je pryč. Až ho uvidíte,“ protáhla se kolem Terry, „řekněte mu, že by s ním ráda mluvila jeho manželka – jestli si na ni vůbec může udělat čas.“

Maggie vyrazila na chodbu, podpadky na dlaždičkové podlaze hlasitě klapaly.

Terry se jen otočila a hleděla na prázdnou postel.

Terry dorazila na námořní základnu v 9.05 a dozvěděla se, že schůzka byla přesunuta do skladu „D“ na druhém konci pozemku. Než tam došla, schůze již byla v plném proudu.

Skladiště „D“ obsahovalo chlazenou část užívanou k „udržení“ zemřelých vojáků před jejich transportem zpátky do Spojených států. Pod třemi přenosnými chirurgickými lampami ležely zbytky megalodona. Terry dostala bílý plášť, jakmile vstoupila do chlazené místnosti.

Poblíž těla stál konferenční stolek. Na jedné straně seděl Heller, DeMarco a velitel Bryce McGovern. Terry neznala dva muže, kteří seděli na druhé straně, ani dva Japonce, kteří zkoumali žralokovy obrovské čelisti.

„Kde je Taylor?“ vyštěkl na ni Frank Heller přes celou místnost.

„Nevím. Musel nemocnici opustit.“

„To souhlasí.“

DeMarco jí přistrčil židli. „Terry, myslím, že se neznáš s velitelem McGovernem.“

„Slečno Tanako, moc nás všechny mrzí, co se stalo vašemu bratrovi. Tohle je pan Andre Dupont z Cousteauovy společnosti a tam u megalodonova torza jsou dr. Tsukamoto a dr. Simidu z Japonského námořního vědeckého a technického centra.“ Terry si s Dupontem potřásla rukou. „A tento muž je pan David Adashek. Byl požádán, aby jménem místní vlády tento příběh zpracoval.“

Terry si unaveně potřásla rukou s reportérem s huňatým obočím. „Už jsem vás viděla, pane Adashku. Kde jsme se jen mohli potkat?“

David se usmál. „Nejsem si jistý, slečno Tanako, strávil jsem spoustu času na Havaji, snad…“

„… Ne, na Havaji ne.“ Nepřestávala si ho prohlížet.

„Dobrá, pánové… a slečno Tanako,“ oznámil velitel McGovern, „všichni se už posaďte, rád bych začal. Námořnictvo Spojených států mě požádalo, abych vyšetřil nehodu, ke které došlo v Mariánském příkopu. Moje pravidla jsou jednoduchá: Budu vám pokládat otázky a vy mně budete odpovídat. Tak za prvé,“ ukázal na žraločí torzo, „mohl by mi někdo říct, co to támhle leží?“

Dr. Simidu, mladší ze dvou Japonců se jako první ujal slova. „Veliteli, JAMSTEC zkoumal zuby tohoto zvířete a porovnal je se zuby *Carcharodona carcharias,* velkého bílého žraloka a jeho vyhynulého předka *Carcharodona megalodon.* Přítomnost krokvice nebo jizvy nad kořenem naznačuje, že rozhodně jde o megalodona. Jeho přítomnost v Mariánském příkopu je však přinejmenším šokující.“

„Ne pro nás, doktore Simidu,“ odpověděl Andre Dupont. „Vymizení megalodona bylo odjakživa záhadou, ale když v roce 1970 objevil v Mariánském příkopu Challenger 110 000 let staré zkamenělé zuby, bylo jasné, že některým jedincům tohoto druhu se mohlo podařit přežít.“

„Co by se armáda ráda dozvěděla, je, jestli žije více těchto tvorů a pokud ano, jestli se vynořili i ostatní, doktore Hellere?“

Všechny hlavy se otočily k Franku Hellerovi. „Veliteli, žralok, kterého zde vidíte, napadl a zabil pilota jedné z našich hlubinných ponorek v hloubce deseti a půl kilometru. Sám se pravděpodobně zamotal do našeho kabelu a byl napaden dalším jedincem svého druhu. Tato zvířata byla uvězněna bůhví kolik milionů let v tropické vrstvě na dně příkopu v hloubce pod devíti a půl kilometry ledových vod blízkých bodu mrazu. Jediným důvodem, proč tohoto jedince vidíte, je, že jsme ho náhodou vytáhli na

hladinu.“

„Chcete mi tedy říct, že přinejmenším ještě jeden z těchto… těchto megalodonů existuje, ale je uvězněn na dně příkopu?“

„Ano, to chci říct.“

„To se, Franku, mýlíte.“ Do místnosti vstoupil Jonas Taylor, v jedné ruce držel bílý plášť a ve druhé noviny. Hned za ním následoval Masao Tanaka.

„Taylore, co si myslíte, že –“

„– Franku,“ přerušil ho Masao, „posaď se a vyslechni si Jonase.“ Terry se postavila, aby se uvítala s otcem. Ten ji objal a dlouze ji k sobě tiskl, potom se posadil na prázdné místo vedle ní a stále ji držel za ruku.

Jonas se postavil do čela stolu. „Dnes v noci jsem si najal místního rybáře, aby mě převezl do místa, kde byl nedávno zabitý kytovec dvouploutvý. Chtěl jsem si prohlédnout mrtvé tělo, abych zjistil, jestli ho nemohl zabít megalodon. Zatímco jsme tam byli, prozkoumali jsme zbytky zabité osmi a půl metrové kosatky, které se vynořily na hladinu vedle naší lodě, a ta měla ránu, která rozhodně byla výsledkem útoku žraloka. Poloměr kousnutí byl přinejmenším tři metry.“

„To nic nedokazuje,“ poznamenal Heller.

„To není všechno. Tady mám dnešní noviny. Obyvatelé ostrova Wake oznamují, že těla mrtvých velryb se objevovala celou noc podél severních pláží. Veliteli, druhému megalodonu se nejen podařilo dostat se do povrchových vod, ale je nyní přizpůsobený i na mělké vody!“

„To je směšné!“ ozval se Heller.

„Doktore Hellere, posaďte se prosím,“ přikázal mu McGovern. „Doktore Taylore, protože se zdá, že jste na tato zvířata největším odborníkem a protože jste byl v příkopu, možná byste nám mohl říci, jak se tomu zvířeti podařilo dostat se na hladinu. Jak se zdá, doktor Heller věří tomu, že tato zvířata byla uvězněna pod devíti a půl kilometrovou vrstvou ledové vody.“

„To byla. Ale byl jsem v příkopu svědkem toho, jak druhý žralok napadl prvního. První meg těžce krvácel a druhý se dobýval

do jeho vnitřností a stoupal s proudem krve vzhůru. Jak jsem včera vysvětloval slečně Terry, jestliže je megalodon stejný jako jeho bratranci, žraloci bílí, teplota jejich krve je asi o dvanáct stupňů vyšší než oceán, který je obklopuje – v případě hydrotermální vrstvy v příkopu to znamená teplotu vody třicet tři a půl stupně. Kiku vytáhla prvního mega na hladinu a samice sledovala svoji návnadu až do povrchových vod. Přitom ji chránil proud teplé krve jejího druha.“

„Samice?“ Andre Dupont vypadal zmateně. „Jak víte, že druhý megalodon je samice?“

„Protože jsem ji viděl. Proplula kolem mé ponorky, když jsem byl v příkopu. Je mnohem větší než první žralok.“

McGovernovi se vůbec nelíbilo, co slyšel. „Co ještě nám můžete o téhle… samici… říct, doktore?“

„No, stejně jako její druh je zcela bílá, vlastně světélkuje. To je běžná genetická adaptace na prostředí, ve kterém žije a kde není světlo. Její oči budou nesmírně citlivé na světlo, to znamená, že se nebude vynořovat ve dne.“ Obrátil se k Terry. „Proto ji na palubě KIKU nikdo neviděl vynořit se nad hladinu. Zůstala v dostatečné hloubce, aby se vyhnula světlu. Nyní, když se žralok přizpůsobil povrchovým vodám, myslím, že bude velmi agresivní.“

„Proč to říkáte?“ ozval se poprvé dr. Tsukamoto.

„Hlubinné vody Mariánského příkopu jsou v porovnání s povrchovými málo okysličeny. Čím vyšší obsah kyslíku, tím dokonaleji bude megalodonův systém fungovat. Ve svém novém vysoce okysličeném prostředí bude zvíře lépe prospívat a bude vydávat větší množství energie. Aby se mohl přizpůsobit zvýšeným výdajům energie, bude meg muset konzumovat větší množství potravy. A nemusím vám vykládat, že povrchové vody obsahují dostatečné zdroje potravy.“

McGovernův obličej potemněl. „Naše pobřežní populace by mohla být napadena.“

„Ne, veliteli. Tito tvorové jsou příliš velcí, než aby se odvážili do mělkých vod. Doposud samice napadala jen menší žraloky a nyní se pustila do velryb. Jde mi o to, že už samotná její

přítomnost mezi hejny velryb může ovlivnit jejich migrační zvyky.“

„Jak?“

„Uvědomte si prosím, že *Carcharodon megalodon* je největším strojem na zabíjení v historii naší planety. Jakmile si zvykne na chuť teplokrevných velryb, začne po nich šílet. Naše dnešní velryby se s něčím takovým, jako je tento predátor, dosud nesetkaly. Tato samice je agresivní a je velká jako většina velryb. Její přítomnost by mohla klidně vést k masovému úniku kytovců, jestli chcete. I menší změna v migračních zvyklostech velrybích hejn připlouvajících na jih z Beringova moře by mohla vést k ekologické katastrofě. Například, jestliže velrybí populace, které běžně obývají pobřežní vody Havaje, by náhle uprchly k pobřeží Japonska, aby se vyhnuly megalodonu, ovlivnilo by to mořský potravní řetězec celé oblasti. Přítomnost několika tisíc velryb navíc by vedla k narušení rovnováhy mezi druhy, které mají stejné potravinové zvyky jako tito savci. Soupeření o mořský plankton, garnáty a podobně by drasticky snížilo populaci jiných druhů ryb. Nedostatečná zásoba potravy by změnila způsoby množení těchto živočichů a měla by těžký dopad na rybářský průmysl v té oblasti v následujících letech.“

Dr. Simidu a dr. Tsukamoto si něco šeptali v japonštině. Heller, Adashek a Dupont začali najednou bombardovat Jonase otázkami.

„Pánové, ale pánové!“ McGovern se postavil, aby získal kontrolu nad shromážděním. „Jak jsem řekl v úvodu, já se ptám. Doktore Taylore, rád bych se ujistil, že naší situaci dobře rozumím. V podstatě jde o to, že vy věříte, že máme na svobodě agresivní osmnáctimetrovou variantu žraloka bílého lidožravého, jehož pouhá přítomnost může nepřímo ovlivnit rybářský průmysl pobřežních národů. Je to tak?“

„Ano, pane.“

Heller se vztyčil. „Masao, já odcházím. Už mám těch nesmyslů dost. Úprk kytovců? Nechci nikoho urážet, ale veliteli, radí vám člověk, jehož přehnaná reakce na toto zvíře před sedmi lety zabila dva z vašich důstojníků. Jdeme, DeMarco. Můžete mě zavést

zpátky k lodi.“

DeMarco se postavil, omluvil se a následoval svého druha ke dveřím. Jonas se posadil. Hellerova slova jej zasáhla. Zatímco David Adashek byl otočený a něco zuřivě zapisoval do svého bloku a dva muži kráčeli ke dveřím, Masao zašeptal něco své dceři do ucha. Terry přikývla, políbila otce na tvář a následovala muže ven.

„Veliteli,“ Jonas si odkašlal, „dovolte, abych vás ujistil, že –“

„Doktore Taylore, já již nechci slyšet žádná vaše ujišťování. Potřebuju slyšet návrhy. Zatraceně, můžete mi říct, co s tím má námořnictvo Spojených států dělat?“

Rozhodování

„Veliteli, o co se snažíte?“ zeptal se Andre Dupont. „Odkdy se námořnictvo Spojených států zajímá o zvyky ryb?“

„A co jestli tahle ‚ryba‘ začne polykat malé lodě nebo potápěče? Co potom, pane Duponte?“

„Doktore Taylore,“ řekl Dr. Tsukamoto, „jestliže přítomnost toho zvířete bude mít vliv na změnu pohybu velryb kolem Japonska, utrpí tím celý náš rybářský průmysl. Teoreticky mohou nést odpovědnost JAMSTEC a Tanakův institut. Program UNIS už je pozdržen a nemůžeme si dovolit další finanční ztráty. JAMSTEC proto oficiálně doporučuje, aby to zvíře bylo nalezeno a zničeno.“

„Dr. Taylore,“ řekl McGovern, „náhodou souhlasím s doktorem Tsukamotem. Nemyslím si, že příroda měla v úmyslu pouštět to zvíře z propasti. Udělali jste to vy. Přes vaše ujišťování nemůžu riskovat, že se megalodon odváží do obydlených vod. Jednoho mrtvého již máme,“ McGovern se zarazil, „a nerad bych čekal na sčítání lidu, dřív než něco podniknem. Proto se budu řídit doporučením jednoho z mých nadřízených na Havaji a pověřuji Nautilus tím, aby vysledoval samici a zabil ji.“

„A Cousteauova společnost vyšle zítra na vaši námořní základnu v Oahu skupinu hájící práva na život každého zvířete,“

řekl Dupont.

„Jonasi," promluvil Masao vážným hlasem, „kterým směrem se podle tvého názoru megalodon vypraví?"

„To je těžké předpovídat. Bude směřovat za potravou, to je jisté. Problém spočívá v tom, že v této části roku na této polokouli probíhají čtyři různé směry migrace velryb. Na západ k japonskému pobřeží, na východ a na západ od Havajských ostrovů a daleko na východ podél pobřeží Kalifornie. V této situaci to vypadá, že samice zamířila na Havaj. Hádám, že se vydá na východ a nakonec skončí v kalifornských vodách… Počkat!"

„Co je, Taylore?" zeptal se McGovern.

„Možná, že existuje ještě jedna možnost. Masao, jak jste daleko s lagunou?"

„Ještě tak dva týdny a bude hotová. Máme zdržení, protože JAMSTEC nás přestal financovat, když se zhroutily systémy UNIS," odpověděl Tanaka. „Snad nemáš v úmyslu to zvíře chytat?"

„Proč ne? Jestliže se mají v laguně studovat velryby v přirozeném prostředí, proč bychom nemohli chytit mega?" Jonas se obrátil k ředitelům JAMSTECU. „Pánové, uvažujme o možnosti, že bychom mohli tohoto predátora studovat!"

„Tanaka-san," zeptal se doktor Simidu, „je tahle možnost dosažitelná?"

„Simidu-sama, *kai,* je dosažitelná, za předpokladu, že nejdříve se nám podaří to zvíře nalézt." Masao se na chvíli zamyslel. „Samozřejmě laguna bude muset být dokončena rychle, KIKU bude muset být nově vybavena. Kdyby se nám podařilo to zvíře najít, možná by se nám podařilo je uspat a potom vtáhnout do laguny."

„Masao," přerušil ho Jonas, „jestliže se o to budeme chtít pokusit, budeme si muset opatřit nějaké plovoucí popruhy, abychom mohli mega táhnout. Nezapomínejte, že na rozdíl od velryby se žralok na hladině nevznáší. Jakmile samici uspíme, klesne ke dnu a utopí se."

„Ach, promiňte," přerušil je Adashek. „Proč vlastně žraloci

neplují na hladině?“

Jonas se poprvé podíval na reportéra. „Žraloci jsou těžší než mořská voda. Jestliže přestanou plavat, potopí se ke dnu.“ Jonas se obrátil na velitele McGoverna. „Proč je tady vůbec tenhle člověk?“

„Asi před hodinou jsem dostal zprávu od místních úředníků, že jsou znepokojeni přítomností dalšího megalodona v jejich pobřežních vodách. Jeden úředník mě požádal, abych dovolil panu Adashekovi, aby se této schůzky zúčastnil. V rámci dobrých vztahů jsem jeho žádosti vyhověl.“

Dva představitelé JAMSTECU se domluvili mezi sebou. „Tana-san,“ řekl dr. Tsukamoto, „tato zvířata vás již připravila o syna. S ohledem na to souhlasíme s podpisem smlouvy na dokončení laguny, jestliže chcete samici chytit. Samozřejmě, pokud se vám to podaří, JAMSTEC předpokládá volný přístup k chycenému megalodonovi, stejně jako náš podíl z turismu v laguně, na jakém jsme se dohodli.“

Masao se odmlčel, v očích měl slzy. „Ano… ano, myslím, že D.J. by to tak chtěl. Můj syn obětoval život za pokrok vědy. Poslední věc, kterou by si přál, by bylo zničení tohoto unikátního druhu. Jonasi, musíme se pokusit megalodona chytit.“

McGovern se zapojil do hovoru. „Pane Tanako, doktoři… abychom si rozuměli, námořnictvo nemůže podporovat vaše úsilí. Nautilus bude určený k vyhledání toho zvířete a k ochraně životů Američanů. Jestliže se vám podaří chytit toho žraloka jako prvním, prosím. Já osobně doufám, že budete úspěšní. Oficiálně však námořnictvo tuto akci nemůže uznat jako vhodné řešení.“ McGovern vstal a naznačil, že jejich schůzka je u konce.

„Mimochodem, doktore Taylore,“ velitel se obrátil k Jonasovi, „proč si myslíte, že tenhle žralok pocestuje až do kalifornských vod?“

„Protože, veliteli, zatímco my se tu bavíme, přes dvacet tisíc velryb cestuje z Beringova moře na jih k ostrovu Baja, do Mexika, a megalodon bude doslova sledovat tlukot jejich srdcí.“

Za dvacet minut již David Adashek vytáčel v telefonním

automatu před námořní základnou číslo do pokoje místního hotelu. Čekal, dokud se neozval ženský hlas.

„Maggie, to jsem já. Jo, dostal jsem se na tu schůzku, řekni Budovi, že se činil. Ano, mám přesně to, cos chtěla mít…“

„Chytit mega?“ Frank Heller byl zsinalý vzteky. „Masao, uvědomujete si, co říkáte? To zvíře zabilo D.J.! Je to hrozba pro lidstvo. Pokusit se to zvíře chytit by byla velká chyba. Mělo by se zničit. Kolik dalších nevinných lidí má ještě zemřít?“

Masao se obrátil k Hellerovi a zahleděl se do slunce, které klesalo do Tichého oceánu. Nadechl se slaného vzduchu a zavřel oči jako v meditaci.

Heller se obrátil k Jonasovi. „Je to tvoje chyba. D.J. zemřel kvůli tvé neschopnosti, ty nás ještě všechny zabiješ!“

„Franku!“ Masao se otočil a očima se zapíchl Hellerovi do tváře. „Tohle je můj projekt, moje loď, to já jsem se tak rozhodl. Ty buď úsilí mého týmu podpoříš, nebo tě odvezu na Havaj. Je to jasné?“

Heller věnoval Jonasovi zuřivý pohled, potom se podíval na Masaa. „My už to spolu táhnem šestnáct let. Myslím, že děláš velkou chybu, když posloucháš toho hlupáka. Ale rád bych zůstal na palubě a ze svých sil pomohl, už z úcty k tobě a Terry.“

„Jestliže zůstaneš s námi, budeš pracovat s Jonasem. Rozhodl jsem se ho jmenovat vedoucím skupiny, která bude megalodona chytat. Tak mi řekni, jestli vy dva můžete spolupracovat.“

Heller upřeně sledoval stůl. „Budu s ním pracovat, Masao,“ řekl po chvíli a podíval se na Jonase. „Udělám všechno pro to, abych ochránil životy této posádky.“

„Dobře.“ Masao se obrátil k Jonasovi. „Kdy máte schůzku?“

„Za patnáct minut. V jídelně.“

Z jídelny se stal válečný stan. Jonas na jednu stěnu upevnil velkou mapu zobrazující migrační zvyklosti velryb a červenými připínáčky označil místa, kde byla v poslední době nalezena mrtvá velrybí těla. Bylo to jasné. Samice bude směřovat na severovýchod k havajským ostrovům. Vedle velrybí mapy visel

velký obraz zobrazující vnitřní anatomické orgány žraloka bílého.

Terry a Masao se posadili vedle sebe. DeMarco a „Mac“ Mackreides stáli před velrybí mapou. Heller přišel jako poslední.

„Macu,“ zeptal se Jonas, „znáš tu všechny?“

„Jo. Ahoj, Franku. Už je to dávno, co jsme se viděli naposled.“ Potřásli si rukou.

„Macu. To jsem nevěděl, že se do téhle žraločí akce taky zapojíš.“

„Vždyť mě znáš, Franku, snažím se bejt tam, kde se něco děje.“

Jonas skupinu oslovil. „Mac a já poletíme v jeho vrtulníku a budeme se snažit vysledovat mega. Protože se harpuny s uklidňující látkou a postroj budou ještě pár dní připravovat, naším prvním cílem je zjistit, jestli ji dokážeme táhnout torpédem.“

„Jak chcete sakra najít v celým oceáně jednu jedinou rybu?“ popichoval je Heller.

Jonas ukázal na mapu. „Jak vidíš, na téhle mapě jsou znázorněna místa zimovišť velryb migrujících na jih z Beringova moře. Megalodon dokáže rozpoznat obrovské vibrace, které tyto velrybí populace vydávají na východě a na západě od Guamu. Soudě podle posledních zabitých velrybích těl se zdá, že směřuje na východ, kde se velrybí populace nachází podél pobřežních vod Havaje.“

Jonas pohlédl na Masaa. „Nebude snadné mega najít, ale víme, že jeho oči jsou příliš citlivé na to, aby se vynořil na hladinu během dne. To znamená, že se bude krmit většinou v noci, bude napadat velrybí hejna u hladiny. Macova helikoptéra je vybavena termálním monitorem, který nám umožní najít za tmy jak megalodona, tak velrybí hejna. Já budu mít brokovnici a dalekohled pro noční pozorování. Megův hřbet téměř světélkuje, proto nebude těžké ho za tmy najít.“ Jonas se rozhlédl po místnosti. „Jakmile samice začne lovit, snadno rozpoznáme její trasu podle krve a zbytků ve vodě.“

Jonas zvedl jeden řízený šíp. Byl připojen na elektronické zařízení velikosti kapesní svítilny. „Tenhle vysílač se dá vložit do

hlavně vysoce účinné pušky. Jestliže se nám podaří zasáhnout megalodona řízeným šípem poblíž srdce, nejenže budeme zvíře moct sledovat, ale také budeme na monitoru vidět jeho tep.“

„K čemu to bude dobré?“ zeptal se DeMarco.

„Jakmile mega zklidníme omamnými látkami, naše bezpečí stejně jako život samice bude záviset na jejím tepu. Harpuny budou obsahovat sloučeninu pentobarbitalu a ketaminu. Pentobarbital potlačí potřebu kyslíku k okysličení mozku, což mě trochu zneklidňuje. Ketamin je běžné anestetikum bez barbiturálního účinku. Megovo srdce bude bít pomaleji, jakmile léky začnou působit. Odhadl jsem dávku podle velikosti samice. Jen se trochu obávám možných vedlejších účinků.“

Heller se na něho zkoumavě podíval. „Jakých vedlejších účinků?“

„Pentobarbital způsobí počáteční vzrušení.“

„Co to ksakru znamená?“

„To znamená, že samice bude pěkně nabuzená, než usne.“

„Masao, slyšíš to –“

„Nech ho domluvit, Franku.“ Masao pohlédl na Jonase. „Jakmile se nám podaří to zvíře omámit léky, jak ho chceš dotáhnout do laguny?“

„To bude nejtěžší. Dělo s harpunami bude umístěno na zádi KIKU. Použijeme ocelové lano, které je navinuté na velkém navijáku. Harpuna nezůstane v těle mega dlouho, proto je důležité, abychom na něj dostali postroj, co nejrychleji to bude možné. Postroj tvoří silná šedesátimetrová síť s plovoucími bójkami upevněnými ve vzdálenosti šesti metrů. Síť udrží mega na hladině, a tak ho dotáhneme do laguny. Harpuna zůstane v megalodonově těle tak, aby až bude meg v bezvědomí, ho KIKU táhla, dokud nebude zajištěn sítí. To je nesmírně důležité. Musíme megovi prohánět vodu tlamou, aby jeho žábry nepřestaly fungovat. Jinak by se samice utopila.“

„A jak chcete zajistit tu síť?“

„Jeden konec sítě zůstane připojen k zádi lodě. Použiju ponorky AG-I, abych dostal druhý konec sítě pod samici.“

Terry pohlédla na Jonase. „Chcete se s tou příšerou znovu potopit?“

„Terry, poslouchejte…“

„Ne, vy poslouchejte! To je úplnej masochismus. Riskovat život, abyste chytil tu příšeru… Už jsem přišla o bratra, já zkrátka nechci…“ Zarazila se uprostřed věty ze strachu, co by řekla dále. „Promiň, tati, já na to nemám nervy.“

Masao pozoroval dceru, jak odchází z místnosti. „To je tou synovou smrtí. Ani jeden jsme neměli čas se s tou ztrátou vyrovnat.“ Masao vstal. „Musím si s ní promluvit. Ale, Jonasi, hrozí ti v ponorce nějaké nebezpečí?“

„Budeme monitorovat megalodonův tep a budu v neustálém spojení s KIKU. Jestliže se meg začne probouzet, bude se jeho tep zvyšovat, a to bude dostatečným varováním. AG-I je rychlá ponorka, a tak nebudu mít potíže klidit se z cesty. Veř mi, Masao, nemám v úmyslu hrát si na hrdinu. Meg bude samozřejmě uspaný dřív, než se do vody spustím.“

Masao přikývl a potom odešel z místnosti, aby vyhledal svoji dceru.

„Chci se něco zeptat.“ Mac přistoupil k obrazu vnitřních orgánů žraloka bílého. „Říkáš, že chceš umístit šíp poblíž žralokova srdce. Kde to sakra je?“

Jonas ukázal na žraločí tlamu. „Jestliže budeš sledovat cestu skrz tlamu a dále jícnem, srdce je umístěno hned pod bodem, kde se jícen napojuje na žaludek. Tohle je samozřejmě anatomie žraloka velkého bílého – nikdo s jistotou neví, jak jsou rozmístěny vnitřní orgány megalodona. Musíme však vycházet z toho, že ty dva druhy jsou nejen fyzicky, ale i anatomicky podobné. Jestliže se nám podaří zasáhnout šípem někam sem,“ ukázal na žralokovo tělo do oblasti mezi žábrami a ocasní ploutví, „myslím, že to bude v pořádku.“ Mac zavrtěl hlavou. „A když se netrefíme?“

Útok

Světlo úplňku pronikalo sklem vrtulníku a osvětlovalo nevelký vnitřek kabiny. Již téměř čtyři hodiny létal Mac ve svém stroji nad pětačtyřicetikilometrovým půlkruhem Tichého oceánu. Vznášel se ve výšce šedesáti metrů nad černou hladinou Pacifiku. Hledali velrybí hejna. Objevili jich na dvě desítky, ale po megalodonu nebylo ani stopy. Počáteční vzrušení se pomalu změnilo v nudu, když si Jonas uvědomil, jak těžký úkol na sebe vzali.

„Je to bláznovství, Jonasi!“ křičel Mac, aby přehlušil hluk motorů.

„Jak jsme na tom s palivem?“

„Ještě čtvrt hodiny a budeme se muset vrátit.“

„Dobrá, dívej se dopředu, v přibližném směru jedenáct hodin. Je tam další hejno kytovců dvouploutvých. Budeme je chvíli sledovat a potom to otočíme.“

„Ty jseš šéf.“ Mac změnil kurs, aby zachytil hejno.

Jonas pozoroval oceán nočním dalekohledem. Bifokální skla pronikala tmou a přitom se vlivem arsenidu gallnatého na fotokatodě zesilovalo světlo. Černé moře nyní zesvětlelo odstínem světle šedé, bylo vidět rychle se pohybující monstra, která se objevovala nad hladinou Pacifiku.

Mac si od pobřežní hlídky „vypůjčil“ termální infračervený

zobrazovač. Pod vrtulníkem byl malý gyroskopický stabilizátor, který držel zobrazovač ve zvoleném směru. V kabině byl monitor připojený na video. Termální zobrazovač odhaloval předměty ve vodě pomocí elektromagnetické radiace, kterou předměty vysílají. Vyšší teplota těl oproti chladnému moři se mohla objevit na monitoru jako barevně odlišná skvrna. Teplokrevné velryby bylo vidět snadno, megalodonova vnitřní teplota bude o něco nižší.

Jonas si dělal starosti. Bylo životně důležité, aby megalodona našli co nejdříve. S každou uplynulou hodinou se obvod kružnice, po které se samice údajně pohybovala, zvyšoval o dalších třicet kilometrů. Brzy bude zkoumaná plocha oceánu příliš velká, a přestože mají nejmodernější vybavení, které je k dispozici, těžko ji pokryjí.

Jonas se cítil měsícem, který se odrážel v moři, jako hypnotizovaný. Málem si proto nevšiml proužku čehosi bílého, který se mu mihl před očima. Měsíc osvětloval bílou skvrnu pod hladinou. Na okamžik se zazdálo, že ten předmět vydává záři.

„Vidíš něco, doktore?“

„Nevím to jistě. Kde je to hejno?“

„Právě před náma. Tři sta metrů.“

Jonas zamířil svůj dalekohled na velrybí stříkací otvory. „Vidím dva býky, jednu krávu s telátkem… ne jsou to dvě krávy, celkem pět velryb. Musíme se dostat nad ně, Macu.“

Vrtulník se vznášel nad hejnem a udržoval stejnou rychlost a směr jako velryby – trochu se stáčely na sever.

„Co se děje, doktore?“

Jonas se soustředil na černou vodu. „Támhle!“

Na jihu se objevila záře, bílý předmět se vrhl vzhůru k hladině jako obří torpédo.

Mac samici viděl na monitoru. „Zatraceně, nemůžu tomu uvěřit, tak tys ji našel. Dobrá práce. Co dělá?“

Jonas pohlédl na Maca. „Myslím, že má v merku to tele.“

Sto metrů dole, u hladiny černého oceánu se odehrávala smrtící hra kočky s myší. Velrybí sonar zjistil přítomnost lovce několik kilometrů daleko, savci změnili svůj kurs, aby se vyhnuli střetu.

Jak se bílý predátor blížil k vyhlédnuté oběti, dvě velrybí krávy obklopily telátko a větší býci zaujali postavení vpředu a vzadu od hejna.

Megalodon zpomalil a obeplul svoji kořist obloukem zprava. Teplokrevní živočichové byli větší než samice, jejich pevná formace nedovolila žralokovi zaútočit přímo. Velryby zůstaly blízko u hladiny, neustále vyskakovaly nad vodu a nervózně pozorovaly nezvaného hosta. Megalodon opsal ještě jeden kruh, prohlédl si svoji kořist a zaměřil postavení telete.

Když se predátor přiblížil vpředu k vůdci hejna, čtyřicetitunový býk se oddělil od skupiny a na mega zaútočil. Přestože dvouploutvý kytovec měl místo zubů velrybí kostice, byl dosti nebezpečný a dovedl do samice vrazit hlavou. Útok velryby byl nečekaný, ale meg byl velmi rychlý – prudce od stáda odrazil a vrátil se širším obloukem.

„Tak co vidíš?“

Jonas hleděl nočním dalekohledem. „Vypadá to, že vedoucí samec odhání megalodona od hejna.“

„Cože, chceš snad říct, že velryba pronásleduje mega?“ Mac se zakuckal smíchy. „Myslel jsem, že ten tvůj megalodon je neohrožený.“

Jonas nabil šíp do hlavně své pistole. „Nenech se oklamat, Macu. Nenech se oklamat.“

Hejno znovu změnilo směr, tentokrát zamířilo na jihovýchod, aby se zbavilo svého pronásledovatele. Avšak meg plující v širokých kruzích překřížil dvěma kravám cestu. Vedoucí býk znovu vplul megovi do cesty. Tentokrát se meg stáhl dozadu a odvedl býka dále z bezpečí hejna.

Když se velrybí samec chtěl vrátit k hejnu, predátor opsal rychlý kruh a odřízl izolovaného býka od jeho druhů. Hrozivou silou a šílenou rychlostí narazil megalodon celou vahou 20 tun svalů a zubů na ustupující velrybu. Rozevřel čelisti dokořán a odhalil dvou a půl metrový skus. Zakousl se do bezmocného

velrybího ocasu. Ve zlomku vteřiny se jako žiletka ostré horní zuby zakously do svalnatého ocasu velryby, než se savec vzpamatoval, co se to děje.

Kousnutí bylo tak obrovské a tak silné, že zcela odřízlo velrybí ocas. Býk se začal svíjet bolestí a megalodon postupně polykal svoje sousto. Krvácející oběť vydala vysoký smrtelný sten.

„Co se to děje?“

„Nevím to jistě,“ odpověděl Jonas a tiskl si dalekohled k očím, „ale myslím, že meg ukousl velrybě ocas.“

„Cože?“

„Zapomeň na hejno, Macu. Všímej si jen toho samce.“

Teplá krev tryskala z rány, jak se zmrzačená velryba snažila dostat se dopředu pomocí masivních bočních ploutví. Podruhé zaútočil meg zepředu a výsledek byl ještě ničivější než první útok. Žralok popadl roztřepené okraje kostic na tlamě umírajícího zvířete a odtrhl celou část chřtánu velryby. Odloupl dlouhý pás na zádech a oddělil velrybí tuk od těla, jako by svlékal listovou pochvu z kukuřice.

Mučené zvíře se bezmocně zmítalo ve vodách oceánu a ve smrtelné křeči zpívalo svoji labutí píseň. Zbytek hejna začal v panice prchat jako jeden muž, pryč od této krvavé lázně. Megalodon je nepronásledoval a dále si pochutnával na jemném mase své oběti, polykal hektolitry teplé krve a kusy velrybího tuku, byl posedlý svou kořistí a zapomněl na všechno ostatní.

Potom meg ucítil rychlé vibrace, které přicházely seshora.

„Co se děje, Jonasi?“

„Těžko říct. Je tam tolik krve. Co ukazuje tvůj termální zobrazovač?“

„Nic moc, doktore. Po celé hladině je krev a je tak teplá, že všechny předměty, které by mohly být zobrazeny, jsou překryty. Budu se muset spustit níž.“

„Ne moc nízko, Macu. Netušíme, co by meg mohl udělat.“

„Uklidni se. Chceš mít dobrý podmínky na střílení, ne?“ Mac

klesl na patnáct metrů. „Vidíš teď líp?“

Jonas se podíval nočním dalekohledem. Ano, nyní viděl megalodonova bílá záda, jejichž bledá záře byla nyní v řečišti teplé krve na hladině mizivá.

Potom meg Jonasovi najednou zmizel.

„Zatraceně.“

„Co je?“

„Samice se musela ponořit do hloubky. To by mě zajímalo, jestli ji nevystrašily vibrace vrtulníku, nebo jestli se v blízkosti své kořisti necítí ohrožena naší přítomností.“

Jonas zkoumal moře pod sebou. Viděl temný stín mrtvé velryby plovoucí v kaluži krve. Kde je Meg?

„Macu, necítím se takhle dobře. Musíme se dostat výš.“

„Výš?“

„No tak Macu, naber výšku!“

Megalodon se vynořil z moře jako mezikontinentální balistická střela a vrhl se na letící helikoptéru rychleji, než Mac dokázal změnit její výšku. Jonas se vzepřel na sedadle, jeho pravá noha sklouzla po podlaze a odstředivá síla jej vrhla směrem k otevřeným dveřím. Pouze díky popruhu zůstal připoutaný na svém místě a nevypadl do tmy, odkud hrozila hlava velikosti garáže s tesáky nyní vzdálenými sotva patnáct metrů. Jako ve zpomaleném filmu pozoroval Jonas blížící se horní čelist, viděl, jak se tlama pozvolna otvírá a odhaluje krvavě rudé dásně a bílé zuby, bylo to tak blízko, že do nich mohl kopnout volně visící pravou nohou. Ale nebyl s to se ani pohnout, byl strachem jako ochrnutý, tělo mu viselo v otevřených dveřích vrtulníku. Nějak se mu podařilo zůstat na sedadle a nakonec vsunout volnou nohu zpátky do kabiny. Čelisti sklaply v místě, kde měl před chvílí svoji končetinu. Bílá smrt byla na krajíčku.

Helikoptéra dosáhla výšky osmnácti metrů, zrovna když se široký čumák zezdola ohnal a odhodil stroj do strany. Kabina se začala točit.

„No tak, zatraceně!“ Mac zuřivě svíral řídící páku oběma rukama.

Vrtulník pomalu klouzal směrem k moři pod úhlem třiceti stupňů, dokud mohutné motory znovu nezabraly. Byla to otázka několika vteřin, než Mac zabránil tomu, aby se zřítili do oceánu. Pilot zasténal úlevou, když se helikoptéra zvedla nad vlny a dostala se z dosahu příšery.

„Zatraceně, Jonasi, myslím, že jsem se zrovna posral!“

Jonas měl co dělat, aby popadl dech. Končetiny se mu třásly, hlas jej opouštěl. Po dobré minutě dokázal protlačit slova vyprahlým hrdlem. „Je… je mnohem větší, než jsem si představoval.“ Pokusil se polknout. „Macu, jak vysoko… jak vysoko jsme byli, když do nás vrazila?“

„Asi osmnáct metrů. Ona se na mě – ono se to na mě podívalo, ještě teď se třesu. Střelils po ní?“

Jonas pohlédl na pušku, kterou pevně svíral v pravé ruce. „Ne, zastihla mě nepřipraveného. Myslíš, že máme dost paliva, abychom se kruhem vrátili zpátky?“

„To teda ne. Zavolám na KIKU, že se vracíme, a potom ji budeme dál sledovat.“ Několik minut letěli mlčky.

„Řekni mi, Jonasi,“ ozval se po chvíli mlčení Mac, „ta příšera… to je to, cos viděl, jak se na tebe řítilo před sedmi lety v Mariánském příkopu?“

Jonas pohlédl na svého přítele. „Jo, Macu, to je to, co jsem tehdy viděl.“

Televizní stanice

Maggie se ve vysokém koženém křesle držela schválně nepohodlně zpříma, bála se uvolnit a opřít, aby s hlavou na měkkém opěradle neusnula. Letěla pozdě v noci z Guamu, Bud ji vyzvedl se svou limuzínou na letišti. Hned šla do televize a nyní cítila, jak jí stoupá tlak, netrpělivě čekajíc, až Fred Henderson dotelefonuje. Nakonec nevydržela s nervy, postavila se nad jeho stůl a sluchátko mu vyškubla z ruky. „Ještě vám zavolá," řekla do mluvítka a zavěsila.

„Maggie, co to proboha vyvádíš – to byl důležitej hovor –"

„Prosím tě – mluvil jsi se svým účetním. Jestli si chceš vydělat nějaký prachy, tak si radši poslechni mě." Za půl hodiny stručně vylíčila svému nadřízenému příběh o megalodonovi.

„Zatraceně… to je ale sousto. Jseš si absolutně jistá, že David Adashek má zaručené zprávy?"

„Poslední týdny platím Adashkovi, aby Jonase sledoval. Je na něj spoleh."

Henderson se opřel v koženém křesle. „A jak si můžeme být jisti, že tvůj manžel skutečně ví, kam má ta stvůra namířeno?"

„Poslouchej, Frede, jestliže existuje vůbec něco, co můj brzy bývalý manžel zná, pak jsou to tihle zatracení megažraloci. Proboha, vždyť za posledních sedm let strávil víc času jejich

studiem nežli se mnou. Tohle bude příběh století. Všichni novináři světa míří na Guam. Nech mě to udělat, Frede, a získáš exkluzivní zprávy, který vynesou stanici až ke hvězdám.“

Henderson se nechal umluvit. „Dobrá, Maggie, zavolám společnosti. Máš volnou ruku. Teď mi řekni, co budeš potřebovat.“

Bud četl noviny, když Maggie za hodinu a půl zaklepala na zadní okno limuzíny. Sotva otevřel dveře, vtrhla dovnitř, skočila mu do klína a nadšeně ho políbila na rty.

„Je to v suchu, Bude. Líbí se mu to! Společnost souhlasila s tím, že mě ve všem podpoří!“ Znovu ho políbila a jazykem mu zajela do úst, potom se nadechla a opřela se čelem o jeho.

„Bude,“ zašeptala, „Tohle je ono, tenhle příběh ze mě udělá světovou hvězdu. A ty budeš po mým boku – Bud Harris, producent. Teď ale opravdu potřebuju tvoji pomoc.“

Bud se usmál. „Dobře, miláčku, stačí, když řekneš, co potřebuješ.“

„Pro začátek budeme potřebovat Magnáta. A základní posádku. Už jsem mluvila se třemi kameramany a jedním zvukařem, kteří mají zkušenosti s potápěním. Sejdeme se zítra ráno na palubě lodi. Fred mluvil se společností dodávající plexisklo, něco nám dodají do dvou dnů.“

„Plexisklo.“

„Skutečná šance je návnada. Tam pak budu doopravdy potřebovat tvoji pomoc, zlato…“

Pearl Harbor

KIKU byla zakotvená vedle *USS John Hancocka*, stosedmdesátimetrového torpédoborce třídy *Spruance*, který dorazil do přístavu už dříve. Velitel McGovern osobně zajistil Masao Tanakovi lůžko, a nyní muži kapitána Barre přidělávali na záď lodě harpunové dělo.

Na palubě Jonas s Macem pozorovali DeMarca, jak znovu a znovu kontroluje bateriový systém na kluzáku Abyss Glider-I. AG-I byl menší, aerodynamičtější verzí hlubinné ponorky použité v Mariánském příkopu. Byl navržen pro velkou rychlost, ponorka pro jednoho muže ve tvaru torpéda vážila pouhých 230 kilogramů, přičemž většina váhy spočívala v řídících panelech v lexanové oddělitelné kabině.

„Vypadá to jako malý proudový bojový letoun," poznamenal Mac.

„Taky se to tak řídí."

„To je ta ponorka, ve který byl napadenej ten chlapec?"

„Ne," odpověděl Jonas, „AG II byl větší, trup měl mohutnější a byl mnohem těžší. AG I je prototyp. Byl navržen pro hloubky do čtyř tisíc metrů. Trup je z čistého oxidu hlinitého, je neobyčejně pevný, ale zároveň výrazně lehký. Může se rychle pohybovat, otáčet, dokonce vyskočit z vody."

„Vážně? Dovedl bys v tom přeskočit tu příšeru, co jsme viděli včera v noci?“

Jonas pohlédl na přítele. „Na tu bys musel mít raketu.“

„Vždyť ji máte,“ vmísil se DeMarco, který zaslechl jejich hovor.

Jonas přistoupil k ponorce.

„Podívejte, Taylore. Vidíte tu páku? Otočíte ji o půl otáčky proti směru hodinových ručiček, přitáhnete ji k sobě a zapálí se malá vodíková nádržka v ocase. Nikdy nebyla použita pro vystřelení AG přímo z vody, ale uvolní vám ponorku v případě, že uvíznete v bahně na dně.“

„Jakou rychlostí se podle vašeho odhadu vynoří na hladinu?“

„Ne velkou – bude to trvat dobrých patnáct dvacet vteřin. Jakmile bude ponorka uvolněná, stejně popluje nahoru, bude předpokládat, že jste ztratil energii.“ DeMarco zatáhl za rukojeť. „Ale to všechno samozřejmě už víte.“

„Jonasi, podívej se.“ Mac stál u zábradlí a ukazoval na dva remorkéry, které se snažily dostat NAUTILUS do přístaviště. Černé plavidlo vypadalo hrozivě. Na palubě byla desítka členů posádky, hrdě stála u lan, kterými měla loď připoutat. Jak se první nukleární ponorka přiblížila ke KIKU, Jonas jasně viděl do tváře dvou důstojníků, kteří stáli na kormidelní věži.

„Proboha, Macu, to je Danielson. Věřil bys tomu?“

„Tvůj bejvalej velící důstojník? Jo, vlastně jsem to už věděl. Jeden námořník, přítel sloužící na Guamu, mi řekl, že Danielson se přihlásil, jakmile slyšel, že v tom taky jedeš. Vlastně to byl jeho nápad navrhnout McGovernovi, aby proti nám použil tu starou plechovku.“

Jak NAUTILUS projížděl, kapitán námořnictva Spojených států Richard Danielson přimhouřil ve slunci svoje šedé oči a všiml si, že na palubě KIKU je jeho bývalý hlubinný pilot.

„Nazdar, Dicku, jak se vede?“ zamumlal Mac s tváří rozšklebenou do falešného úsměvu.

„Asi tě slyšel.“

„Co na tom? Danielson mi může políbit moji tetovanou prdel.

Měl jsem dojem, že tenhle chlápek si udělal kariéru na tvé zničené pověsti. Kolik měsíců jsi proseděl ve „cvokárně“, než ti tvůj starej kámoš Mac zachránil zadek? Dva měsíce? Nebo to snad byly tři?“

„Tři. Možná by bylo bejvalo snadnější, kdybych řek, že jsem si toho megalodona vymyslel. Víš, psychóza z hloubky, dočasné šílenství způsobené únavou.“

„To by ale byla lež, kamaráde. Teď, když se ti žraloci objevili na hladině, zdá se, že se pravdivost tvý domněnky až dost prokázala.“

„Myslíš, že Danielson přijel, aby se omluvil? Megalodon nemegalodon, ten chlap mě obviňuje, že jsem zabil dva z jeho mužů.“

„Ať se jde vycpat. Na týhle planetě by se nenašel člověk, kterej by jednal jinak, kdyby viděl to, co jsme viděli včera v noci my. Řek jsem to i Hellerovi.“

„Jo, a co na to říkal?“

„Heller je starej osel. Kdyby byl bejval se mnou ve Vietnamu, musel bych ho zastřelit. Pořádně ho zmáčknout. Jeho a i toho Danielsona.“ Mac obrátil pohled k zádi. „Kdy bude hotová ta síť?“

„Dnes odpoledne. Zatraceně, Macu, včera v noci jsem to do ní měl napálit.“

„Pokud mi slouží paměť, měls co dělat, abys udržel vlastní zadnici ve vrtulníku. Čím jsi chtěl natáhnout spoušť? Vocasem?“

„Nechápeš to. Naše příležitost se pomalu uzavírá. Nebude trvat dlouho a samice způsobí mezi velrybími hejny paniku. Jakmile uprchnou, meg tuhle oblast opustí a odpluje bůhví kam.

Stopovat megalodona v pobřežních vodách tím, že budem sledovat krvavá velrybí torza je jedna věc, ale najít tu příšeru, jakmile se vydá na otevřené moře, bude nemožné. To by znamenalo konec.“

„Zadrž, myslel jsem, žes každýmu vykládal, jak tahle samice nakonec zamíří do kalifornskejch vod.“

„Řek jsem, že posléze. Může to trvat týdny, ale taky celý roky. Nikdo nedovede dopředu říct, co bude takovejhle predátor dělat.“ Jonas se zarazil a ukázal na horizont. „Zatraceně… podívej na ty

mraky, Macu. Co o nich soudíš?“

Mac pohlédl k západu, kde se sbíraly temné bouřkové mraky. „Vypadá to, že bude po všem. Řek bych, že dneska žádnej lov nebude.“

Jonas se na něho podíval. „Doufám, že meg s tebou souhlasí.“

Frank Heller stál na molu a pozoroval dva muže z posádky, jak zajišťují dvě silná bílá lana, jak pečlivě připoutávají průvlek podél paluby NAUTILA. Za okamžik se z přední části trupu vynořil kapitán Richard Danielson. Usmál se na Hellera.

„No tak Franku, co si myslíš o mém novém rozkazu?“

Heller potřásl hlavou. „Jsem ohromen, že ta stará bárka ještě pluje. Proč sakra McGovern navrhl, aby toho žraloka sledovala čtyřicetiletá ponorka?“

Danielson přistoupil až k Hellerovi. „Byl to můj nápad, Franku. McGovern je v těžkým postavení, zájem veřejnosti ho ničí. Nemůže dost dobře navrhnout, aby tu rybu oddělala ponorka třídy *Los Angeles.* Vždyť už má proti sobě Cousteauovu společnost, Greenpeace a aktivisty zastávající práva všech zvířat i jejich matky, všichni vyvíjí na námořnictvo nátlak. Ale u NAUTILA jde o něco jiného. Veřejnost tuhle starou loď miluje. Je jako stárnoucí válečný hrdina, čeká ji ještě jedno poslední vítězství. McGovernovi se ten nápad zamlouval –“

„– Mně ne. Nemáte představu, s čím si zahráváte, kapitáne.“

„Čtu zprávy, doktore. Nezapomínejte, že jsem po pět let sledoval *Alphas.* Tahle výprava nebude nic moc. Stačí jedna roura do vody a přerostlej žralok se stane potravou pro ryby.“

Frank chtěl na to něco říct, když na palubu zrovna vstoupil vysoký důstojník. V obličeji se mu rozhostil široký úsměv.

„Denny?“

„Franku!“ Lodní inženýr Dennis Heller přistoupil k rampě a jako starý medvěd objal svého staršího bratra.

„Denny,“ kuckal Frank, „co proboha živýho děláš na týhle zrezivělý konzervě?“

Dennis se na svého bratra usmál a potom pohlédl na

Danielsona. „Víš, že tenhle rok mám jít do penze. Zdá se, že mám odsloužíno. Tak mě napadlo, proč bych se nenalodil na NAUTILUS se svým prvním velícím důstojníkem. Navíc dovolená na pobřeží v Honolulu je proti Bayonne v New Jersey přece jen větší vodvaz.“

„Musím tě zklamat, šéfe,“ přerušil ho Danielson, „ale všechny dovolený na pobřeží jsou zrušený, dokud toho megal… nebo jak mu Taylor říká, neusmažíme. Mimochodem, Franku, viděl jsem ho dnes odpoledne na palubě tvojí lodě. Upřímně řečeno, nemůžu toho člověka vystát.“

„Jen nech na hlavě, Danielsone. Ukazuje se, že měl pravdu. Tak proč ho nenecháš na pokoji –“

„Tak on měl pravdu. Snad se z toho neposeru? Kvůli němu přišli o život dva muži z mý posádky, nebo na to jsi už zapomněl? Shaffer a Prestis. Oba muži měli rodiny. Ještě těm vdovám dvakrát do roka píšu. A Shafferovic klukovi byly jen tři roky, když se to –“

„Je to i tvoje chyba.“ Heller ztišil hlas, aby ho slyšel jenom jeho velící důstojník. „Nikdy jsem se tebou neměl nechat přemluvit, abych ho uznal jako „zdravotně schopného“ pro to poslední potápění.“

„Byl v pořádku –“

„Byl vyčerpanej. Ať už ho máš rád nebo ne, Jonas Taylor byl jedním z nejlepších hlubinných pilotů vůbec. Kdyby nebyl, námořnictvo by použilo na tu výpravu někoho svýho. Kdyby mu dovolili po těch dvou prvních sestupech pořádně si odpočinout, možná by se nevynořil tak rychle –“

„To jseš vedle, doktore.“ Danielsonovi zrudl krk.

„Hele, musíte to brát takhle… Franku, kapitáne, co se stalo, nedá se odestát.“ Dennis nyní stál mezi oběma muži. „Pojď, Franku, musíš si něco zakousnout, než začne slejvák. Kapitáne, vrátím se ve čtyři.“

Danielson mlčky stál a pozoroval oba muže, jak míří do města. Vtom začaly na ocelové obložení NAUTILUSU dopadat první kapky deště.

Northshore

Devítimetrové vlny se valily na oahuskou pláž Sunset a vynášely na břeh kusy velrybího tuku a zbytků, které ulpívaly na písku. Na pláži se shromáždily na dvě stovky turistů, kterým to nijak nevadilo. Od rána zde čekají, aby se podívali na místní odvážné surfaře, kteří zde změří své síly s nejnebezbečnějšími vlnami snad z celého Pacifiku, chtějí být svědky podívané, kdy na chvilku selhat znamená nechat se rozsekat o ostré korálově útesy.

Osmnáctiletý Zach Richards hobluje vlny severního pobřeží Oahu od svých dvanácti. Jeho mladší bratr Jim začal trénovat na mamutích vlnách, které se každou zimu valí od Aljašky a Sibiře, teprve nedávno. Odpolední vlny s rostoucím přílivem mohutní. Nyní, když se přiblížil večer, dosahují výšky šesti metrů i více. Zakrvácené kusy velrybích těl působí nepříjemné pocity… Občas se objeví i ocasní ploutve žraloků. Přesto mají surfaři svoje obecenstvo, většinou děvčata, a pro Zacha a Jima už to samo stojí za riskování.

Jim si teprve oblékal černou potápěčskou kombinézu, zatímco Zach a dva jeho kamarádi, Scott a Ryan, již začali chytat svoje první vlny. Ohlédl se na Marie McQuirovou a rychle jí zamával. Když mu odpověděla, málem se přerazil o prkno, jak pospíchal dostat se na surf, připojit se ke skupině svých kamarádů.

Michael Barnes, dvaadvacetiletý výrostek s každým svalem potetovaným, zrovna chytil šestimetrovou vlnu. Když si všiml veslujícího surfaře, přesekl vlnu, aby Jimovi zabránil v cestě. Jim se ohlédl v poslední chvíli a zahlédl Barnesovo prkno, jak míří přímo na jeho hlavu! Rychle odklonil svoje prkno stranou a hlavu schoval mezi rukama, bradu měl vysunutou. Náraz přicházející vlny ho chytil do žaludku a vrhl jej devět metrů zpátky ke břehu. Jim vykašlával slanou vodu a postavil se tak, že zahlédl Barnese, jak jede s vlnou, ohlíží se na něj a směje se.

„Ty vole, Barnesi!“ zařval na něho Jim, ale surfař byl příliš daleko, aby ho slyšel. Jim měl připoutané prkno velmi těsně a začal pádlovat ke svému bratrovi. Zach čekal za vlnou, která se právě zlomila, a bojoval s vlastním prknem.

„Jseš v pořádku Jimmy?“

„Vo co mu jde?“

„Barnes se narodil jako hlupák a jako hlupák i umře,“ prohlásil Scott.

„Jo, doufám, že to bude brzo.“

„Radši se mu kliď z cesty,“ radil mu Scott. „Nemá cenu se s ním přít.“

„No tak, Jime,“ vyzýval ho bratr. „Projeď se na nějaký vlně. Pamatuj si, musíš se včas odhodlat a nezaváhat. Hlavu dej dolů a pádluj, jak nejrychlejc to pude. Když začneš mít pocit, že tě vlna sebere, namiř na dno, otoč se a nech se vyvést. Když vykopneš, budou se ti asi třást nohy. Jestli pudeš dolů, těsně se přitáhni a vyhýbej se dnu, korál by tě…“

„… rozsekal na maděru, dobrá, dobrá, maminko, budu se snažit.“

„Hej, děvčata,“ dráždil je Scott, „konec žvanění, jde se na věc…“

Jim si lehl na břicho a začal vší silou pádlovat. Blížil se k momentu zlomu. Všichni tři surfaři se chytili masivní osmi a půl metrové vlny, která se začala lámat po jejich pravici. Jim se rychle postavil na nohy, ale natočil se do příliš velkého úhlu. Nebyl schopný udržet rovnováhu a upadl po hlavě do vody. Síla vlny ho

převracela, jako kdyby se ocitl v obrovské pračce.

„Ha, podívejte se na toho chcípáka! Moje babička surfuje líp!“ Barnes byl na pláži a vklouzl mezi Marii a její přítelkyni, Carol-Ann.

„Proč nám neukážeš ty, jak se to dělá?“ hecovala ho Carol-Ann a doufala, že Barnes odejde.

Barnes se zahleděl na děvče, potom se podíval na Marii. „Taky že ukážu,“ řekl. „Ale ne tobě, Carol-Ann. Tahle jízda bude pro Marii!“ Barnes popadl prkno a běžel do vody jako rozrušený dvanáctiletý chlapec.

Za okamžik bojovalo se svými prkny všech pět surfařů. Čekali na svoji vlnu. Byli skoro celý kilometr od pláže, ve vodě hluboké téměř třicet metrů.

Během dvaasedmdesáti hodin stačila samice napadnout osmnáct různých velrybích hejn, čtrnáct těchto savců zabít a sežrat a ještě více jich smrtelně zranit. Zmatená volání kytovců dvouploutvých a velryb šedých se ozývala míle daleko do oceánu. Jako jeden muž začala hejna velryb měnit svoje migrační zvyky a vydávala se na západ, daleko od pobřežních vod Havaje. Ráno třetího dne nebylo v okolí ostrovů vidět jedinou velrybu.

Megalodon vycítil ztrátu své kořisti, ale nesledoval ji. Ve vodách omývajících řetěz ostrovů objevil nové stimuly. Bez úsilí proplouval vodami, na hranici mezi sluncem vyhřátými vodami šelfu a hloubkou oceánu. Jak plaval, pohyboval bez přestání hlavou zepředu dozadu. Za tlustým kónickým čumákem procházela voda nozdrami zvířete a nosním pouzdrem. Samostatně nasměrovatelné nozdry zkoumaly vodu po obou stranách hlavy. Umožňovaly megalodonu určit směr každého zápachu. Pozdě odpoledne v zálivu Waialu, v severních pobřežních vodách Oahu predátor ucítil člověka.

„Zatraceně, kde jsou nějaký vlny?“ rozčiloval se Barnes. Pět surfařů sedělo už skoro čtvrt hodiny na svých prknech. Slunce zapadalo a vzduch se ochladil. Barnes začal ztrácet obecenstvo, protože lidé se trousili z pláže domů.

„Hej, zrovna jsem pod sebou ucítil vlnu,“ řekl Scott.

„Já taky,“ přidal se Zach.

Jako jeden muž se pět surfařů vztyčilo a začali zuřivě pádlovat ke břehu. Za Jimovými zády popadl Barnes jeho řemínek a silně zatáhl, sám vyrazil dopředu a Jima předběhl. Čtyři surfaři se chytili šestimetrové vlny, zrovna když se začala lámat, a Jim zůstal pozadu.

„Zatraceně, jak já toho chlapa nenávidím!“ Seděl rovně na prkně a vesloval zpátky, aby se připravil na další vlnu.

Šedesát metrů před ním se vztyčila bílá ocasní ploutev vysoká jako hora, na okamžik se objevila na hladině, jak opadala vlna, potom se za vlnou znovu ponořila do vody.

„Sakra, do prdele!“ zašeptal Jim pro sebe. Tiše se postavil na roztřesené nohy a zůstal stát jako přimrazený.

Bez varování se z příboje vynořila horní část těla příšery a vrhla se za surfaři. Zach, Ryan a Scott, kteří byli u dna vlny, si vůbec neuvědomovali, co se za nimi děje.

Barnes zrovna udělal otočku, když se před ním zčistajasna objevila masivní bílá stěna, nenechávající mu čas ani prostor, jak se jí vyhnout. Příď prkna unášená silou vlny narazila do megalodonových jeden a půl metrových žaber a Barnes se obličejem a hrudí srazil s tím podivným předmětem. Náhlý náraz odrazil Barnese zpátky na lomící se vlnu, jejíž síla unášela surfaře, který byl napůl v bezvědomí, ke korálovému útesu dole.

Barnes oslabený a zmatený se pokoušel dostat hlavu nad vodu. Jeho prkno bylo dosud přivázáno řemínkem ke kotníkům a držel se ho oběma rukama. Nos měl zlomený a krvácel z obou nosních dírek. Hrudník ho pálil. Barnes si pro sebe nadával a hledal nepozornou plachetnici, do které, jak se domníval, narazil. „Já toho hlupáka snad zabiju,“ mumlal si pro sebe.

Pokusil se zvednout svoje polámané tělo na prkno, ale v nesnesitelné křeči upadl zpátky do vody. Měl zlomená přinejmenším dvě žebra, ale nejhorší bolest vycházela z hrudníku. Podíval se na sebe a zjistil, že má strženou velkou část opálené kůže a v slábnoucím světle viděl obnaženou podkožní tkáň.

„Zatraceně,“ zabručel, ohlédl se a spatřil další vlnu, která se rychle blížila, zvedala se a na okamžik zastínila rudý horizont. Rychle se pomocí loktů a kolen vytáhl na prkno.

Několik vteřin před tím, než sedmi a půl metrová vlna dosáhla k surfaři, se z tmavého moře vynořil dvou a půl metrový chřtán megalodona a chňapl po Barnesovi i s jeho prknem. Zvedl jej do vzduchu do výšky šesti metrů. Když uhodila vlna do jejího odhaleného břicha, příšera zavřela za surfařem a jeho prknem tlamu jako ocelovou past a pustila se do své kořisti silou tří tun na čtvereční centimetr. Meg zatřásl hlavou dopředu a dozadu a instinktivně rozdrtil zbytky těla, které mu dosud visely z čelistí. Kousky růžového masa a laminátu létaly do všech stran. A potom bylo po všem.

Z pláže se ozývaly ječivě zvuky naplněné smrtelným strachem. Téměř všichni zbývající pozorovatelé na pláži se stali svědky toho útoku. Desítky lidí stáli na kraji vody a snažili se v postupujícím šeru sledovat, co se děje. Ryan, Scott a Zach skončili se svou exhibicí a nyní kráčeli příbojem k vřeštícímu davu.

„Co jim je?“ ptal se Scott celý zmatený.

„Asi chtěj ještě,“ zasmál se Ryan.

„Ne, ty hlupáku. Chtěj, abysme se vrátili k nim. Hej, kde je Jim?“

Samice byla dosud hladová, objížděla kruhem krvavé zbytky své kořisti, skřípala zuby a hledala nové vibrace. Pod její tlustou kůží se v postranní čáře táhl po celé délce jejího těla kanálek. Horní část tohoto kanálku obsahovala smyslové buňky zvané neuromasty. Sliz obsažený v dolní polovině kanálků přenášel vibrace z mořské vody k citlivým neuromastům, a takto byl predátor vybaven obdivuhodným „zrakem“ umožňujícím mu vnímat svoje okolí pomocí ozvěny.

Jim Richards se chvěl chladem a neovládnutelným strachem. Stal se svědkem masakru a nyní mohl jen přihlížet, jak příšera krouží ani ne třicet metrů před ním. Cítil, že se mu chce zvracet.

Těžce polykal, aby tomu zabránil. Zlom vlny byl dobrých deset metrů před ním, ale Jim se neodvažoval k němu pádlovat. Dozvěděl se v televizi, že sebemenší vibrace upoutají žralokovu pozornost. Rozhlížel se kolem dokola, ale neviděl žádné záchranné čluny ani vrtulníky. Jim tiše stáhl řemínek z kotníku. Obrovskému bílému žraloku se nějak podařilo odhalit nepostřehnutelné chvění. Do výšky čnící bílá hřbetní ploutev se posunula dopředu, samice zjišťovala, co se děje. Jim ztuhl hrůzou, snažil se udržet svaly i nervy klidné, ale když pohlédl dolů, viděl, že prkno se ve vodě chvěje.

Megalodon se zvedl nad hladinu, jeho skoro dvoumetrová hřbetní ploutev rozčísla vodu. Obrovská masa tvora pohybujícího se vodou vytvořila spodní proud, jehož hybná síla posunula prkno a jeho pasažéra zpátky a do strany nejméně o tři metry. Ocasní ploutev ve tvaru půlměsíce se zvedla vysoko nad hladinu, byla výše než Jimova hlava a minula jeho obličej jen o pár centimetrů.

Jim cítil, že ho něco zvedá. Srdce se mu zastavilo, připravil se na krvavou tlamu a řadu ostrých zubů. Ale žralok plaval od Jima pryč. Tlak způsobila vlna. Blížily se další. První vlna se zvedla pod Jimovým prknem a posunula jej dopředu o necelé dva metry. Bod zlomu byl dosud přes čtyři metry vpředu a příšera zůstala devět metrů za ním.

Teď, anebo nikdy… Jim se tiše převrátil na břicho a čekal na vlnu. Ohlédl se a měl pocit, že mu srdce vyskočí z hrudi.

Megalodon se otočil, ucítil nové vibrace, bílý čumák vyrazil nad hladinu pět metrů za ním.

Bez zaváhání se Jim vrhl obličejem k prknu, obkročil jeho vnější okraje a ruce ponořil do vody. Zuřivě pádloval.

Jim si všiml zubů té příšery poblíž nahých chodidel v okamžiku, když vlna zachytila prkno. Vyrazil dopředu, směrem od megalodonovy otevřené tlamy, přehoupl se přes hřeben vlny a vrhl se dolů do tmy. V poslední chvíli se postavil na vyčerpané nohy, chodidla měl daleko od sebe, přikrčil se a pravou rukou chytil zespodu prkno, které se řítilo na dno devítimetrové vlny do úplné tmy. Jim vydržel propad a obrátil se, cítil sílu vlny a závan

slaného vzduchu za svými zády. Pravou rukou se mu podařilo opřít o vodní stěnu a pěna stříkala do všech stran.

Megalodon byl jen několik metrů od své kořisti, když zjistil vibrace vycházející z chlapcovy ruky. Nový stimul přesvědčil predátora, že má změnit úhel svého útoku. Zvedl se za vlnou a pustil se do příboje v momentě, kdy byl surfař stržen proudem.

Jim se rychle ohlédl přes rameno a viděl čelisti širší než školní autobus, jak chňapají naprázdno do vody. Jak se tělo příšery ponořilo hlavou napřed do vln, surfař se znovu vrhl doprava a zvýšil rychlost, aby se dostal co nejdále od místa, kde žraloka viděl naposledy.

Věděl, že mu nezbývá moc času, než si ho příšera znovu vyhledá. Když se rozstříkla vlna, vrhl se dopředu vší silou a plaval, aby si zachránil život. Do mělkých vod mu zbývalo ještě dobrých sto metrů.

Dno se rychle zvedalo, hloubka byla nyní jen devět metrů, ale megalodon si nebezpečí neuvědomoval. Sledoval mizející cíl a mířil ke břehu. Brzy prchající kořist dostihl. Žralok otevřel mohutné čelisti a uzavřel je za svou kořistí. Rozdrtil ji jako kartón vajec v obřím drtiči. Laminátové prkno se v jeho chřtánu roztříštilo na malé kousky.

Jim Richards vykřikl, když ho pobřežní hlídka chytla. Posledních padesát metrů plaval s hlavou ve vodě a očima pevně sevřenýma. Pláž byla osvětlena pochodněmi, shromáždil se zde dav čítající více než sto zvědavců. Skandovali: „Jime, Jime, Jime…“

Nyní ho objímal Zach, poplácal ho po zádech a chválil ho, jakou odvedl práci. Byl vyčerpaný, třásl se strachem a adrenalin mu stoupl tak, že se málem rozprskl. Když se objevila Marie, viděl, že se široce usmívá.

„Jseš v pořádku?“ zeptala se. „Vyděsils mě k smrti.“ Odkašlal si a nadechl se. „Jo, nic to nebylo.“ Potom, když si uvědomil svoji příležitost, věnoval Marii úsměv zkroucený vyčerpáním a zeptal se: „… máš dnes večer čas?“

Bitva na moři

Brzy po tom, co vytáhli z rozbouřených vln Jima Richardse, se objevil vrtulník s pobřežní hlídkou, která doposud situaci sledovala asi z dvousetmetrové výšky nad mořem. Sotva pod sebou zahlédla predátorovu záři, ohlásila hlídka námořní základně v Pearl Harboru zprávu o změně své pozice a vyrazila za samicí dále na moře. O pár minut později ji následovaly i NAUTILUS a KIKU. Obě lodě nabraly směr na sever kolem zálivu Yokohama. Když KIKU dosahovala bodu Kaena, změnila se bouře ve vichřici a den pohltila noc.

Jonas a Terry byli právě v kormidelně, když se dveře ven na palubu prudce otevřely. Mac vklouzl do suché kabiny a po krátkém boji se sílícím větrem dveře za sebou zabouchl. Ze žlutého nepromokavého pláště z něj na podlahu kapala voda. „Vrtulník je zajištěn. Stejně tak síť a dělo na harpuny. Bude to náročný, Jonasi."

„Tohle může být naše jediná šance. Podle posledních zpráv většina velrybích hejn tyto pobřežní vody již opustila. Jestliže se nepokusíme samici chytit dřív, než vyrazí na širé moře, můžeme ji ztratit nadobro."

Všichni tři vstoupili do CIC, kde nad mužem u sonaru stál Masao. Tvářil se zachmuřeně. „Pobřežní hlídka přestala mega

sledovat kvůli nepřízni počasí.“ Masao se obrátil k posádce. „Vidíš něco na sonaru, Pasquale?“

Ital nevzhlédl, pouze zavrtěl hlavou. „Jenom NAUTILA.“ Když se zvedla šestimetrová vlna a zamávala výzkumnou lodí ze strany na stranu, chytil se za konzolu.

Kapitán Barre stál u kormidla a nohama přivyklýma námořnickému životu vyrovnával kymácení lodě. „Doufám, že jste toho k večeři moc nesnědli. Tahle bouře nebude šetřit nikoho.“

Život na první nukleární ponorce světa byl v momentě, kdy loď asi sto metrů hluboko pod zuřící bouří vjížděla do zálivu Waimea, relativně klidný. Ponorka byla původně sestrojena v létě roku 1954 a byla vybavena jediným nukleárním reaktorem, který vytvářel přehřátou páru nutnou pro chod dvou turbín a dvou pístů. Přestože loď měla v záznamech za sebou mnohé podmořské plavby, žádná se nemohla rovnat té nejvýznamnější – historické cestě na Severní pól v roce 1958. V roce 1980 byla vyřazena a měla se vrátit do Crotonu v Nové Anglii, kde byla vyrobena, avšak jen do chvíle, než velitel McGovern zaslal námořnictvu petici, aby byla ponorka zavezena do Pearl Harboru jako atrakce pro turisty.

Když se dozvěděl o útoku megalodona v Mariánském příkopu, pochopil McGovern, že si tahle krize vyžádá zásah námořnictva. Byl si ale zároveň vědom, že k nalezení prehistorického žraloka by použití ponorky třídy Los Angeles nezdůvodnil. Danielsonův návrh využít NAUTILUS se mu zdál rozumný, a tak se ponorka vrátila po sedmnácti letech nečinnosti opět do služby.

„Něco nového na sonaru, podporučíku?“

Podporučík obsluhující sonar naslouchal se sluchátky na uších a pozoroval obrazovku na konzoli. Na obrazovce byly patrné rozdíly mezi šumem pozadí a jednotlivými předměty v popředí. Jakýkoli předmět, který se na obrazovce objeví na zeleném pozadí, představuje tenkou čáru. „Spousta aktivity na hladině způsobené bouří, jinak nic, pane.“

„Dobrá, pořád mě informujte. Poddůstojníku, jak to vypadá se zbraněmi?“

Hlavní inženýr Dennis Heller, o šest let mladší než jeho bratr Frank, ale přesto jeden z nejstarších členů posádky, pohlédl na svůj nosník. „Dvě torpéda značky 48 AD-CAP jsou připravena na váš příkaz, pane. Torpéda připravena ke střelbě na krátkou vzdálenost, podle vašich příkazů. Osobně si myslím, že jsme blízko víc než je zdrávo, jestli do toho smím mluvit.“

„Takhle to musí být. Není důvod zůstávat na místě. Až sonar tu příšeru vyhledá, budeme muset být blízko, jak jen to půjde, aby zásah byl jistý.“

„Kapitáne Danielsone,“ muž obsluhující rádio se naklonil k Danielsonovi. „Zaslechl jsem tísňové volání od jedné japonské velrybářské lodi. Těžko jsem jim rozuměl, ale vypadá to, že byli napadeni!“

„Důstojníku, zobrazte zachycenou depeši, navigátore, stočit loď o deset stupňů. Jestli se jedná o našeho přítele, chci ho zabít a vrátit se do přístavu, abych to ještě stihl před zavírací dobou do Grady’s.“

Japonská velrybářská loď TSUNAMI se zmítala v obrovských vlnách, déšť a vítr nemilosrdně bičovaly její posádku. Loď byla nebezpečně přeplněna nezákonným úlovkem: mrtvými těly osmi velryb šedých. Ještě dvě další byly připoutané k trupu lodě rybářskou sítí.

Dva muži na hlídce se drželi na svých místech a upírali oči do tmy a nepohody. Dva lodaři dostali nebezpečný úkol – zajistit, aby cenný velrybí tuk zůstal během bouře nedotčen. Naneštěstí pro vyčerpané muže jejich baterky jen stěží osvětlovaly vodní masy. Občasná zablesknutí byla vlastně jediným světlem, které umožňovalo obhlédnout jejich cenný náklad.

Blesk. Oceán přestal být vidět, jak se loď natočila pravobokem, síť s nákladem sténala pod svojí vahou. Námořníci se stěží drželi na palubě, když TSUNAMI mířila do přístavu. *Blesk.* Moře hrozilo, že je spolkne, síť chvílemi mizela pod vodou. *Blesk.* Loď

se znovu naklonila na pravobok a síť se znovu objevila. Muži zůstali stát jako přimrazení – obrovská bílá trojúhelníková hlava se zvedla z moře vedle nákladu!

Tma. TSUNAMI se zmítala ve vlnách, pro bouři nebylo nic vidět. Vteřiny ubíhaly. Bylo ticho. A potom, *blesk*, nebe osvítila klikatá čára a znovu se objevila hrozivá hlava s tlamou zářící jak žiletka ostrými zuby.

Lidé na palubě vykřikli, ale jejich zděšené hlasy pohltila bouře. Nejstarší z posádky dal znamení druhému, aby našel kapitána. *Blesk.* Nepředstavitelně obrovské čelisti trhaly nyní náklad, monstrózní hlava se ze strany opírala o loď.

Loď se znovu naklonila na pravobok. Nejstarší člen posádky se snažil dostat na dřevěnou palubu, zavřel oči proti vichřici a pevně se zachytil provazového žebříku. Sestoupil pouze o jednu příčku, loď již mířila do přístavu… stále se nakláněla. Otevřel oči, cítil, jak se mu svírá žaludek. Blesk. Moře dosud bouřilo, ale trojúhelníková hlava byla pryč. Něco však táhlo TSUNAMI k jedné straně.

„Kapitáne, velrybářská loď je dvě stě metrů před námi.“

„Díky, důstojníku, vynořit se do hloubky periskopu.“

„Do hloubky periskopu, ano, pane.“

Ponorka se zvedla a Danielson si přimáčkl obličej ke gumovému obložení periskopu a zahleděl se do tmy. Noční čerň nabývala tónů šedi, ale ve vichřici a divokých vlnách nebylo skoro nic vidět. *Blesk.* Zuřící Pacifik byl na okamžik ozářen jak reflektorem a Danielson zahlédl siluetu velrybářské lodi ležící na boku.

Stáhl se zpátky. „Upozorněte pobřežní hlídku,“ přikázal. „Kde je jejich nejbližší loď?“

„Pane,“ hlásil radista, „jediná loď na hladině v dosahu třiceti kilometrů je KIKU.“

„Kapitáne, na tohle byste se měl podívat,“ vyzval ho muž u sonaru. Na jeho světélkující obrazovce bylo vidět potopenou velrybářskou loď… a ještě něco jiného, co loď objíždělo v

kruzích.

Pasquale měl sluchátka na uších a znovu ověřoval zprávu. „Kapitáne, zachytili jsme tísňové volání z NAUTILA.“ Všechny hlavy v místnosti se otočily. „Nějaká japonská velrybářská loď je převržena, dvanáct námořních mil na východ. Tvrdí, že ve vodě mohou být lidé bojující o život a že v oblasti nejsou žádné jiné lodě. Žádají nás o pomoc.“

Masao pohlédl na Jonase. „Meg?“

„Jestliže je to on, moc času nám nezbývá,“ řekl Jonas. „Velryby oblast opustily a meg již ochutnal lidskou krev. Bude mít hlad.“

„Musíme se tam rychle dostat, kapitáne,“ přikázal Masao.

TSUNAMI ležela na boku, neklesla ke dnu, ale místo toho se zvedala a klesala spolu s šestimetrovými vlnami. Uvnitř lodě se snažilo najít únik z komory smrti jedenáct mužů, kteří nevěděli, kde je nahoře a kde dole. Ze všech stran se ozývalo hučení oceánu, jehož voda neúprosně zaplňovala loď.

Pod hladinou rozzuřený megalodon tlačil klesající loď vzhůru a trhal zbytky velrybího masa v síti. Díky přítomnosti samice neklesla loď ke dnu.

Hlídka ve strážním koši byla vržena do vody, když se loď převrátila na bok. Nějak se jí ale podařilo zachytit se provazového žebříku a nyní bojovala s vlnami a snažila se dostat se na svislou palubu TSUNAMI. Hlídka našla otevřené dveře do kabiny a přitiskla se k jejich rámu. Z útrob lodě zaslechla výkřiky svých druhů. Zasvítila baterkou dovnitř zrovna ve chvíli, kdy čtyři muži z posádky vyplavali z poničené kabiny. Společně se zachytili dřevěného stěžně a zůstali přilepení k němu.

„Kapitáne, slyším volání,“ hlásil muž od sonaru. „Muži jsou nyní ve vodě.“

„Zatraceně. Jak daleko je KIKU?“

„Šest minut,“ volal Heller.

Danielson se zamyslel. Co by mohl udělat, aby odpoutal pozornost megalodona jiným směrem, aby ho odlákal od trosečníků na velrybářské lodi? „Začněte zvonit, co nejhlasitěji to půjde. Sonaristo, pozorujte tu příšeru a hlašte mi, co se bude dít.“

„Budeme bez přestání zvonit, ano, pane.“

„Din-don, don.“

Na palubě NAUTILU se rozezněly kovové gongy a nesly se mořem jako sirény prořezávající noční vzduch.

První údery gongu se donesly k samici za pár vteřin. Ostré zvuky ohlušovaly její smysly a dohánělyji k zuřivosti. Neznámý tvor chce soupeřit se samicí o její kořist. Opustila poslední zbytky velrybího masa zapleteného do sítě a začala v kruzích obeplouvat potápějící se TSUNAMI, dvakrát potřásla pohmožděnou hlavou a potom zamířila k NAUTILU.

„Kapitáne, zachytil jsem polohu, mám signál o síle tří hertzů, musí to být ta příšera. Rozhodně se vám podařilo upoutat její pozornost!“ hlásil muž od sonaru. „Dvě stě metrů a vzdálenost se stále zmenšuje.“

„Důstojníku?“

„Měl bych dočasné řešení, pane, ale exploze by posádku té velrybářské lodě zabila.“

„Sto metrů, pane!“

„Zůstaňte u kormidla, změňte kurs na nula-dva-pět, dvacet stupňů směrem dolů k rovině, zavezte nás vzdálenost třicetpět metrů, rychlost patnáct uzlů. Uvidíme, jestli nás bude sledovat. Chci, aby se mezi rybou a velrybářskou lodí vytvořil volný prostor.“

Ponorka nabrala rychlost a megalodon se pustil za ní. Samice dosahovala méně než poloviny délky NAUTILU. Ponorka vážící 3000 tun ji jasně převyšovala i vahou. Ale meg dovedl plavat a měnit směr rychleji než jeho protivník; navíc každý dospělý megalodon se pustí do souboje se soupeřem, který ho k tomu vyzve, ať je jakýkoliv. Samice zvýšila rychlost, přiblížila se k lodi

shora a narazila do trupu ponorky jako zběsilý buchar, jako osmnáctimetrová lokomotiva.

„Připravte se na náraz!“ zaječel sonarista a strhl si z uší sluchátka. *Prásk!!* NAUTILUS sebou trhl do strany, jeho posádka byla smetena jako hromádka karet. Přísun energie okamžitě ustal a ocelové pláty zasténaly. Za okamžik se rozsvítila červená nouzová světla. Všechny motory se zastavily, ponorka se začala ve vírech zmítat a stočila se do úhlu pětačtyřiceti stupňů.

Megalodon kroužil kolem svého nepřítele, střet s lodí mu způsobil bolest v rypci. Samice potřásla hlavou. Několik zubů jí při nárazu vypadlo, brzy ale budou nahrazeny zuby novými, které jsou již připraveny v dásních.

Kapitán Danielson cítil, jak mu něco teplého stéká do pravého oka. „Všechna stanoviště se okamžitě ohlásí!“ vykřikl a setřel si krev z čela.

Jako první se ozval velitel Heller. „Strojovna hlásí vodu ve třech odděleních, pane. Reaktor je vypnutý.“

„Radiace?“

„Žádný průnik.“

„Baterie?“

„Zdá se, že fungují a stále běží naplno, kapitáne, ale stanoviště na zádi neodpovídají. Došlo k nárazu přímo nad kýlem.“

„Zatraceně.“ Danielson zuřil – jak mohl dovolit, aby nějaká ryba zničila jeho loď? „Kde je meg?“

„Krouží okolo. Je velmi blízko,“ hlásil muž od sonaru.

„Kapitáne,“ řekl první důstojník, „kontrola poškození hlásí, že jeden z lodních šroubů je mimo, druhý by měl být v provozu do deseti minut. Fungují pouze nouzové baterie, pane.“

„Torpéda?“

„Stále připravena, pane.“

„Nabít torpédometné hlavně jedna a dvě, důstojníku. Sonaristo, chci vědět, kdy bude příležitost k odpalu.“

Pláty trupu znovu zasténaly. Mořská voda náhle vystříkla do rozvodny.

„Sonare…“

„Ano, pane?“ sonarista byl bledý. „Myslím, že megalodon se pokouší prokousnout trup lodě!“

KIKU dorazila do místa posledních známých souřadnic velrybářské lodě, ale ta bez podpory, kterou TSUNAMI poskytoval meg, klesla bez boje pod vodu.

Jonas a Heller oblečeni do záchranných vest a připoutaní k lodi lany v pase stáli na přídi. Heller ovládal reflektor. Jonas měl v jedné ruce pušku nabitou sledovacími šípy, ve druhé držel záchranný kruh. KIKU se divoce zmítala ve vlnách, které se tříštily o její příď a hrozily, že smetou oba muže do moře.

„Támhle!“ vykřikl Jonas a ukázal na pravobok. Oba muži zahlédli zbytek stěžně velrybářské lodě.

Heller zamířil světlo na stěžeň a potom vysílačkou zavolal Barra. Příď lodi se sesmekla vpravo.

Jonas podal pušku Hellerovi, chytil se zábradlí a hodil mužům ve vodě záchranný kruh. Moře bylo rozbouřené a KIKU s Jonasem lomcovala jako divoký kůň. Mezi vrcholy vln a hlubokými prohlubněmi Jonas ani nevěděl, zda muži kruh vůbec spatřili.

„Nech je být, Taylore!“ zařval Heller. „Nikdy se k nim nedostaneš!“

Jonas stále pozoroval vodu, i když příď poklesla o devět metrů a s další vlnou opět o deset metrů stoupla. Když znovu poklesla, Jonas si ve světle reflektoru povšiml, že jeden z mužů na ně mává.

„Ať někdo zakotví moje lano!“ vykřikl Jonas.

„Cože?“

Příď znovu poklesla a Jonas šlápl jednou nohou na zábradlí. Jak se loď začala zvedat, vší silou se odrazil a skočil. Zvedající se paluba mu dodala rychlost a Jonas vlétl do moře přes přicházející vlnu. Studená voda působila jako ledová sprcha – zdálo se, že z něj vysála všechnu energii. S další vlnou se zvedl, ale nic neviděl, plaval vší silou do místa, které, jak doufal, bylo to pravé.

Bez varování se ocitl ve vzduchu a znovu spadl zpátky dolů. Skočit do moře a plavat k rybářské lodi nebylo nejrozumnějším

řešením. Mlel sebou mezi jednotlivými vlnami vysokými jako hora. Nakonec narazil hlavou na tvrdý předmět a ztratil vědomí.

Meg netušil, jestli je ten tvor živý. Pronikavé zvukové podněty ustaly. Ryba jí připadala moc velká, aby se dala uchopit do tlamy, a smysly jí napovídaly, že není k jídlu. Znovu obeplula kruh, občas se pokusila obsáhnout rozevřenými čelistmi cizí předmět. Ale byl moc velký, potom meg rozpoznal známé vibrace na hladině.

„Odplouvá pryč, kapitáne!“ hlásil radista a ukazoval na obrazovku. „Přesně tak, pane,“ hlásil muž od sonaru. „Míří zpátky ke hladině.“

„Znovu naskočily motory, kapitáne,“ hlásil Dennis Heller. A jakoby v odpověď se NAUTILUS zvedl.

„Hodná holka. Helme, objeď to, kurs nula-pět-nula, deset stupňů, zavez nás na vzdálenost tří set metrů. Šéfe, chci povolení na tu příšeru vystřelit. Na můj povel začněte znovu zvonit. Až se ponoří, aby zaútočila, chci se do ní trefit oběma torpédy!“

Heller se tvářil ustaraně. „Pane, podle technických údajů loď další srážku nevydrží. Trvám na tom, abychom se vrátili do Pearl –“ „Zamítá se, pane Hellere. Musíme s tím skoncovat teď.“

Ruka uchopila Jonase za límec a držela se ho. Muž říkal něco japonsky a byl zjevně vděčný. Jonas se pokusil rozhlédnout kolem sebe. Druhý námořník chyběl.

Cítil, jak ho něco v pase silou zvedá. Heller a jeho muži ho táhli z vody.

„Drž se!“ Taylor popadl námořníka zezadu a oba muže pak vytáhli zpátky na KIKU.

Meg obklopený vibracemi se rychle zvedl, aby zaútočil na svoji kořist. Sto metrů od své potravy zaslechla samice znovu ono zvonění. Cítila teplou krev, ale vtíravé vibrace zvítězily nad hladem. Pomalu se otočila a jako bílá skvrna doprovázela svého

vyzývatele.

„Osmnáct set metrů a rychle se přibližuje, kapitáne!“ volal muž od sonaru.

„Hellere, budeme střílet!“

„Ano, pane?“

„Na můj příkaz…“

„Šest set metrů, pane!“

„Nechte ji připlout blíž…“

„Pane, změnila kurs!“ Dennis Heller zděšeně vzhlédl. „Ztratil jsem ji!“

Danielson běžel k přístrojům, po obličeji mu stékal pot a houstnoucí krev. „Co se stalo?“

Muž u sonaru byl nahnutý nad obrazovkou, dlaně přiložil k uším, aby lépe slyšel. „Pane, odplavala do hloubky, skoro ji neslyším… Počkejte, tisíc dvě stě metrů – zatraceně – je pod námi!“

„Plnou rychlostí vpřed!“ přikázal Danielson.

Poškozená čtyřicetiletá ponorka se kolébala kupředu a snažila se dosáhnout rychlosti přes deset uzlů. Megalodon se zespoda zvedl a znovu zamířil k předmětu, který považoval za živočichův ocas. Rypákem narazil na ocelové pláty rychlostí pětatřiceti uzlů a udělal novou díru do již poškozeného trupu. Tentokrát pancéřování trupu podvolilo nárazu a mezi ocelovými pláty se utvořila třímetrová mezera. Celá strojovna byla otevřena do moře.

Nárazem se také roztrhly nádrže se zátěží na zádi. Kýl NAUTILA se naplnil mořskou vodou a paluba se naklonila o pětačtyřicet stupňů. Nejvíce byla poškozena strojovna. Pomocný technik David Freyman se ve tmě bezmocně potácel. Hlavou narazil na řídící panel a zůstal ležet v bezvědomí. Poručík Artie Krawitz skončil uvězněný pod zhroucenou lodní přepážkou s rozdrceným kotníkem. Jak se strojovna plnila vodou, podařilo se mu se uvolnit a doplazit se nahoru do dalšího patra a zavřít vodotěsné dveře dřív, než se dovnitř nahrnula voda.

„Hlašte stav lodi!“ přikázal Danielson.

„Strojovna zaplavena," hlásil Heller. „Nemůžu –"

Divoké kvílení a červené světlo sirén Hellera přerušily.

„Zastavte to!" křičel. „Někdo to musí vypnout!"

„Helme, vpusťe vzduch do zátěžových nádrží, ať se dostaneme nahoru, Hellere, přesuňte se k reaktoru –"

„Ano, pane!"

NAUTILUS se zvedl, ale stále se nakláněl na pravobok pod úhlem pětačtyřiceti stupňů. Heller probíhal lodí a viděl, že všude vládne šílený zmatek. V každém oddělení členové posádky ošetřovali raněné a snažili se utěsnit proud vody, který stříkal tisíci štěrbinami. Vypadalo to, že nejméně polovina elektrických zařízení je mimo provoz.

Poručík Krawitz zuřivě přepínal páčky a zrovna odpojoval nukleární reaktor, když Heller vstoupil do jeho oddělení. Pomohl poručíkovi stisknout vypínače a potom vypnul alarm.

„Podejte hlášení, poručíku."

„Jsou zde čtyři mrtví, celá část vedení se při nárazu zhroutila."

„Radiace?"

Důstojník pohlédl na Hellera. „Denny, tahle loď je stará přes čtyřicet let. Porušili jsme integritu trupu, pláty se odlupujou jako šindele. Dřív se utopíme, než nás zabije radiace."

Jonase vytáhli na palubu a odnesli ho do kormidelny. Za okamžik Frank Heller a jeho muži přinesli japonského námořníka.

„Taylore, zbláznil jste se?" řval na něj Heller.

„Buď zticha, Franku," napomenul ho DeMarco. „Zachytili jsme tísňové volání z NAUTILU."

Heller vstoupil do řídící místnosti. „Nuže?"

Bob Pasquale si přiložil dlaně na sluchátka, aby lépe slyšel. „Vznášejí se k hladině, nemají žádnou energii, potřebují naši okamžitou pomoc!"

Kapitán Barre štěkal příkazy ke změně kursu. KIKU se otočila a pustila se do boje s nemilosrdnými šestimetrovými vlnami.

David Freyman znovu nabyl vědomí. Obličej měl pevně

přitisknutý k vodotěsným dveřím, kde zůstala malá kapsa vzduchu. Kabina se koupala v červeném světle. Krev mu čišela z čela.

Jak se NAUTILUS zvedl, začaly z díry v trupu unikat trosky. Megalodon se zvedl s ponorkou, čelistmi chňapal po všem, co se hýbalo. Predátor ucítil krev.

Meg vrazil hlavou do otvoru, odstrčil již uvolněné ocelové pláty a ještě více zvětšil díru. Jeho bílá záře zespoda náhle osvětlila zaplavené oddělení. Technik ponořil obličej do vody, pohlédl dolů… a vykřikl! Celé oddělení bylo vyplněno skoro třímetrovými čelistmi příšery, horní čelist byla vysunuta dopředu jako v trojrozměrném hororu, obrovské trojúhelníkové zuby byly vzdáleny sotva deset centimetrů. Freyman cítil, jak je jeho tělo vtahováno do víru. Zoufale se držel dveří a jeho výkřiky tlumilo rozzuřené moře. Nemohl zabránit klouzání, sklonil hlavu a nasál slanou vodu do plic, pokusil sám sebe zabít dříve, než ho dostanou dvaceticentimetrové zuby.

Samice vcucla jeho tělo do tlamy, rozžvýkala je a spolkla jako jediné sousto. Teplá krev znovu podnítila její chuť. Zatřásla hlavou, vyvlékla se z otvoru a znovu obeplula ponorku, která prorazila k hladině.

„Opusťte loď! Všichni opustit loď!“ Kapitán Danielson vydával krátké štěkavé příkazy, když se NAUTILUS naklonil v přicházejících vlnách na bok.

Otevřela se tři okénka a voda začala proudit do lodě. Růžové světélkující plameny prorazily tmou. Byly nafouknuty tři žluté čluny o velikosti dva a půl metru. Za pár minut již byli trosečníci na člunech a snažili se udržet na rozbouřeném moři rovnováhu. KIKU byla blízko, světlo jejího reflektoru nyní čluny navádělo.

Danielson nasedal jako poslední. Kužel reflektoru právě osvětloval moře, když se ohlédl zpátky k NAUTILU. Ponorku pohltilo moře během několika vteřin. Otočila se vzhůru nohama a klesla na místo svého posledního odpočinku pod hladinou Tichého oceánu.

Blesk. První člun dorazil ke KIKU, patnáct mužů se drápalo vzhůru po síti na pravoboku lodě. Vlna narazila na loď, KIKU se zvedla do výšky a po chvíli klesla zpátky na hladinu. Síla vlny srazila některé muže z Danielsonovy posádky zpátky do moře.

Jonas zamířil reflektor na vodu a uviděl jednoho námořníka. Byl to Dennis Heller. Frank viděl, jak se jeho mladší bratr snaží zůstat na hladině sotva pět metrů od KIKU. Frank mu hodil záchranný kruh v okamžiku, kdy k lodi přirazil druhý člun.

Dennis popadl záchranný kruh a držel se jej, dokud ho bratr nevytáhne na palubu KIKU. Posádka ze druhého člunu již vyšplhala na palubu a poslední skupina byla tři metry od lodě. Dennis se chytil sítě a začal šplhat. Byl v polovině, když se k němu připojili muži z posledního člunu.

KIKU se znovu zvedla a šplhající se drželi vší silou, když je mamutí vlna nadhodila i s lodí. Frank Heller ležel na břiše na palubě pod zábradlím, jednou rukou se držel kovové trubky, druhou natahoval ke svému bratru, který byl nyní jen metr daleko.

„Denny, podej mi ruku!“ Na okamžik se jejich ruce dotkly.

Vtom se z vlny vztyčila bílá věž a popadla Dennise Hellera do čelistí. Frank zůstal ležet jako omráčený, nebyl schopný nic dělat, jen nečinně přihlížet, jak se čenich příšery objevil ani ne třicet centimetrů od jeho obličeje. Vypadalo to, že meg visí ve vzduchu, že je zavěšen v čase. A potom příšera vklouzla zpátky do moře a Dennise Hellera si vzala s sebou.

„Ne, ne, ne!!“ křičel Frank bezmocně. Hleděl na moře, jako by čekal, až se meg s jeho bratrem vrátí.

Danielson a ostatní byli svědky scény. Nyní se drápali po síti vzhůru jako hmyz, jejich životy visely na vlásku.

Meg se znovu zvedl, krvavé zbytky těla Dennise Hellera mu dosud visely z tlamy. Danielson se otočil, vykřikl a přitiskl se k lodi.

Jonas popadl do levé ruky reflektor a namířil ho na mega. V pravé ruce držel pušku. Byl blízko, ani ne deset metrů. Bez cílení stiskl spoušť. Šíp vylétl z hlavně a uvízl v tlusté kůži, jeho měřící zařízení se pevně zakouslo za prsní ploutev.

Silné paprsky reflektoru zasvítily nočnímu predátorovi přímo do pravého oka. Spálily citlivou tkáň jako laser. Mučivá bolest přinutila stvůru, aby se vrhla zpátky do moře a vzdala se svého útoku na Danielsonova záda, která byla sotva půl metru od ní. Meg ponořil raněné oko do vlny a zmizel v hlubinách.

Danielson a jeho muži se zhroutili na palubě a až po chvíli je jednoho po druhém vtáhli do kajuty. Jonas popadl Franka a táhl ho za sebou, ten se ale držel zábradlí a odmítal se pohnout.

„Je po tobě, ty bestie, slyšíš?!“ Heller hřímal do noci a jeho slova byla přehlušena silným větrem. „Tohle ti nedaruju! Je po tobě!“

Slavnostní otevření

Přesně v poledne před zraky téměř šesti set přihlížejících, mezi nimiž nechyběl ani kalifornský guvernér, několik členů fotbalového týmu Forty-Niners, středoškolské dechovky a čtyři televizní stanice, nastal onen slavnostní okamžik, kdy byla otevřena památná Tanakova laguna. O pár okamžiků později se do prohlubně největšího bazénu na světě nahrnuly hektolitry mořské vody.

Jonas stál vedle Terry Tanaky v nižším patře rozhledny a obdivoval další výjimečný příklad génia lidského ducha a umu. Pomocí návrhů a technologie užívané při stavbě velkých přehrad navrhl Tanakův tým konstrukci umělého jezera spojeného s Tichým oceánem pomocí kanálu velkého tak, že jím může veplout celé hejno velryb a znovu v klidu odplout. Jakmile budou savci uvnitř, bude možné je pozorovat velkými šestimetrovými akrylovými okny, které lagunu lemují, nebo z menších pozorovatelen umístěných pod podlahou.

Od neštěstí na moři uplynuly již téměř dva týdny. Zmizelo devětadvacet členů posádky NAUTILUS a čtrnáct námořníků z TSUNAMI. V Pearl Harboru se konal obřad na počest mrtvých. Dva dny na to kapitán Richard Danielson odešel z námořnictva na odpočinek.

Velitel McGovern seděl po té události na dosti horkém křesle. Kdo námořnictvo Spojených států pověřil tím, aby megalodona pronásledovalo? Proč si McGovern pro svoji misi vybral zrovna NAUTILUS, zvlášť když věděl, že čtyřicetiletá ponorka není již bojeschopná? Rodiny pozůstalých byly rozlícené a Pentagon zahájil vyšetřování. Mnozí se domnívali, že velitel McGovern bude dalším námořním důstojníkem, který bude muset předčasně odejít do penze.

Na druhé straně Frank Heller byl jako rozzuřený býk. Bratr Dennis byl po smrti jejich matky před třemi lety jediným příbuzným. Hellerova nenávist k megalodonu nyní ohrožovala jeho střízlivý pohled na skutečnost. Dal vědět Masaovi, že naprosto odmítá stát se součástí dalších bláznivých pokusů to monstrum chytit, tvrdil, že má s tím bílým ďáblem vlastní plány. Po obřadu v Oahu odletěl ihned domů do Kalifornie.

Díky Davidu Adashkovi se plány Tanakova institutu na chycení megalodona objevily na přední straně *New York Times* a *Washington Post* během čtyřiadvaceti hodin po katastrofě na NAUTILU. Od té chvíle se hon na megalodona stal obětí médií. JAMSTEC se z této publicity tajně radoval, protože se měl podílet na vystavení chyceného megalodona. Stavební čety pracovaly nepřetržitě, jen aby lagunu dokončily. Nyní každého zajímala jedna věc: Kdy se čestný host objeví?

„Dvanáct dní," myslel si Jonas, „a po samici není ani stopy." Po šest nocí, které po útoku na NAUTILUS následovaly, létal s Macem nad havajskými pobřežními vodami a snažili se z vrtulníku predátora, který zamířil na západ, sledovat. KIKU je vždy doprovázela. Samice zůstávala v hloubce a odmítala se vynořit. A sedmého dne signál úplně zmizel.

Dva dny KIKU a posádka vrtulníku křižovaly oblastí a nezachytily žádný signál. Jonas byl zdrcený a řekl Masaovi, že KIKU by se měla vrátit do Monterey, jelikož meg s největší pravděpodobností zamíří do kalifornských vod – bude sledovat velryby, které opustily havajské pobřeží. Nyní, o týden později, stále nebylo po samici ani stopy. Jonas se ptal: „Kam se proboha

mohla podít?“

Kaňon

Méně než dvě stě metrů od západních stěn Tanakovy laguny se v Montereyském zálivu nachází kaňon. Vznikl před miliony let prohloubením severoamerické roviny, podvodní roklina se táhne přes devadesát kilometrů po dně oceánu a klesá více než jeden a půl kilometru pod hladinu moře. Tam se kaňon dotýká dna oceánu a nakonec klesá dále do hloubky tří a půl kilometru.

Kaňon v zálivu Monterey tvoří srdce rezervace, největší mořské rezervace ve Spojených státech. Podobně jako národní park jsou vody rezervace chráněny státem. Celkem zahrnuje oblast velikosti státu Connecticut, mořský park se táhne od Farallonských ostrovů na západ od San Francisca skoro pět set kilometrů k jihu až ke Cambrii v Kalifornii. Je domovem sedmadvaceti druhů mořských savců, tříset čtyřiceti pěti různých druhů ryb, čtyř set padesáti druhů řas, a z toho dvaadvaceti ohrožených druhů. Rezervace také slouží jako zimoviště dvaceti tisícům velryb.

Dále na sever podél strmé stěny kaňonu se rychlostí téměř pěti uzlů pohyboval největší tvor, který kdy žil na naší planetě. Byla to samice velryby modré dosahující délky devětadvaceti metrů a vážící téměř sto tun, klouzala v hloubce sto osmdesáti metrů a

filtrovala přes své kostice plankton. Přímo nad klidným gigantem vyplouvalo k hladině její šestiměsíční mládě, aby se nadýchalo vzduchu. Dospělé samici se stačilo nadýchnout pouze třikrát až pětkrát za hodinu, ale telátko se vracelo na hladinu každé čtyři až pět minut. To znamenalo, že matka a mládě byly každých pár minut rozděleny.

Osm kilometrů na jih se v naprosté tmě nad kamenitým dnem kaňonu vznášela bílá záře. Když megalodon opustil pobřežní vody u Havajských ostrovů ve snaze pronásledovat velryby, dostal se do teplého spodního proudu podél rovníku na jihovýchodě. Jako Boeing 747 vzduchem proplouvala samice obrovskými masami vody a cestovala napříč Tichým oceánem, až doplula do tropických vod poblíž Galapážských ostrovů. Odtud se pustila na sever podél pobřeží Střední Ameriky a živila se velrybami šedými a jejich čerstvě narozenými telátky.

A potom, když se přiblížila k vodám Bajy, její smysly zahltil tlukot desítek tisíců srdcí a pohybujících se svalů. Samice začala šílet, její predátorské instinkty ji vedly dále na sever, do kaňonu Monterey.

Hydrotermální výrony podél dna kaňonu jí připadaly známé. Zakalené vody a teplota v rokli se podobaly podmínkám v Mariánském příkopu. Instinkt bránit své území samici vedl k tomu, že tuto oblast zabrala jako svůj nový domov, nárok na toto území si činila jako největší lovec již samotnou svou přítomností. Smysly jí naznačovaly, že v oblasti není žádný jiný dospělý megalodon, který by ji mohl ohrozit. Proto se rozhodla toto území zabrat a bránit.

Nyní predátor sledoval velrybu modrou a její telátko. Vibrace přijímané megalodonovou postranní čárou naznačovaly, že menší tvor nebude mít sílu se bránit. Přesto samice vyčkávala a raději si udržovala vzdálenost. Úplně slepá na pravé oko nemohla riskovat vynoření, dokud probleskovaly stopy denního světla.

A tak sledovala svoji kořist a netrpělivě čekala, až se setmí, aby se mohla vynořit a znovu nakrmit.

Rudý trojúhelník

Zakotvený na hloubce sto osmdesáti metrů, vznášel se MAGNÁT na vodě. Poslední zlaté skvrny slunce se odrážely na hladině. Na hlavní palubě jachty pozorovala unavená posádka tisíce kalifornských tuleňů a lvounů, jak se vyhřívají na neobydleném kamenitém proužku země.

Když se Maggie dozvěděla o Jonasově přesvědčení, že se megalodon nakonec objeví v kalifornských vodách, neztrácela čas a zorganizovala expedici na Farallonské ostrovy. Farallony byly hlavním bodem rozlehlého oceánu, známým jako Rudý trojúhelník. Ze všech dokumentovaných útoků žraloků bílých z celého světa se jich více než polovina odehrála tady. Jestliže se Jonasova předpověď ukáže správnou, předpokládala Maggie, že megalodon nebude mařit čas a brzy se objeví u Rudého trojúhelníku, aby lovil lvouny, kteří byli oblíbenou kořistí žraloka bílého.

Již pět dní netrpělivě čekal tým filmařů, až se ukáže megalodon. Palubu pokrývaly spolu s nedopalky a papírky od bonbónů podvodní videokamery, audiozařízení a speciální podmořské lampy. Po celé délce horní paluby se táhla šňůra na prádlo a na ní se ve větru třepetaly plavky, spodní prádlo a šortky. Posádku sužovaly dlouhé hodiny vyplněné nudou, neustálým

horkem a občasnou nevolnosti kombinovanou s mořskou nemocí. V blízkosti lodě se objevovali žraloci, kteří posádce MAGNÁTU bránili i v krátkém osvěžení v moři. I to by se dalo přežít, nebýt nesnesitelného zápachu, který visel v listopadovém vzduchu.

Na devítimetrovém ocelovém kabelu za sebou jachta táhla rozkládající se tělo samce kytovce dvouploutvého. Čpící zápach se vznášel nad MAGNÁTEM, jako by plachetnici usvědčoval ze zločinu, protože zabít velrybu v rezervaci Monterey byl skutečně přečin. Budovi se podařilo díky svému finančnímu vlivu uzavřít smlouvu se dvěma místními rybáři, aby mu našli a dodali velrybí tělo. Rybáři se na nic nevyptávali. Ale nyní téměř po osmatřiceti hodinách strašného smradu se posádka MAGNÁTU začínala bouřit.

„Maggie, no tak Maggie, poslouchej mě," prosil ji ředitel Rodney Miller. „Měli bychom si dát pauzu. Stačilo by čtyřiadvacet hodin na souši, nic víc nežádám. Může to trvat týdny nebo i měsíce, než se megalodon odváží do těchto vod. Musíme se dostat z týhle smradlavý bárky."

„Rode, teď poslouchej ty mě. Tohle bude příběh desetiletí a já to nehodlám vzdát jenom proto, že se chceš se svejma kamarádama opít v nějaký zaplivaný putyce."

„No tak, Maggie –"

„Ne, Rode. Máš vůbec představu, jak bylo těžký tohle všechno zorganizovat? Sehnat kamery? Klec na pozorování žraloků, a to nemluvím o tom velrybím těle, co taháme za sebou."

„Jo, radši se o něm ani nezmiňuj," doplnil ji Rod sarkasticky. „Kam se poděla tvoje kampaň na ochranu velryb? Přísahal bych, žes to byla ty, koho jsem viděl na pódiu přijímat Zlatýho orla jménem nadace *Zachraňte velryby.*"

„Proboha, Rode, kdy ty konečně dospěješ? Nezabili jsme tu zatracenou velrybu. Jenom ji používáme jako návnadu. Rozhlídni se kolem sebe, v týhle rezervaci je těhle potvor na tisíce, jestli sis nevšim. Copak nechápeš, že tohle bude příběh desetiletí?" Potřásla hlavou, až jí světlé vlasy na ramenou poskočily.

„Maggie," Rod ztišil hlas. „Chytáš se stébla. Upřímně řečeno,

jaká je záruka, že se megalodon v Rudém trojúhelníku skutečně objeví? Nikdo ho za poslední dva týdny ani nazahlíd.“

„Poslouchej, Rode, jestli existuje nějaká věc, o který můj manžel, ten budižkničemu, něco ví, pak jsou to tihle megalodoni. Meg se ukáže, to mi věř, a my získáme exkluzivní záběry.“

„V čem, v tom kousku umělý hmoty? Proboha, Maggie, to bys musela být sebevrah.“

„Ten kousek umělý hmoty je plexisklo tlustý osm centimetrů a poloměr klece je tak širokej, že ani megovi by se nevešel do tlamy.“ Maggie se zasmála. „Budu v něm asi ve větším bezpečí nežli vy na MAGNÁTU.“

„Ty člověka dovedeš potěšit.“

Maggie si prsty pohrávala s ředitelovým zpoceným hrudníkem. Věděla, že Bud je ještě v posteli a vyspává další kocovinu.

„Rode, na těch projektech jsme se přece něco napracovali, jen se z nás kouřilo. Jen si vzpomeň, jak náš dokument o velrybách na ty mrchy tehdy zapůsobil.“

Rod se ušklíbl. „To vykládej tý mrtvý velrybě, co táhneš za lodí.“

„Už o tom sakra nemluv.“ Popadla jeho masitá ramena. „Rode, copak to nechápeš? Tohle bude ono! Tenhle příběh nás oba vynese nahoru. Oba. Jak se ti líbí být ‚pan producent‘?“

Miller se na okamžik zamyslel, potom se usmál a řekl: „Máš pravdu, docela to ujde. Líbí se mi to.“

„Je to teď tvůj džob. A aspoň na chvilku na tu mrtvou velrybu zapomeň, platí?“

„Platí. Ale poslouchej, jako producent ti doporučuju, abys udělala něco pro rozptýlení posádky. Začínaj ztrácet trpělivost.“

„Souhlasím a mám nápad. Chtěla jsem si vyzkoušet válec na pozorování žraloků. Co říkáš tomu, že ho dáme do vody a dnes večer uděláme pár záběrů.“

„Hm, to není špatnej nápad. Aspoň budu mít příležitost umístit pod vodu světla.“ usmál se. „Možná, že se ti podaří nafilmovat nějakej pěknej kousek žraloka bílýho. To samo už by za to stálo.“

Maggie zavrtěla hlavou. „Víš, to je tvůj problém, Rodney,

miláčku. Uvažuješ moc úzkoprse. Proto se mě hezky drž, jestli to chceš někam dotáhnout.“ Poplácala ho mateřsky po tváři.

Ohnula se pro svůj potápěčský oblek a odměnila Millera tím, že mu dopřála pohled na svoje opálená záda. „Ještě něco, Rode. Udělej mi laskavost a nezmiňuj se Budovi, že jseš můj producent.“ Sladce se usmála. „Je hrozně žárlívej.“

Život a smrt

Tisíce tlukoucích srdcí a pulzujících ploutví útočily na megalodonovy citlivé smysly. Konečně padla tma a bílý tvor pomalu stoupal k hladině.

Lovec rychle zmenšoval vzdálenost mezi sebou a telátkem. Velryba matka se přestala krmit, cítila, že zezadu se blíží nebezpečí. Vyplula na povrch a přinutila mládě, aby se jí drželo. Matka se svým potomkem rychleji proplouvali vodami a od čelistí jejich pronásledovatele je dělil jen kilometr.

Za pár minut samice megalodona zmenšila vzdálenost tak, že je měla nadosah. S čelistmi roztaženými zamířil meg na menšího z dvojice a dával si přitom pozor, aby se moc nepřiblížil k ocasu většího savce. A potom, zrovna když se chystal na tele zaútočit, se něco stalo.

Megalodon sebou začal divoce škubat, záda se mu prohnula neovladatelnou křečí. Samice opustila svoji kořist a rychle klesala ke dnu kaňonu. Její svalnaté tělo se chvělo, začala plavat v uzavřených kruzích a její vnitřní orgány se svíraly nepoznanou bolestí. S mohutným chvěním, které projíždělo samici celým tělem, vylezlo z matčina vejcovodu plně vyvinuté mládě megalodona.

Byl to samec, čistě bílý, dlouhý dva a půl metru a vážil již

sedm set padesát kilogramů. Zuby měl menší, ale ostřejší než jeho matka. Smysly mělo novorozeně plně vyvinuté, a tak bylo schopné samostatně lovit a přežít. Vznášelo se ve vodě, ledově modré oči upíralo na svoji matku a náhle si uvědomilo hrozící nebezpečí. Nečekanou rychlostí zamířilo podél dna kaňonu k jihu.

Samice se stále svíjela v bolestech, znovu jí proběhlo mohutné zachvění a vytlačila ze svého lůna ocasní ploutví napřed druhé mládě. Tentokrát to byla samice, téměř o metr delší než její sourozenec. Mládě se prosmýklo kolem své matky, aby se uchránilo smrtelnému reflexnímu kousnutí čelistí lhostejné rodičky.

V další křeči porodila samice třetí, poslední štěně, které vyšlo zároveň s oblakem krve a plodové vody. Nejmenší z vrhu dva a čtvrt metru dlouhý sameček se stočil ke dnu, potom se narovnal a zatřásl hlavou, aby lépe viděl.

S mávnutím ocasní ploutve se meg vrhl na svoje novorozeně, sevřel čelistmi jeho ocasní ploutev a genitálie. Mládě sebou zuřivě zmítalo, krev z něho tekla proudem. Vyškublo se a padalo bez vlády ke dnu. Samice znovu rozevřela čelisti a ukončila život svého potomka jediným kousnutím.

Samice se držela u dna, byla vyčerpaná porodem. Otevřela tlamu a nechala proud v kaňonu cirkulovat tlamou a omývat její tělo, dýchala žábrami. Hlavu pomalu obracela ze strany na stranu, nozdrami prozkoumávala vodu. Nyní predátor obhlížel svými čichovými orgány svoje teritorium.

Ještě jednou zachytil meg vibrace migrujících velryb, které ho dohánělý k šílenství, a ještě něco – krev! Megalodon vrtěl ocasní ploutví zepředu dozadu, znovu získal hybnou sílu, dal se do pohybu. Pokračoval na sever, proplouval ani ne kilometr od vchodu do betonového kanálu, který spojoval Tanakovu lagunu s Tichým oceánem.

Návštěvníci

Objevili se bez varování, zastihli rozladěnou posádku MAGNÁTU naprosto nepřipravenou. Kapitán Talbott si všiml ocelově šedé ocasní ploutve jako první. Viděl, jak temnými vodami Pacifiku klouže šest metrů od pravoboku jachty velký tvor. Během několika minut se objevily další ploutve, prořezávající vodu a útočící na krvavé torzo.

Rod Miller našel Maggii, jak si obléká svítivě bílý potápěčský oblek.

„Dobrá, Maggie, chtělas nějakou činnost. Co kdyby sis udělala zkušební potápění se třemi žraloky bílými?“

„Jen se uklidni, Rodney.“ Usmívala se Maggie. „Jsou všichni připraveni?“

„Kamery jsou ve vodě, světla jsou zapnutý a válec je celej tvůj. Jo, a Bud pořád spí.“

„To zní dobře. A nezapomeň, chci, aby to vypadalo, že jsem ve vodě s těmi žraloky úplně sama. Jak dlouhej kabel je k mýmu válci připojenej?“

Rod se zamyslel. „Myslím, že tak osmnáct nebo dvacet metrů, ale budeme tě držet v hloubce asi dvanáct metrů, abys měla světlo.“

„Dobrá, jsem připravená,“ oznámila. „Popadni moji kameru,

Rode, chci bejt ve vodě dřív, než se Bud probudí.“

Maggie a Rod spěchali na pravobok, kde již byl přichystaný válec na pozorování žraloků. Byl dlouhý tři metry a průměr měl přes tři a půl metru. Byl vyroben pro Maggii na zakázku podle původního australského návrhu. Na rozdíl od kovové klece na pozorování žraloků, tento válec nemohl být prokousnut ani ohnut. V hloubce dvanácti metrů bude krásně plout a kameramanovi umožní nerušený výhled.

K vrchnímu okénku válce byl připojen ocelový kabel, který byl napojen k navijáku na palubě MAGNÁTU. K trupu lodě byly připoutány dvě podvodní kamery na dálkové ovládání z paluby. Zatímco Maggie bude filmovat megalodona, posádka bude filmovat Maggii. Jestliže bude světlo dobře fungovat, zůstane válec na pozorování pod vodou neviditelný, a tak to bude vypadat, že je Maggie ve vodě se žraloky sama.

Maggie si nasadila masku na obličej a zkontrolovala, zda dostává dostatečný přívod kyslíku. Dodnes měla za sebou deset let potápění, ale dosud se nepotápěla v noci. Taková praxe jí jen prospěje.

Válec již byl vhozen přes palubu, otvory se naplnily vodou a válec se ponořil do vody. Maggie si stoupla pravou nohou v ploutvi na horní část válce, pravou rukou se přidržela ocelového kabelu, rychle se rozhlédla, aby si uvědomila, kde co je. Když se ujistila, že na ni nebude moct žádný žralok zaútočit, přehodila druhou nohu přes zábradlí. Skrčila se na horním okraji válce a od Roda převzala dvacetikilovou kameru. Tu prostrčila otvorem, potom vklouzla dovnitř a otvor za sebou zavřela. Klesla do středu umělohmotného válce.

Proud ji unášel směrem od jachty. Miller a ještě jeden muž z posádky kabel pomalu uvolňovali a pozorovali válec, jak zvolna klouže pod vodu a nechává se unášet proudem na moře.

„Zastav ho ve dvanácti metrech, Josephe,“ dával Miller instrukce. „Petere, jak fungují kamery?“

Peter Arnold odvrátil tvář od dvojice monitorů. „Áčko je trochu líný, ale půjde to. Béčko je perfektní. Můžu si ji přitáhnout

zoomem – škoda, že na sobě nemá bikini.“

Maggie se zachvěla. Klesl jí adrenalin a voda byla chladná, měla čtrnáct stupňů. Nyní vstoupila do světa šedi a černa, téměř nic neviděla. Ohlédla a ujistila se, že vidí kamery i jejich světla a vtom se světla zaktivovala a osvětlila její útočiště z umělé hmoty a okolní vody ve všech směrech do vzdálenosti šesti metrů. Trvalo okamžik a již první predátor vstoupil do její arény.

Byl to samec dlouhý od rypce k ocasu přes pět metrů a vážil skoro tunu. Obezřetně obeplouval válec z umělé hmoty v kruzích a Maggie se otáčela s ním. Očima zaznamenala pohyb zezdola, ze stínů vystoupila čtyřapůlmetrová samice a Maggii notně vystrašila. Úplně zapomněla, že je v ochranném pouzdře, zpanikařila a začala kopat kolem sebe, aby se dostala pryč. Žralok narážel čenichem na dno pouzdra a Maggie se mlátila hlavou o uzavřený vstupní otvor. S úlevou se usmála a zastyděla se, když si uvědomila trapnost svého chování.

Peter Arnold se také usmíval. Rozměry žraloků byly neuvěřitelné a dovedly člověku nahnat strach i na dálku. Vypadalo to, že Maggie je ve vodě se třemi zabijáky úplně sama, umělé osvětlení spolu se zářivě bílou kombinézou působilo skvěle. Divák nemohl ochranný válec vidět.

„Rode, tohle je skvělý,“ říkal nadšeně. „Naši diváci budou v sedadlech nadskakovat. Musím uznat, že Maggie to zvládá skvěle.“

Rod pozoroval žraloky bílé, jak trhají kusy z mrtvého těla velryby, které vlekli za sebou. „Filmuj všechno, Pete. Možná, že se nám ji podaří přesvědčit, aby se vrátila na loď, než se skutečně objeví megalodon.“

Ale Miller už tomu sám nevěřil.

Jonas držel noční dalekohled oběma rukama a vyrovnával trhavý pohyb vrtulníku. Sledovali pobřeží směrem na jih ve výšce tří set metrů.

„Macu, nevzpomínám si, že bych někdy viděl tolik velryb na jednom místě,“ křičel Jonas.

„Co na tom, doktore.“ Mac upřel vyhaslý zrak na Jonase. „Mrháme časem a ty to víš. Baterie v tom vysílači už před několika dny došly a meg může bejt milion kilometrů odsud.“

Jonas se znovu zahleděl na oceán. Věděl, že Mac to chce vzdát a byl by to už dávno udělal, kdyby nebylo jejich přátelství. Nemohl mu to mít za zlé. Kdyby se samice krmila v těchto vodách, našly by se stopy mrtvých velrybích těl. Na nic však nepřišli a nyní začal mít pochybnosti i Jonas. Bez navádějícího signálu je to hledání jehly v kupce sena.

Mac má pravdu, uvažoval Jonas a poprvé za celá léta se cítil skutečně opuštěný. Kolik let svého života jsem promarnil hledáním té stvůry? Co jsem tím získal? Manželství se mi rozpadlo už před lety, je to marný boj… „Hej!“ Neviděl nic, přestože se mu to odehrávalo přímo před nosem.

„Doktore, co je to? Meg?“

„Ne… možná, podívej se dolů. Hejna, Macu, všiml sis něčeho zvláštního?“

Mac se podíval dolů. „Vypadaj stejně jako před pěti minutama. – Ne, počkat. Mění směr.“

Jonas se usmál. „Mířej přímo na jih, ale podívej, hejna pod náma se otočila na západ.“

„Myslíš, že mění směr, aby se něčemu vyhnuly?“ Mac zavrtěl hlavou. „Děláš si marný naděje, doktore.“

„Možná, že máš pravdu, ale ještě jednou to se mnou vydrž.“

Mac se podíval na velryby termálním zobrazovačem. Jestliže meg směřuje podél pobřeží na sever, bude logické, když se mu hejna budou chtít vyhnout.

„Dobrá, doktore, ale naposled.“ Vrtulník se otočil a změnil kurs.

Maggie si zkontrolovala kameru a všimla si, že jí zbývá ještě spousta filmu a také vzduchu – ještě tak na dalších dvacet minut. Válec na pozorování žraloků teď visel přímo pod mrtvým tělem velryby, naskýtala se jí tak neobyčejná podívaná. Maggie si však byla vědoma toho, že záběry krmících se žraloků bílých nejsou dávno nic nového. Chtěla něco lepšího.

„Zbytečně mrhám filmem," pomyslela si. Otočila se, aby vyslala signál na MAGNÁT, aby ji vytáhli nahoru, když vtom si všimla něčeho zvláštního.

Všichni tři žraloci zmizeli.

Bud Harris se vzbudil. Ze svého nahého těla odhrnul prostěradlo a sáhl po láhvi Jacka Danielse. Byla prázdná.

„Sakra!" Posadil se, hlava mu třeštila. Už dva dny ho nesnesitelně bolí hlava. „To ta zatracená velryba," zanadával nahlas. „Ten smrad mě snad zabije."

Odvrávoral do koupelny, sebral z poličky tubu s aspirinem a pokusil se odšroubovat bezpečnostní uzávěr, ale marně. „Do prdele!" zařval a hodil tubu do záchodu. Potom se na sebe podíval do zrcadla. „Jseš na tom mizerně, Bude Harrisi," řekl svému obrazu v zrcadle. „Milionáři nemívaj důvod cejtit se mizerně. Řekni mi, kamaráde, proč se ty tak cejtíš?"

Hlava ho bolela ještě víc a chtělo se mu zvracet. „Proč dovolím, aby mě zatahovala do těhle věcí? Už toho mám dost!" Popadl plavky a župan a zamířil na palubu.

„Kde je Maggie?" dožadoval se odpovědi.

Abby Schwartzová seděla na palubě a monitorovala zvukový záznam. „Je ve válci, Bude. Podívej, získali jsme skvělý –"

„Odjíždíme, Rodney!"

Rod Miller vzhlédl od přístrojů. „Skutečně? To je ta nejlepší zpráva, kterou jsem za celej tenhle tejden slyšel. Kdy?"

„Teď. Vytáhni Maggii nahoru a odvážem tu zatracenou velrybu, než nás zatkne pobřežní hlídka."

„Počkat!" Peter Arnold zvedl ruku. „Něco se tam děje. Podívejte se na monitor. Rozjasnil se."

Maggie spatřila záři jako první. Osvětlovala to, co zbylo z mrtvého těla velryby. Potom se objevila hlava, velká jako mobilní dům Maggiiny matky, a naprosto bílá. Maggie ve spáncích cítila, jak se jí rozbušilo srdce, nemohla pochopit, že je nějaký tvor tak obrovský. Blížil se ke své kořisti. Čumákem se nejdříve otřel o

velrybí tělo, ozkoušel je. Potom se rozevřely jeho čelisti. Prvním kousnutím oddělil skoro dvoumetrový kus velrybího tuku, na druhé kousnutí velrybí torzo zlikvidoval. Pohyboval mohutnými čelistmi, až se mu rozechvěly žábrové štěrbiny a roztřáslo břišní svalstvo.

Maggie cítila, jak se propadá na dno válce. Nemohla se ani pohnout. Zůstala jako ochrnutá a nespouštěla oči z megalodona, obdivovala jeho vznešenost a imponující eleganci. Pomalu zvedla kameru, tak aby to stvoření nevystrašila. Meg se dále krmil.

„Proboha, vytáhněte ji nahoru!“ přikázal Bud.

„Bude, kvůli tomuhle jsme sem jeli.“ Rodney byl vzrušený. „Skvělá příšera, proboha, tohle bude skvělej film!“

„Vytáhněte ji hned nahoru, Millere,“ rozčiloval se Bud. Na monitoru viděl, jak je meg velký. Maggie byla v nebezpečí.

„Naštval bys ji,“ namítl Peter Arnold.

„Poslouchejte mě, vy dva,“ přikazoval Bud. „Tohle je moje jachta. Já za všechno platím. Hned ji vytáhněte nahoru!“

Rod začal navíjet lano, ocelový kabel skřípal a pomalu táhl válec na pozorování žraloků vzhůru.

Meg se přestal krmit, jeho smysly byly vzbuzeny náhlým pohybem. Protože válec byl z umělé hmoty, nevytvářel žádné elektronické vibrace, a proto si ho predátor až doposud nevšímal. Nyní však opustil velrybí zbytky a vydal se prozkoumat nové impulsy.

Maggie pozorovala megalodona, jak se přibližuje. Otřel si rypák o válec a byl zmatený. Nyní se otočil a zaměřil na ni levé oko.

„Vidí mě,“ uvědomila si.

Válec se dále přibližoval k jachtě.

„Ti idioti mě snad zabijou,“ napadlo Maggii a vzepřela se ve válci.

Meg pohyboval tlamou, jako kdyby jí něco říkal. Potom roztáhl čelisti a pokusil se válec uchopit. Neměl se však čeho chytit, o co opřít a válec z umělé hmoty mu klouzal mezi zuby.

Maggie se usmála. „Je to pro tebe velký sousto, co?“ Vzchopila se, znovu zamířila kameru a nafilmovala prostornou ústní dutinu, která od ní byla jen půl metru. Za tohle dostanu cenu Akademie, napadlo ji.

Válec byl od MAGNÁTU vzdálen jen šest metrů, když se meg otočil. Maggie zahlédla, jak mávl ocasní ploutví a zmizel v šedé mlze. Zhluboka se nadechla a blaženě se usmála.

„Je pryč,“ řekl Peter Arnold.

„Díky bohu,“ oddychl si Bud. „Vytáhněte ji, než se vrátí.“

„Zatraceně!“ vykřikl Arnold. Ucukl od zábradlí a dopadl na všechny čtyři.

Meg se otočil a plnou rychlostí vrazil do válce. Maggie vykřikla a zakousla se do náústku, když jednadvacetitunová příšera narazila do válce čelistmi rozevřenými dokořán. Maggiino tělo se opřelo o vnitřní stěnu válce, hlava se jí zamotala nárazovou vlnou, která by jí rozdrtila lebku, kdyby nebyla pod vodou. Válec narazil do MAGNÁTA, jak ho zezadu postrčil megalodon. Přestože měl čelisti rozevřené, jak nejvíce mohl, nedokázal svoji kořist tlamou obejmout.

Konečky několika zubů se mu však podařilo zachytit v odtokových otvorech. Meg čelisti sevřel, ale ať se snažil sebevíc, nedařilo se mu vynaložit dostatečnou sílu, aby válec čelistmi rozdrtil.

Rozzuřené zvíře se zvedlo nad hladinu, válec z umělé hmoty drželo v tlamě. Meg se odvrátil od MAGNÁTU a válec strkal před otevřenou tlamou. Za zvířetem se vytvořila třímetrová brázda. Megalodon se zvedl kolmo z moře a předvedl ukázku brutální síly, pozvedl válec nad vlny a jakoby ve zpomaleném filmu jím třásl zepředu dozadu, až voda stříkala z otvorů.

Maggie zavřela oči a cítila, jak klouže dolů, nádržka s kyslíkem narazila na dno válce. Za chvíli byla Maggie vržena opačným směrem a s každým novým nárazem ztrácela vědomí.

Úsilí zmocnit se válce a jeho obsahu megalodona po chvíli omrzelo. Samice uvolnila smrtelné sevření a nechala válec

sklouznout pod hladinu.

Kočka s myší

„Vidím něco lesklýho,“ křičel Jonas.

Nočním dalekohledem pozoroval šedavý opar nad tmavším Pacifikem.

Mac pohlédl na termální monitor. „Vidím to taky.“

„Macu, kdepak jsme?“

„Čtyřicet kilometrů na východ od San Francisca, měl bys viděl Farallonské ostrovy.“ Mac si všiml nové horké skvrny na monitoru, bylo zřetelně vidět teplo pocházející od dvou motorů. „Hej, co tady dělá ta jachta?“

„Můžeš nás vzít dolů?“

Vrtulník klesl o sto padesát metrů.

Jonas se podíval nočním dalekohledem, a zoomem si přiblížil palubu lodě. „Počkat… tuhle jachtu znám. To je MAGNÁT! To je loď Buda Harrise.“

„Toho chlápka, co vobjíždí tvou manželku?“ Mac kruhem oblétl jachtu. „Co když se na něj pokusím z týhle vejšky zaútočit. Tak copak to tady dělá náš zazobanec? Snaží se ze svý jachty za dvacet milionů ještě něco vyždímat?“

Jonas odložil dalekohled.

„Maggie!“

Posádka MAGNÁTU zpanikařila. Kapitán Talbott nastartoval

motory a potom je zase vypnul, protože měl strach, že by jejich hluk mohl přivábit mega. Rod byl vzrušený, každému vykládal, že potřebují dodělat ten film, ale Bud byl v šoku, klečel na palubě na kolenou a hlavu držel v dlaních. Když se objevila helikoptéra, spustil se povyk, protože si všichni mysleli, že je to pobřežní hlídka a že je zatknou za to mrtvé velrybí tělo.

„Bude," ječela Abby. „Nějakej chlápek v tom vrtulníku chce s tebou mluvit. Říká, že se jmenuje Jonas."

„Říkalas Jonas?"

Bud vyskočil na nohy a běžel do kormidelny.

„Jonasi, to není moje chyba. Znáš Maggii, vždycky si prosadí svou!"

„Bude, uklidni se," přikázal mu Jonas. „O čem to mluvíš?"

„Meg. Zmocnil se jí, je uvězněná v tom zatraceným válci na pozorování žraloků. Já za to nemůžu!"

Mac si všiml megalodona, ukázal na pomalu kroužící teplou skvrnu na monitoru. Samice plula v patnáctimetrových kruzích sotva tři sta metrů od přídě MAGNÁTU. „Nemůžu najít na sonaru Maggii, musí mít na sobě potápěčský oblek."

Jonas zaměřil svůj noční dalekohled. „Myslím, že ji vidím," řekl, když se mu podařilo rozpoznat obrys jejího svítivě bílého potápěčského obleku. Vzal mikrofon od rádia. „Bude, kolik kyslíku jí zbývá?"

Rod Miller se natáhl pro mikrofon. „Jonasi, tady je Rodney, hádám, že jí nezbejvá víc jak pět minut. Jestliže se nám podaří odpoutat megovu pozornost, můžem ji odtamtud dostat."

Jonas se zamyslel. Co může odpoutat pozornost té příšery, aby nechala Maggii? Vrtulník? Potom si Jonas vzpomněl na Zodiak.

„Bude, co Zodiak, funguje?"

„Zodiak? Jo, je v pořádku."

„Připravte ho," přikázal Jonas. „Přistávám."

Maggie se vší silou snažila zůstat v bdělém stavu. Všechno ji bolelo, ale díky bolesti alespoň zůstávala při vědomí. Maska na obličeji měla trhlinu a do očí jí vtékala voda. V uších jí zvonilo a při dýchání ji bolelo na prsou. Megalodon ji dál objížděl v kruzích

proti směru hodinových ručiček a levým okem ji pozoroval. Jeho záda šířila podivné světlo, ozařující Maggiin potápěčský oblek. Zkontrolovala si zásobu kyslíku – zbýval jí vzduch tak na tři minuty.

„Musím to dokázat," řekla si. Přitiskla videokameru pevně k hrudníku, tu tady nesmí nechat.

Jonas se chytil kabelu od navijáku z vrtulníku, přes záda mu visela puška s šípy, kolem krku měl sluchátka. „Pamatuj, Macu," křičel, „počkáš, dokud ti neřeknu, pak na ni teprve zamíříš paprsek."

Mac pohlédl na reflektor po levici. „Se mnou si nedělej starosti, doktore. Jen se nenech sežrat."

Jonas pozvedl palce na znamení vítězství a Mac ho stáhl dolů na palubu MAGNÁTU.

Bud a Rodney ho chytli v pase. Vyklouzl z postroje. „Připraveni?"

Bud ukázal směrem k zábradlí na pravoboku. „Zodiak je ve vodě. Co máme dělat my?"

„Budu se snažit odpoutat megovu pozornost. Jakmile mě začne sledovat, připlujete s jachtou k Maggii a dostanete ji zatraceně rychle pryč."

Bud pomohl Jonasovi přes zábradlí. Jonas seskočil doprostřed žlutého gumového člunu. Motor Johnson dosahoval pětašedesáti koňských sil. Jonas nastartoval a podíval se na Buda.

„Počkejte, až Mac dá signál, že meg se klidil z cesty. Potom vytáhněte Maggii, platí?"

Bud přikývl na znamení souhlasu a pozoroval Zodiak, jak odráží od lodě.

Gumový člun klouzal po hladině, motor zapnutý na nejvyšší výkon. „Macu, slyšíš mě?"

Vrtulník se vznášel šedesát metrů nad Zodiakem. „Skoro ne. Padesát metrů, blíž ne… Jonasi, jseš moc blízko, už jde na tebe!"

Jonas stočil člun vpravo zrovna v okamžiku, kdy hřbetní ploutev prorazila na hladinu necelých pět metrů před ním. Vyrazil

na volné moře. „Jak si vedu?“

„Pořádně zaber doleva,“ křičel Mac. Zodiak se otočil ve chvíli, kdy megovy čelisti sklaply naprázdno.

„Doktore, přestaň žvanit a nepřestávej kličkovat. Nemůžeš jet rychlejc? Je přímo pod tebou!“

Jonas seděl nízko ve člunu, zmáčkl plyn až na dno a tvrdě narážel do vln. Megalodona neviděl, ale tušil, že je blízko. „Macu, řekni Budovi, ať vyrazí!“

MAGNÁT oživl, z obou motorů vyrazil modrý dým a jachta se dala do pohybu. Maggie již byla venku z válce a snažila se dostat s kamerou na hladinu. Divoce kopala ploutvemi.

„Jonasi,“ křičel Mac, „je pryč.“

„Cože, ještě jednou!“

Mac pohlédl dolů. Megalodon se vzdal pronásledování. Maggie zatím ve tmě bojovala o život. Srdce jí bušilo ve spáncích. A potom se její hlava objevila na hladině tři metry od MAGNÁTU. Zhluboka se nadechla a zaslechla posádku, jak oslavně skanduje.

„Je čas vyrazit,“ křičel Peter.

„Maggie, vlez konečně do lodě!“ ječel Bud.

Maggie vyčerpaně kopala do vody a přibližovala se k jachtě. „Bude, vezmi si kameru.“ Pokusila se kameru zvednout nad hladinu, ale dvacetikilový přístroj byl pro ni v tu chvíli moc těžký.

Bud se nahnul dolů a sahal po kameře. Poblíž nebyl žádný žebřík. „Zatraceně, Maggie, nedosáhnu na ni.“

Maggii se udělalo nevolno. „Vezmi tu zatracenou kameru, Bude!“ vykřikla se zbytkem sil.

Bud neměl na vybranou. Překročil zábradlí, levou rukou se pevně držel a pravou spouštěl dolů. Popadl kameru, zvedl ji a přihrál Rodneymu, který kameru vzal – a vykřikl!

Maggie cosi zvedlo z moře – vznášela se na otevřené tlamě příšery. Megalodonova hlava se zvedla a nadnášela Maggii, která upadla do snového stavu a dívala se nepřítomně na horní palubu jachty.

Abby stála u zábradlí a ruku si přitiskla k ústům, ve tváři se jí zračila hrůza. „Je mi teplo," uvědomila si Maggie, protože v tlamě příšery bylo tepleji, ale nedovedla pochopit, kde je nebo co se děje.

Bílý mamut se zvrátil zpátky do vody a čelisti se pomalu zavřely, vytlačily tak zbytek dechu z Maggiiných plic. Když jí trojúhelníkové zuby prorazily hrudník, bolestí přišla k sobě. Vypískla ještě hrůzou a hlava se jí ponořila pod vodu.

Bud sotva popadal dech, končetiny ho neposlouchaly. Podvodní světla byla zapnuta a osvětlovala hlavu příšery. Bud se nemohl ani pohnout, jako očarovaný hleděl do tváře ďáblu, který mu z třímetrové hloubky pohled vracel. Vypadalo to, že se ta bestie usmívá. Maggie byla dosud naživu, snažila se vykřiknout, ale klesala dál dolů ve smrtelném objetí. Zdálo se, že si s ní megalodon pohrává, Maggiino tělo mu viselo z tlamy. Bud viděl, jak Maggii vytéká z otevřených úst pramínek krve, jako připomínka posledního zápasu.

Predátor upřel na Buda oko a potom se tlama znovu otevřela a ukázala se černá díra, kterou zvíře vcuclo Maggii. Bud vykřikl. Na hladině praskla krvavá bublina.

Bud byl v šoku, nemohl se ani pohnout. Zavřel oči a čekal na smrt. Kolos se znovu zvedl z moře, čelisti měl otevřené, jako by hledal další sousto.

Paprsek světla prolétl tmou, jako by jej vedla ruka Boží. Spálil zdravé oko megalodona, a natrvalo tak stvůru oslepil. Příšera se zachvěla bolestí, když jí Jonas Taylor, který stál v Zodiaku, vypálil šíp do obnaženého břicha.

Megalodon se zhroutil zpátky do moře a vlna vyhodila Jonase ze člunu. Vynořil se na hladinu a rychle šplhal přes zábradlí na jachtu.

Vnitřnosti ho pálily. Svět se s ním zatočil. Zhroutil se na palubu a začal zvracet.

Smutné ráno

Nesvítil měsíc ani hvězdy. Ani vlnka se nezachvěla. Bud stál u zábradlí a čekal. Podvodní světlo MAGNÁTU osvětlovalo trup a moře v nejbližším okolí. A potom k jeho uchu dolehl šepot.

„Bude… kde jsi?“

„Maggie, Maggie kde jsi?“ Bud se nahnul přes zábradlí a zrakem pátral v černém moři. „Ztrácím ji,“ pomyslel si.

„Bude, můj miláčku, prosím tě, pomoz mi.“ Šeptání doráželo na jeho uši.

„Ach, bože, Maggie, kde jsi?“ Horké slzy se mu kutálely po tvářích. Pozoroval, jak jedna kapka vklouzla do oceánu.

Bud čekal. Cítil, jak se objevuje aura. Potom uviděl záři a za ní čenich, který se tyčil nad hladinou. Čelisti byly otevřené a slova rvala Buda za srdce… *„Bude, prosím tě, já nechci jít.“*

„MAGGIE!“

Přiběhla sestra a konejšila ho ve své náruči.

„Maggie! Maggie ne…“ Příšera se otočila a zmizela ve tmě. Bud vydal srdceryvný sten.

Sestra jej položila, dostal injekci. „Už je to dobrý, pane Harrisi,“ konejšila ho. „Už je to v pořádku.“ Připoutali jej za zápěstí a za kotníky.

Bud zůstal ležet a zahleděl se do nebe. Bezmocně pozoroval,

jak se blíží šedá mlha.

Jonas usnul až po východu slunce, když mu v tom předtím bránil ranní ptačí zpěv. Moře bylo šedé, ve vlnách se houpal AG-I. Viděl plavce, měl černé vlasy a mandlové oči. Byl to D.J.

Ponorka byla převrácená, bez energie. Jonas byl vzhůru nohama a čekal na D.J., až ho vytáhne. Hleděl dolů do mlhy.

Potom se objevila záře, tlama, zuby. Pomalu se zvedala. Jonas se nemohl hýbat, byl ochrnutý strachem. Hleděl na… Terry? Ne D.J., D.J. byl mrtvý. „Terry, musíš pryč!“ křičel. Usmála se. Příšera otevřela tlamu. „Terry, ne!!“

Zaklepání jej vyrvalo ze spánku.

„Terry?“

Znovu trojí zaklepání.

Jonas se prudce posadil na pohovce a vylil zbytek skotské na koberec. Vrávoravě kráčel ke dveřím.

„Masao.“ Ostré denní světlo bodalo Jonase do očí.

„Jonasi, vypadáš příšerně. Pusť mě dál.“

Jonas ustoupil stranou.

„Máš kávu?“ Masao vstoupil do kuchyně.

„Jo, Mas, ehm, myslím, že na horní poličce.“

Masao udělal kávu a podal ji Jonasovi. „Tu máš, vypij to, kamaráde. Jsou tři hodiny. Konec truchlení.“

Jonas zavrtěl hlavou a posadil se ke stolu. „Já už nemůžu. Promiň, Masao, ale já už dál nemůžu.“

„Nemůžeš?“ Masao se tyčil nad svým přítelem a hleděl mu zblízka do očí. „Co dál nemůžeš?“

Jonas sklopil oči. „Už mám dost smrti. Další už nesnesu.“

Masao se posadil. „Jonasi, neseme odpovědnost. Cítím ji a ty ji cítíš taky.“

„Už jsem ztratil chuť tu příšeru pronásledovat.“ Jonas pohlédl Tanakovi do očí.

„Hmm.“ Masao mlčel. „Jonasi?“

„Ano, Mas.“

„Znáš Sun Tzua?“

„Ne.“

„Sun Tzu napsal před více než dvěma a půl tisíci lety *Umění bojovat.* Řekl, že když neznáš nepřítele ani sám sebe, podlehneš v každé bitce. Jestliže znáš sebe, a neznáš nepřítele, za každou vyhranou válku zaplatíš jednou porážkou. Ale jestliže znáš nepřítele i sám sebe, nemusíš se bát ani stovky bitev. Rozumíš?“

„Nevím, Masao. Teď se nedokážu soustředit.“

Masao položil ruku Jonasovi na rameno. „Jonasi, kdo zná tu stvůru líp než ty?“

„Masao, to je něco jiného.“

Masao potřásl hlavou. „Nepřítel je nepřítel. Ale jestliže se ty nechceš postavit našemu nepříteli, udělá to moje dcera.“

Jonas nadskočil. „Ne, Masao, Terry ne!“

„Terry dovede pilotovat AG-I. Moje dcera ví, co je to odpovědnost. Nemá strach.“

„Zapomeň na to, pustím se do toho!“

„Ne, milý příteli, jak říkáš, tohle je něco jiného. Smrt mého syna nesmí zůstat bez odezvy. Tanakův klan se s tím vypořádá sám.“

„Dej mi pět minut, abych se oblékl.“ Jonas běžel do ložnice. Televize byla stále zapnutá. Zprávy v devět. Ukazovali zrovna šot natočený pod mořem, byly to Maggiiny záběry, které zachytila z válce na pozorování žraloků.

„… neuvěřitelné záběry, které nafilmovala okamžik před tím, než našla smrt v čelistech příšery. Maggie Taylorová obětovala život své profesi a zanechala za sebou tyto obdivuhodné scény jako svoje dědictví. Včera se konala veřejná mše a na kanále 9 budeme dnes večer v 8.00 vysílat dvouhodinový speciální pořad na počest paní Taylorové.“

„V souvislosti s tím federální soudce dnes rozhodl, že megalodon bude uveden na seznam chráněných druhů v rezervaci v zálivu Monterey. Spojíme vás teď s budovou federálního soudu.“

Jonas se posadil na kraj postele a přidal zvuk.

„… doufáme, že se nám podaří s ním promluvit. Zde přichází… Pane Duponte, pane Duponte, překvapilo vás dnes, jak rychle soudce rozhodl ve prospěch ochrany megalodona, zvlášť když vezmeme v úvahu jeho útoky z poslední doby?“

Andre Dupont z Cousteauovy společnosti stál vedle právního zástupce a k jeho obličeji se přibližovalo několik mikrofonů.

„Ne, nebyli jsme překvapeni. Montereyská rezervace je federálně chráněný mořský park a jeho cílem je chránit všechny druhy od nejmenší vydry po obrovskou velrybu. V parku se nacházejí další mořští predátoři – kosatky, žraloci bílí. Každým rokem jsme svědky ojedinělých útoků žraloka bílého na potápěče, ale jde jen o ojedinělé útoky. Podle studií bylo dokázáno, že žralok bílý si někdy splete potápěče s tuleněm. Lidé nejsou součástí stravy žraloka bílého a my rozhodně netvoříme základ jídelníčku osmnáctimetrového megalodona. Daleko důležitější je naše úsilí dát Carcharodona megalodona okamžitě na seznam ohrožených druhů, tak, aby byl chráněn v mezinárodních vodách.“

„Pane Duponte, jaký je názor Cousteauovy společnosti na plán Tanakova institutu megalodona chytit?“

„Cousteauova společnost věří, že všichni živočichové mají právo na život ve svém přirozeném prostředí. Zde však máme co do činění s druhem, který se neměl s člověkem nikdy setkat. Tanakova laguna je rozhodně dostatečně prostorná, aby zde mohl být umístěn živočich této velikosti, takže souhlasíme s tím, že bude v zájmu všech zúčastněných stran, aby byl megalodon chycen.“

Znovu se objevila značka kanálu 9.

„Požádali jsme našeho reportéra v terénu Davida Adashka, aby v rámci neoficiálního zjišťování názorů jednotlivců zjistil, jaké je veřejné mínění. Davide, slyšíš mě?“

„Reportér z terénu?“ Jonas se postavil a cítil, jak se mu odkrvil obličej. „Tenhle chlápek pracuje pro Maggiinu společnost, ach, Maggie…“

„… Jak se zdá, veřejné mínění je pro chycení příšery, která zničila cenné životy tolika jedinců, včetně mé blízké přítelkyně Maggie Taylorové. Já osobně mám pocit, že ta stvůra představuje hrozbu, a mluvil jsem s několika biology, kteří se domnívají, že tento kolos přišel na chuť lidskému masu. To znamená, že můžeme čekat další strašlivá úmrtí, zvláště pokud jde o dnešní nařízení federálního soudu. David Adashek, zprávy kanálu 9.“

Jonas stiskl knoflík na dálkovém ovládači, aby televizi vypnul. Zůstal bez hnutí sedět na kraji postele a snažil se strávit, co právě slyšel.

Proboha, pomyslel si, co jsem ti kdy udělal, že jsi tak zahořkla, že jsi byla tak nešťastná. Ale Jonas věděl, co bylo příčinou: dlouhé hodiny, které trávil na cestách, noci, kdy byl zavřený sám ve své pracovně a psal svoje knihy. Slzy mu stékaly po tvářích. „Moc mě to mrzí, Maggie, moc mě to mrzí.“ V tu chvíli cítil Jonas ke své ženě větší lásku než za poslední dva roky.

Troubení auta ho přimělo k pohybu. Smyl si slzy z obličeje, popadl svůj pytel a hodil do něho pár věcí na těch několik dní. Vytáhl pracovní tašku, kde již měl uložený svůj potápěčský oblek. Jonas nahlédl dovnitř a ujistil se, že zde má i svůj amulet pro štěstí. Chvíli si prohlížel zčernalý osmnácticentimetrový zkamenělý zub, široký jako dlaň jeho ruky. Přejel zubem jemně přes prsty a cítil jeho ostrý pilovitý okraj.

„Je starý patnáct milionů let a dosud je ostrý jako nůž.“ Vložil zub zpátky do koženého sáčku, vhodil jej do vaku a přehodil si držadla přes ramena.

Podíval se do zrcadla. „Dobrá, Doktore Taylore. Konec smutku. Je čas začít nový život.“

Když vyšel předními dveřmi, Masao Tanaka na něj již čekal.

Pozorovatelé velryb

Po dva dlouhé dny a dvě noci KIKU, vrtulník a tři ozbrojené pobřežní čluny prozkoumávaly rezervaci Montereyského zálivu a snažily se zachytit signál vysílače. Zařízení implantované megalodonovi pod ploutev bylo zjistitelné na vzdálenost necelých pěti kilometrů a s klesající vzdáleností se zesilovalo. Přestože lodě a vrtulník pročesaly již přes šest set kilometrů oceánu, žádný signál nezachytily.

Stovky velryb dále prchaly rezervací směrem na jih a všechna hejna udržovala podobný směr. Třetího dne pobřežní hlídka hledání vzdala, soudíc, že megalodon buď kalifornské pobřeží již opustil, nebo že vysílač nefunguje.

Uplynuly další dva dny a i posádka KIKU začínala pozvolna ztrácet naději.

Rick a Naomi Mortonovi oslavovali v San Franciscu svoje desáté výročí svatby a byli rádi, že mohli na čas uniknout chladnému počasí v Pittsburghu a svým třem dětem. Ještě nikdy neviděli pravou velrybu, a tak je vzrušovala představa, že stráví den pozorováním těchto tvorů. Oblečen do žlutého pršáku, vybaven přenosnou videokamerou, dalekohledem a spolehlivým fotoaparátem, doprovázel Rick na palubě *Capt'n Jack's Whale-*

Watcher svoji manželku. Byli na palubě vyhlídkové dvanáctimetrové lodi zakotvené v přístavu v Montereyském zálivu. Mladý pár si našel místo na zádi a netrpělivě čekal, až se dalších sedmadvacet pasažérů rozesadí na dřevěných lavicích.

Přítomnost megalodona zpočátku ohrozila montereyské vyhlídkové cesty za velrybami, ale turisté se pomalu začínali vracet, hlavně proto, že predátora nebylo již skoro týden vidět a kromě toho se objevoval na hladině jen v noci. Všechny výlety při západu slunce raději majitelé výletních lodí zrušili, protože se báli setkání s megem.

„Dámy a pánové," oznámila krásná rudovláska v bílém námořnickém oblečku, „vítám vás na palubě výletní lodě kapitána Jacka. Dnes vás čeká skutečná lahůdka. Celé ráno se objevují kytovci dvouploutví a předvádějí nám hotové šou, tak si připravte svoje kamery!"

Loď se dala do pohybu a modrý obláček výfukových plynů zahalil cestující usazené na zádi.

Z reproduktorů se ozýval ženský hlas. „Lidičky, tohle je skutečně vzrušující! Po naší levici vidíte hejno kosatek." Všichni se nahrnuli na levobok, kamery byly zvednuté. „Kosatky, známé také jako zabijáci velryb, jsou nesmírně inteligentní lovci, kteří jsou schopni zabít velryby mnohem větší, než jsou sami. Zdá se, že jsme zastihli kosatky uprostřed lovu."

Rick zamířil dalekohled na shluk černých hřbetních ploutví, které se pohybovaly rovnoběžně s lodí a nyní byly sotva dvě stě metrů od nich. Viděl nejméně třicet kosatek, z nichž deset se blížilo k menšímu předmětu a zbytek se prohánět po obvodu kružnice a chystal se odříznout cestu kořisti. Rick fascinovaně pozoroval jejich bojovou taktiku. A potom zahlédl jejich kořist, byla sněhově bílá a metrové hřbetní ploutve měla napůl ožrané, jak se vlčí smečka vrhala na její hřbet.

Samčí mládě megalodona se drželo při hladině a nemohlo se potopit, protože dole bylo ohrožováno útočníky. Hejno šesti kosatek mládě vysledovalo, jak se prohání podél Farallonských ostrovů. Od té chvíle se k šestici připojily ještě dvě větší skupiny.

Motivace savců byla jednoduchá: nesmějí megalodonímu mláděti dovolit přežít.

Hrozivou rychlostí a velkou silou se jednotlivci z hejna kosatek vrhali na mládě a ostré zuby útočníků trhaly velká sousta z menšího mega. Mládě se pomstilo vlastním kousnutím, když chytlo jednu kosatku za prsní ploutev a roztrhlo ji vejpůl. Bitva skončila v okamžiku, kdy dvanáct samců kosatky, každý přesahující sedm metrů, urvalo kus trupu megalodona, a předčasně tak zakončilo nadvládu budoucího krále moří.

Bud Harris si sbalil svoje svršky a nacpal je do hnědého papírového pytle, který dostal od služby. Kdysi hrdý podnikatel se změnil v trosku svého dřívějšího já. Byl neoholený a potřeboval se vysprchovat. Po události, kdy na vlastní oči viděl smrt své milované, byl Bud následkem trvalého napětí vyčerpán. Vzpomínky na hroznou událost ho pronásledovaly v podobě nočních můr. Nejhorší byly jeho strašné sny smrti, jichž se nemohl zbavit. Za posledních pět nocí Bud vydával téměř pravidelně srdceryvný křik, který otřásal západním křídlem čtvrtého patra nemocnice. I když se sestrám, které křik dohánět k šílenství, podařilo Buda vzbudit, stále křičel a slepě šermoval rukama ve vzduchu. Po druhém záchvatu ho musely sestry před spánkem přivazovat za zápěstí a za kotníky k posteli.

Budu Harrisovi již nezáleželo na tom, jestli žije nebo je po smrti. Cítil se opuštěný, trpěl bolestmi, neměl chuť k jídlu a bál se spánku. Jeho lékaři si o něj dělali starosti a přivedli k němu psychiatra, který rozhodl, že by se měla zkusit změna prostředí. Tak bylo rozhodnuto, že Buda propustí.

Přišla k němu sestra, aby pacienta doprovodila z nemocnice a odvezla ho na tradiční projížďku na kolečkovém křesle. „Pane Harrisi, bude vás dole někdo čekat?“ zeptala se.

„Ne.“

„Ale, pane, nemohu vás propustit, pokud na vás nebude nikdo čekat.“

„My jsme si přišli pro pana Harrise.“ Postarší muž

vpochodoval do místnosti doprovázený mladším kolegou. „Pane Harrisi, je mi ctí, že vás poznávám. Jmenuji se dr. Frank Heller a toto je můj kolega, námořní kapitán Richard Danielson, nyní v penzi.“ Heller natáhl ruku.

Bud si jich nevšímal. Podíval se na sestru. „Neznám tyhle chlápky, a abych řekl pravdu, prd mi na tom záleží. Dostaňte mě sakra odtud.“ Sestra vezla Buda ven a Danielson s Hellerem je následovali.

„Počkat, pane Harrisi, jsme tu, abychom prodiskutovali něco velmi důležitého –“ Heller předešel pojízdné křeslo a zastavil se před ním. „Počkejte chvilku, pane Harrisi. Chápu, že vaši přítelkyni zabil megalodon. Můj bratr Dennis byl zavražděnej stejnou bestií.“

Bud se na něj podíval. „Mrzí mě, že jste přišel o bratra, ale teď zrovna mám svejch starostí dost, takže jestli dovolíte…“

„Hej,“ ozval se Danielson, „tahle stvůra zabila už spoustu lidí a abysme ji mohli sprovodit ze světa, potřebujem vaši pomoc. Napadlo nás, že byste se třeba do menší odplaty chtěl také zapojit.“ Danielson se podíval na Hellera. „Možná, že jsme se mýlili.“

Myšlenka na zabití megalodona zřejmě na Buda zapůsobila. Poprvé se na Danielsona pořádně podíval. „Poslouchej, kamaráde. Ta stvůra zničila můj život. Vzala mi jedinou osobu, na který mi kdy záleželo, a roztrhala ji na kusy před mejma očima. Jestli to se zabitím tý bestie myslíte vážně, jsem pro.“

„Dobrá,“ řekl Heller. „Poslechněte, budeme potřebovat vaši loď.“

Bud zavrtěl hlavou. „Tam jsem se do týhle bryndy dostal.“

Samec kytovce dvouploutvého vyskočil z vody a převrátil svoje čtyřicetitunové tělo ve vzduchu. Potom dopadl s obrovským šplouchnutím zpátky na hladinu modrého Pacifiku. Dvě stě metrů opodál pozorovatelé velryb nadšeně zatleskali.

„Panečku! Ricku, natočils to?“ zeptala se Naomi.

„Mám to.“

„Ještě filmuj.“

„Naomi, už mám natočený dva filmy, teď si dám přestávku.“

Několik minut neviděli žádné velryby. Moře se začalo vlnit, loď se zvedala a zase klesala.

„Něco se blíží,“ oznámila průvodkyně.

„Připravte si kamery!“ Jako na povel se najednou zvedlo dvacet videokamer.

Na hladinu se vynořil savec, plácl sebou na břicho a zůstal bez pohybu ležet. Bylo ticho. Nic se nehýbalo a velryba bezmocně plula. Potom se její tělo převrátilo a na jejím břiše se objevila třímetrová trhlina.

Pozorovatelé velryb úžasem vydechli.

„Je mrtvá?“

„Co ji zabilo?“

„Je to snad kousnutí?“

A potom se naspodu kytovce něco objevilo. Mrtvé tělo se zvedlo o metr do výšky a potom byl celý jedenačtyřicetitunový savec vtažen pod vodu.

Pozorovatelé velryb vykřikli.

Mrtvé tělo se znovu objevilo na hladině. Krev stříkala z rány podobné kráteru po celé hřbetní straně mrtvé velryby. Moře se zbarvilo doruda.

Kapitán vyhlídkové lodě zpanikařil. Pustil motory naplno a prudce se otočil. Polovina pasažérů vylétla ze svých sedadel. Někteří turisté začali ječet v neblahé předtuše, co se bude dít. Patnáct metrů pod hladinou ucítil predátor náhlé vibrace.

KIKU byla zakotvená necelých třináct kilometrů na východ od Tanakova institutu. Většina posádky dosud vyspávala po hlídce předešlé noci. Terry Tanaka, oblečená jen v bílých bikinách, ležela na lehátku na horní palubě a opalovala se. Na její tmavé asijské kůži se leskl olej na opalování. Jonas seděl ve stínu a pokoušel se číst noviny, očima se však stále vracel k Terry.

„Není vám zima, Terry?“

Usmála se. „Na sluníčku je teplo. Měl byste to zkusit, opálení by vám slušelo.“

„Až bude tohle všechno za náma, vezmu si možná dovolenou a

někam odjedu. Třeba na nějakej tropickej ostrov.“ Jonas se při pomyšlení na dovolenou usmál. „Chceš jet se mnou?“

Terry se posadila. „Jo, proč ne?“

Jonas poznal, že děvče to myslí vážně. Jeho tón se změnil. „Opravdu bys chtěla jet se mnou?“

Terry se posadila. Sundala si brýle a pohlédla Jonasovi zpříma do očí. „Zkus to se mnou, Jonasi. Nebudeš zklamanej.“

„Jonas Taylor se okamžitě ohlásí v CIC.“ Ozvalo se kovovým hlasem hlášení na lodi.

Jonas se posadil a nevěděl, co Terry říct.

„Hej, počkej na mě,“ řekla a oblékla si přes plavky teplákovou soupravu. Zamířili ke schodišti. „Tak kde budem na Havaji bydlet?“ zaslechl ještě za sebou Jonas Terry.

DeMarco na něho čekal v kormidelně. „Jonasi,“ řekl, „zrovna jsme zachytili tísňové volání z lodi pozorující nedaleko odtud velryby. Vypadá to, že meg se vrátil!“

„Za jasného denního světla? Jak je to možné?“ Odpověď ho však napadla tak rychle, jak položil otázku. „Počkat… vždyť samice je slepá! Už jí to nevadí. Zatraceně, jak jsem mohl být tak hloupý.“

„Ta příšera je slepá?“ zeptala se Terry.

„Ano a ne, Terry. Její zrak může být –“

„–Jonasi, Masao s tebou potřebuje okamžitě mluvit v CIC,“ přikázal DeMarco.

Jonas a Terry vstoupili za inženýrem do tmavého informačního centra, zrovna když KIKU vytáhla kotvu a dva motory začaly čeřit vodu.

Masao stál nad mužem u sonaru, který upřeně pozoroval světélkující zelenou obrazovku. „Kde je?“ zeptal se Masao Pasquala za poslední čtvrthodinu již po čtvrté.

„Pane, nevím, ale ještě stále nejsme v dosahu vysílače.“

„Jak daleko je to ještě?“

Sonarista se poškrábal na nose, aby se uklidnil. „Jsme asi dvacet kilometrů na jihozápad od tísňového volání. Jak jsem již řekl, pane, signál se přenáší jen v rozsahu necelých pěti

kilometrů.“

„Jonasi!“ vykřikl Masao a bylo vidět, že na něm začíná být znát únava posledních dní. „Jonasi, co se to tady děje? Tvrdil jsi, že ta příšera se objevuje na hladině jen v noci.“

„Masao, je to moje chyba. Neuvědomil jsem si, že megalodon může být úplně slepý. Vím, že Macův reflektor mu zničil jedno oko. Ale neuvědomil jsem si, že jsem mu oslepil to druhé již tu noc, co byla ta bouře.“

„Takže ta příšera je slepá. To je dobře,“ řekl Masao a usmál se. „Nemyslíš?“

„Ani ne,“ řekl Jonas. „Jestliže se meg skutečně vynořil na hladinu, znamená to nejen, že je slepý, ale že se přestal bát ultrafialového záření. Ale když oslepne megalodon, je to něco zcela jiného, než kdybys oslepl ty nebo já. Nesmíš zapomínat, že tenhle tvor má sedm dalších smyslových orgánů, které jsou neobyčejně účinné. Slyší zvuky o nízké frekvenci, zvlášť šplouchání na vzdálenost přinejmenším několika kilometrů. Ucítí jedinou kapku krve, potu nebo moči v miliardě částeček vody na vzdálenost osmdesáti kilometrů od zdroje. Jeho nozdry jsou směrové, to znamená, že ho vedou podle nejsilnějších čichových impulsů. Jeho boční čára a Lorenziniho ampule dovedou rozpoznat elektronické impulsy a vibrace. Může se řídit signálem lépe než nejmodernější torpédo. A může se taky dotýkat předmětů a ochutnávat je. Když uvážíme, že tahle samice strávila většinu svýho života v naprostý tmě, tak to, že ztratila zrak, jí zřejmě vadí ze všech smyslů nejméně, je to jen zanedbatelný handicap.“

„Jinými slovy,“ dodal Jonas, „stále máme co činit s nejhrozivějším predátorem, který kdy v přírodě existoval, a nyní se navíc její vynoření k hladině neomezuje jen na noc.

Řekl bych, že to je ještě horší.“

Boj nebo útěk

„Pane, mám ji na sonaru,“ hlásil Pasquale vzrušeně. Jonas, DeMarco a Masao se shromáždili u muže za sonarem. „Tady ta slabá čára vpravo. Počkejte, už ji slyším, ale velmi slabě.“ Přiložil si dlaň k uchu. „Ano, už je to lepší… mám ji na druhé konzoli.“ Ukázal na druhou obrazovku. Na světélkující zeleni se objevilo červené světýlko.

„Kam směřuje, Pasquale?“ Kapitán Barre stál u monitoru a pozoroval obrazovku.

„Vypadá to, že se vzdaluje, je tak tři kilometry na východ,“ odpověděl muž od sonaru.

„Dobrá práce, pozoruj ji dál.“ Barre poplácal muže po zádech. „Helme, změňte kurs o pět stupňů na pravobok a zpomalte na deset uzlů. Kde máte toho svýho letce, dr. Taylore?“

„Tady jsem,“ vpotácel se napůl spící Mac.

„Macu, našli jsme megalodona. Jseš připravenej vyrazit?“ zeptal se ho Jonas.

Mac si protřel oči. „Jistě, doktore, dej mi jen třicet vteřin, abych si proplách voči.“

„Jonas, Alphonso na stanoviště,“ přikázal Masao. „Macu –“

„– už jdu.“ Mac vyšel z kormidelny. Za několik okamžiků se z paluby KIKU odlepil vrtulník.

Dychtiví milovníci velryb nyní jasně viděli pevninu. Byla ještě dobré tři kilometry daleko. Průvodkyně seděla stísněně na své židličce, rudé vlasy měla nasáklé slanou vodou.

„Slečno, proč se vracíme?“ zeptala se Naomi. „Za svoje peníze chceme něco vidět.“

„Paní, opravdu nevím, co se děje.“

Prásk! Náraz shodil rudovlásku z její stoličky. Dopadla tvrdě na palubu. Cestující vykřikli. Naomi popadla Ricka za paži a chytla se ho oběma rukama jako klíště – nehty mu zaryla do masa.

Samice očichávala svoji kořist. Tiskla se čenichem na trup pohybující se lodě. Poznala, že není k jídlu. Meg vyrazil na otevřené moře a vrátil se pro zbytky své kořisti. Ten velký tvor k snědku nebyl.

Kapitán poznal, že na loď někdo útočí. Popadl kormidlo a začal zuřivě kličkovat. Příď lodě rozrážela metrové vlny.

Megalodon zpomalil. Tyhle vibrace znamenají něco jiného. Tenhle tvor je asi raněný. Převládl instinkt a samice se zvedla na hladinu a znovu zaútočila na svoji kořist.

„Jonasi, slyšíš mě?“

„Pokračuj, Macu,“ křičel Jonas do vysílačky. Byl spolu s DeMarcem na přídi a byli připraveni vystřelit z harpunového děla.

„Jsem asi šedesát metrů nad lodí, špatně vidím, protože mě oslňuje slunce na hladině. Zůstaň na příjmu, musím změnit úhel.“ Mac obrátil vrtulník k jihu a držel se vpravo od lodě, protože termální zobrazovač byl během dne zbytečný. „Do prdele, támhle je!“

„Kde, Macu?“

„Přímo za zádí výletní lodě. Kristepane, vona je dvakrát tak velká jako ta loď!“

KIKU nyní jela v brázdě zčeřené turistickou lodí a držela se za ní.

„DeMarco,“ křičel Jonas do větru, „ať nás Barre zaveze vedle ní! Z tohohle úhlu nemůžu riskovat a střílet. Moh bych střelit vedle a zasáhnout nějakýho cestujícího.“

DeMarco hřímal do domácího telefonu, který ho spojoval přímo s kormidelnou. KIKU se zhoupla na pravobok a začala menší loď předjíždět.

Jonas otočil dělem proti směru hodinových ručiček a zamířil. KIKU byla o dobrých sedm metrů vyšší než menší loď. Jonas uvolnil pojistku, zrovna když výletní loď začala znovu kličkovat.

„Macu, kde je?“ zařval do mikrofonu.

„Rychle se blíží. Bud připravenej.“ KIKU uháněla kolem výletní lodě, až byla asi šest metrů před ní.

Ze svého místa vzadu na lodi pozoroval Rick Morton bývalou námořní fregatu, jak se blíží k jejich lodi. Vedle bílé přídě KIKU vypadala jejich loď jako trpaslík. KIKU se zvedala vedle Captaina Jacka do výšky několika metrů.

„Naomi, pusť mě, chci si zaostřit tu loď.“ Naomi mu uvolnila ruku, a jak loď začala znovu kličkovat, chytila se manžela kolem pasu.

Když zvedl Rick kameru, objevilo se mu v zorném úhlu něco jiného. Na první pohled si Rick myslel, že vidí tyčící se bílou a trojúhelníkovou příď fregaty. Potom se kamera zaostřila. Upustil ji.

Naomi vykřikla. Další se k jejímu křiku připojili. Megalodonova hlava a hrdlo se zvedaly do výše čtyř a půl metru nad zádí *Captaina Jacka* a udeřily o palubu. Dva lodní šrouby praskly jako větévky a zadní palubní nosník se roztříštil na tisíce laminátových třísek.

Rick a jeho žena byli vymrštěni do oceánu. Dopadli na druhou stranu, než byla KIKU. Studená voda se jim zakousla do kůže a přes jejich ponořené hlavy se přehnala vlna.

Rick táhl svoji ženu nahoru, až se jejich hlavy objevily na hladině. Turistická loď ztratila bez pohonu rychlost a pomalu se zastavila. Zděšený pár pozoroval, jak stvůra převrátila loď a otočila svoji tlamu na ně.

Naomi vykřikla. Rick ji pevně objal a zavřel oči.

Jonas vystřelil. Harpuna vylétla z děla a za ní se táhl kouř a

ocelový kabel. Projektil našel svůj cíl metr a půl hluboko v megalodonově hřbetu, jen pár centimetrů od prsní ploutve. Přísera se zkroutila v křeči, vypjala se do oblouku a hlavou mrskala ze strany na stranu ve směru pohybu KIKU. Loď se náhle naklonila na pravobok. DeMarco vzlétl do vzduchu a jeho tělo přepadlo přes zábradlí. Jonas za ním vztáhl ruku a oběma rukama ho pevně chytil za kotník, dříve než zcela přepadl přes zábradlí. Sám cítil, jak mu nohy kloužou po palubě.

Zábradlí jej zarazilo. Vytáhl DeMarca nahoru tak, aby se koleny mohl sám za zábradlí zachytit. Objevila se jedna z DeMarcových rukou, chytla se zábradlí a vytáhla se nahoru.

Obličej měl rudý, oči vyvalené. „Zatraceně," odkašlal si. „Ještě že jste mě chyt."

Prásk! Meg narazil hlavou do KIKU z levoboku a ohnul ocelové pláty. Jonas a DeMarco upadli na palubu.

„Těžké přistání na pravoboku," bručel kapitán Barre a škrábal se nahoru. „Masao, kdy si dá ten žralok konečně voraz. Spí taky někdy?"

„To nevím, Leone. Jen nás prosím tě od týhle turistický lodě pěkně rychle vodvez."

„Slyšeli jste ho?" křičel Barre. „Zavezte nás na moře!"

Rick usilovně šlapal vodu a vlekl svoji ženu k poškozené lodi. Nějaký cestující ho chytil za zápěstí a vytáhl je s Naomi zpátky na nahnutou palubu. Někdo na ně hodil deky. Drželi se těsně u sebe a drkotali zuby.

Devadesát metrů nad oceánem pozoroval Mac KIKU, jak se žene na otevřené moře. Meg ji pod vodou sledoval, ocelový kabel se občas objevil na hladině a po chvíli opět zmizel pod vodou. Trojúhelníková hlava se ještě jednou vynořila a narazila do přídě fregaty.

„Jonasi, jste všichni v pořádku?"

„Jo, Macu, docela dostáváme zabrat, co říkáš."

„Volal jsem pobřežní hlídce, aby ty turisty vyzvedla. Navrhuju, abyste zavedli mega dále na moře."

„Dobře. Ještě ji vidíš?“ zeptal se Jonas.

Ticho.

„Macu, jseš tam ještě?“

„Jonasi, je pryč.“

Jonas běžel do strojovny, DeMarco stál u navijáku. „Pasquale, kde je meg?“ křičel Jonas.

Muž od sonaru pozorně naslouchal signálu, který se mu ozýval ve sluchátkách. „Myslím, že je v hloubce.“

Jonas překontroloval srdeční monitor s údaji přímo z vysílače implantovaného v megově těle. „Zatraceně, dvě stě dvanáct úderů za minutu. Myslím, že na ty léky reaguje nějak divně.“ Zvedl domácí telefon.

„DeMarco, kolik kabelu má?“

„Asi sto dvacet metrů. Mám začít –“

„Už se blíží!“ křičel muž od sonaru. „Připravte se!“

Chvíli bylo ticho.

Bum! Kiku byla zasažena zespodu, zvedla se a znovu se prudce naklonila.

„Myslím, že samice se kapánek namíchla,“ zašeptal Jonas.

„Roztrhá moji loď na cucky!“ vykřikl Barre a popadl telefon.

„Strojovna –“

„– Kapitáne, máme tu problémy,“ hlásil hlavní inženýr. „Můžete sejít dolů?“

„Už jdu.“ Barre dal jednomu z členů posádky znamení, aby se ujal kormidla, potom se na Jonase zašklebil a zmizel na schodech.

„Jonasi,“ ozvala se Terry, která přicházela zezdola a protáhla se kolem kapitána. „Začnou ty léky vůbec někdy působit?“

Jonas se podíval na monitor. „Myslím, že právě začaly.“

Megalodonův mozek byl v jednom ohni, vřela v něm krev a srdce tlouklo jako o závod. Smyslové orgány predátora byly přehlušeny velkou dávkou pentobarbitalu. Samice mohla jedině poslechnout svůj poslední instinkt – vrhnout se na svého nepřítele.

Ponořila se střemhlav do hloubky 450 metrů, tam se otočila a vší rychlostí se vracela k hladině. Srpovitý ocas se míhal zepředu

dozadu. Příšera se změnila v bílou šmouhu řítící se jako blesk vzhůru. Když megalodon ucítil vibrace přídě KIKU prorážející hladinu, připravil se na útok a narazil vší silou do nepřítele. Roztříštil přitom přední část trupu lodě.

Kdyby se megalodon strefil do plochého kýlu, loď by se během několika minut potopila. Samice však zaútočila poblíž přídě a síla nárazu se rozptýlila směrem ven. Rána připravila obřího predátora o vědomí, puls se mu snížil tak, že pentobarbital a ketamin mohly začít účinkovat a ochromily zvířeti centrální nervový systém.

„Puls se snížil na osmdesát tři tepy za minutu," hlásil Jonas. „Nemůžu s jistotou říct, jestli je to normální, ale léky rozhodně začaly působit." Postavil se. „Moc času nám nezbývá." Zvedl sluchátko domácího telefonu.

„Co je třeba udělat, Jonasi?" zeptal se DeMarco.

„Připravte postroj. Meg ztrácí vědomí. KIKU ho musí táhnout, než klesne ke dnu a utopí se. Terry, uvolni síť na zádi, já si vezmu AG-I a zajistím ji pod megem."

Terry se tvářila ustaraně. „Jonasi, jak si můžeš být jistý –"

„– Terry, nemáme moc času." Chytl ji za ramena a pohlédl jí zpříma do očí. „Budu v pořádku. Pojď." Terry šla za ním na palubu.

Samice začala ztrácet cit v ocase. Zredukovala pohyb na minimum a vznášela se téměř čtyři sta metrů pod KIKU.

DeMarco a jeho pomocník Steve Tabor stáli na zádi a pozorovali, jak naviják KIKU táhne ocelový kabel.

„Zpomalte asi v hloubce tří set metrů, Tabore," velel DeMarco. „Jakmile získáme určitý odpor, zajistěte lana a vytáhnem tu bestii nahoru." DeMarco pohlédl vpravo. AG-I byla již připravena ke spuštění a Jonas ve svém potápěčském obleku byl přichystán vlézt dovnitř.

„Jonasi," přistoupila k němu Terry. Přitáhla si ho k sobě a zašeptala mu do ucha: „Nezapomeň na tu dovolenou, platí?"

Jonas se na ni usmál a potom se vsoukal do ponorky. Ležel na

břiše v kabině pro jednoho. Posunul se dopředu, až se mu hlava objevila v čiré lexanové hlavici. Vklouzl do pilotova postroje a cítil, jak se ponorka z paluby zvedá, naklání se na stranu a jak vklouzla do moře. Jonas se připoutal a vzpomněl si přitom na Terry v bikinách.

„Musíš se soustředit, ty starej osle," napomenul se.

AG-I vyklouzla z postroje a Jonas pohnul pákou dopředu a dolů. Ponorka jej hned poslechla a stále se zvyšující rychlostí pronikala do prostorného modrého světa.

„Jonasi, slyšíš mě?" do myšlenek mu vstoupil Masao.

„Ano, Masao, nahlas a zřetelně. Jsem v hloubce sto padesát metrů. Moc toho nevidím."

„Vidíš mega?"

Jonas zaostřil, pod sebou něco zahlédl – byla to slabá záře, ne ale taková, jakou čekal. „Ještě ne, zůstaň na příjmu." Jonas zvýšil rychlost ponorky a klesal pod úhlem pětačtyřiceti stupňů. Cítil, jak teplota uvnitř ponorky klesá. Znovu zkontroloval hloubku. Dvě stě padesát osm metrů. A potom uviděl Mega.

Vznášel se hlavou vzhůru, ocas ostře zahnutý se nehýbal a ztrácel se v hlubině.

„Masao, meg je bezvládnej. Utopí se, jestli mu nenecháme proudit vodu tlamou. Musíte ho okamžitě vytáhnout. Je to jasný?"

„Ano, Jonasi. Zůstaň na příjmu." Motory KIKU nastartovaly a Jonas kolem sebe slyšel kovový, skřípavý zvuk. Lano se utáhlo a megalodon poskočil vzhůru.

Jonas na okamžik zpanikařil, bláhově se domníval, že AG je nad bezvědomým tvorem. Rychle samici obkroužil a sledoval ji, jak stoupá vzhůru. Ponorka se dostala do úrovně megových žaber a Jonas zaměřil svoji pozornost na pět svislých štěrbin. Byly uzavřené a nehýbaly se. A potom, jak pozvolna žralok stoupal, začaly se žábry slabě chvět a pomaloučku otvírat. Meg začal znovu dýchat, voda mu procházela tlamou a vytékala ven žábrami.

„Dobrá práce, Masao, už zase dýchá. Pokusím se jí dát postroj, ale ještě je moc hluboko. Ať ji DeMarco vytáhne o dalších sto padesát centimetrů, ale pomalu. Musíme si dát pozor, abychom jí

nevytrhli harpunu.“

„Zůstaň na příjmu, Jonasi.“

Vteřiny ubíhaly a meg pomalu stoupal, jak se lano pozvolna navíjelo. Jonas stoupal zároveň se žralokem, obdivoval jeho velikost, jeho krásu a divokou eleganci. Jako paleontolog dovedl megalodona ocenit – vzorový produkt evoluce, zdokonalený přírodou za sto milionů let. To je pravý pán moří, pomyslel si Jonas a pocítil radost, že se právě podílí na uchování tohoto exempláře a nikoliv na jeho zničení.

V hloubce sedmdesáti metrů přestal meg stoupat. Jonas pokračoval dál až na hladinu a umísťoval pod megovo tělo postroj, který byl připoutaný ke kýlu KIKU. Roztáhl skládací rameno ponorky a zachytil okraj sítě do úchytných čelistí. Pomalu, aby lano příliš nenatáhl, se ponořil a táhl postroj pod svou ponorkou a roztáhl jej pod tělem tvora.

Postroj tvořila zatížená síť na náklad navržená tak, aby se rovnoměrně ponořila a mohli se s ní vytahovat tuňáci. Jonas nařídil, aby po obvodu sítě byly připevněny bójky. Bylo možné je podle potřeby nafouknout nebo vyfouknout z paluby KIKU. Tak bylo možné megalodona bezpečně dopravit do laguny – až budou bójky vypuštěné, síť se prostě odtáhne.

Jonas klesl do hloubky dvě stě čtyřicet metrů a pod spícím kolosem se pohyboval co nejrychleji. Spokojeně popojel dopředu a zůstal zhruba za ocasní ploutví zvířete. „Masao, jsme na místě. Nafoukněte bóje.“

„Jdeme na to, Jonasi.“ Síť oživla, zvedla se a v ní se objevil plastický obrys megalodona. Jednadvacetitunové monstrum se začalo zvedat, a harpuna ho tak přestala tlačit do těla.

„To je dobré, to stačí,“ volal Jonas. „To je skvělé, Masao. Nechceme, aby byla příliš u hladiny. Vracím se na palubu.“

„Počkej, Jonasi, než se vynoříš, kapitán Barre tě žádá, abys překontroloval poškození na trupu lodě.“

„Bez problému. Zůstaňte na příjmu.“ Jonas uvolnil sevření na síti, stáhl mechanické rameno a potom objel pod lapenou samicí rychlý půlkruh. Cítil se povzneseně, byl velmi spokojený se svými

plány a chtěl se co nejdřív vrátit na palubu a promluvit si s Terry.

A vtom uviděl trup lodě.

Šero

„Je asi tak dvě stě čtyřicet na dvě stě sedmdesát centimetrů," vysvětloval Jonas při popisu díry, kterou udělal megalodon při srážce s KIKU. Loď nabrala obrovské množství vody a nyní se naklání na pravobok pod úhlem patnácti stupňů.

„A to je jen začátek, Masao," řekl na to Leon Barre. „Zapečetili jsme přední oddělení, levobok je ale celý poškozený."

„Potopíme se?" zeptal se Masao.

Barre o té otázce uvažoval. „Ne, zatím zůstane vodotěsné oddělení izolované a škoda by se neměla šířit, nesnažme se ale samici táhnout. Táhnout ji až do laguny, to by bylo pro jednu posádku příliš práce. KIKU se musí vrátit domů."

„Kdy myslíte, že do laguny dorazíme, Leone?" zeptal se DeMarco.

„Hm, počkejte. Je něco po sedmé, řek bych zítra ráno před svítáním."

DeMarco se podíval na Barra a potom znovu na Jonase. „Proboha, Jonasi, vydrží meg tak dlouho v bezvědomí?"

„Abych řek pravdu, nevím. Těžko něco takového předpovídat. Myslím, že jsem jí dal dostatečnou dávku tak na dvanáct až šestnáct hodin."

„Můžeme jí dát další injekci?" zeptal se Masao. „Třeba počkat,

až uplyne deset hodin, a potom jí dát novou dávku?“

„To by nepřežila,“ řekl Jonas věcně. „Nemůžete tak velké zvíře udržet dlouho, aniž byste poškodili jeho nervový systém. Bude se muset probrat a sama dýchat, nebo už nikdy nenabyde vědomí.“

Masao se nejistě poškrábal na hlavě. „Moc možností teda nemáme. Musíme to zvládnout. Kapitáne, kolik členů posádky budeš potřebovat k chodu lodě? Možná, kdyby se nám podařilo některé muže evakuovat –“

„Na to zapomeň, Masao. Se škodou, kterou máme, a když nás ohrožuje moře, budu potřebovat všechny muže, a ještě to bude málo. Jestliže máme tuhle loď opustit, opustíme ji všichni společně.“

„Masao, měl bych návrh,“ nabídl se Jonas. „Srdeční monitor by nás měl upozornit, že meg přichází k sobě. Ale pro každej případ půjdu zpátky do ponorky a budu našeho přítele sledovat. Když se bude zdát, že se probouzí, uvolníme lana a dostanem se pryč. Jestliže ještě nebudem v laguně, budeme určitě blízko. Bez nadbytečné váhy mega by se nám tam mělo podařit dojet dost brzy.“

„A co se stane, když se megalodon probudí?“ zeptal se Masao.

„Bude mít pořádnou kocovinu a bude pěkně otrávenej. Neudivilo by mě, kdyby nás pak sledoval až do laguny.“

„Spíš nás bude pronásledovat,“ dodal ironicky DeMarco.

„A co ty?“ zeptala se Terry.

„V ponorce,“ usmál se Jonas, „na tom budu pravděpodobně líp než vy tady.“

Masao o tom přemýšlel. „Dobrá, Jonasi, ty si brzy ráno vezmeš kluzák a z našeho úlovku nespustíš oko. DeMarco, ty budeš jako první sledovat srdeční monitor. Jakékoli změny okamžitě oznámíš Jonasovi.“ Masao se zarazil a naslouchal, jak někde v dálce zahřmělo. „Blíží se snad bouřka?“

Do CICU vstoupil Mac. Jeho vrtulník právě přistál na palubě. „Ne, Masao. To je zvuk helikoptér. Novejch vrtulníků, abych byl přesnej, je jich pět a pořád jich přibejvá. Řek bych, že za svítání tady bude dost rušno.“

Frank Heller přestal pracovat a za poslední hodinu se již po čtvrté podíval na nejnovější zprávy:

„… Šedesát metrů pod námi leží v komatózním stavu osmnáctimetrový prehistorický megalodon, příšera, která má za posledních třicet dní na svědomí přinejmenším dva tucty strašlivých smrtí. Z našeho stanoviště jasně vidíme sněhobílý hřbet tohoto tvora, jak se odráží ve svitu úplňku.

Současnou rychlostí dorazí těžce poškozená KIKU ke vchodu do Tanakovy laguny někdy před svítáním. Zprávy kanálu 9 vás budou celou noc informovat a přinášet vám nejčerstvější novinky tohoto strhujícího příběhu. Tori Hess, zprávy kanálu 9 v přímém vstupu z –“

„Už to vypni, Franku,“ řekl Danielson. Byli na palubě MAGNÁTU a snažili se v malé posilovně jachty dát dohromady podomácku vyrobenou hlubinnou pumu. Danielson měl spoustu práce – snažil se přimontovat hadici k ocelovému barelu rozměrů metr dvacet krát šedesát centimetrů.

„Posloucháš ty zprávy celou noc.“

„Chtěl jsi, abych zjistil, jak hluboko meg je,“ odpověděl Heller v obraně. „Tos čekal, že k ní budu plavat s metrem?“

„Jo, tak mi řekni,“ vyzval ho Danielson, „jak hluboko ta bestie je.“

„Podle kamery hádám tak čtyřicet pět až šedesát metrů. Jaký dosah bude ta tvoje puma mít?“

„Velkej. Hadice v tý hloubce vydrží bez problému. A pokud jde o nálož, přidal jsem štědrou dávku amatolu, který je velmi primitivní, ale vysoce výbušný. Věř mi, Franku, je to dostatečně velká nálož, aby se ta ryba usmažila zaživa. Nejtěžší bude dostat se dostatečně blízko a nálož k tý příšeře umístit. V tom budem muset spoléhat na Harrise. Kde vůbec je?“

„Nahoře na palubě,“ odpověděl Heller. „Všim sis, že ten chlap v noci vůbec nespí?“

„Jo, všim. Něco ti řeknu, Franku,“ přiznal se Danielson, „ani já

toho v noci moc nenaspím.“

Bud Harris stál u zábradlí na pravoboku a pozoroval na klidné černé hladině odraz měsíce. MAGNÁT byl zakotvený tři sta metrů na jih od Tanakovy laguny. Bud zamyšleně sledoval v dálce betonovou zeď obřího kanálu.

„Maggie,“ zašeptal mezi dvěma doušky džinu. Pozoroval, jak na trup lodě narážejí drobné vlnky. „Maggs, podívej se, cos mi udělala. Dal jsem se dohromady s hrstkou námořnickejch chlápků a hrajem si na válku proti nějaký zatracený příšeře. Věřila bys tomu?“

Bud si znovu lokl džinu, až vyprázdnil sklenici. „Ach, Mag,“ horké slzy se mu kutálely po tvářích, „proč jen jsi tu zasranou kameru nepustila?“ Odhodil prázdnou sklenici do moře, takže vlnky rozbily odraz měsíce.

„Do prdele. Zejtra tu bestii zabiju a vyříznu jí voči.“ Otočil se a potácivým krokem sešel po točitém schodišti do kajuty pro hosty. Ve své ložnici spát nemohl. Dosud tam bylo cítit Maggiin parfém a vzpomínka na ni byla příliš živá. Zhroutil se do luxusní postele a okamžitě usnul.

Třicet vteřin po tom, co Bud opustil zábradlí, se nad hladinu vynořila metrová svítivě bílá hřbetní ploutev, objela odhozenou sklenici a klesla zpátky do černých vod rezervace.

Jonas otevřel oči, jeho vnitřní biologické hodiny předcházely jeho hodinky na ruce. Dosud byl v křesle a Terry byla schoulená na jeho hrudi pod vlněnou dekou. Něžně pohladil mozolnatými konečky prstů její hebké vlasy.

Zavrtěla se. „Ještě spi, Jonasi,“ zamumlala se zavřenýma očima.

„Nemůžu, už je čas.“

Otevřela oči a protáhla se. Podívala se na něj, rukou ho objala kolem krku a přitiskla se k němu. „Je mi tak dobře, že se nechci hejhat, Jonasi, budem spát ještě pět minut.“

„Terry, nejradši bych tady zůstal celou noc, ale oba víme, že

nemůžu.“

„Žárlím. Radši bys strávil noc s nějakou jinou, co?“

„No tak, postav se, děvče.“ Vytáhl ji na nohy. „Musím si oblíct potápěčskej oblek. DeMarco už si určitě říká, kde jsem.“ Jonas se podíval na hodinky. „Čtyři třicet tři.“

„Prima, zajdu do kuchyně něco pojíst, měl by ses taky nasnídat.“

„Ne, myslím, že snídani dnes vynechám, není mi dobře od žaludku. Jen řekni DeMarcovi, že se sejdem u ponorky.“

DeMarco se znovu podíval na hodinky. Zatraceně, kde ten chlap vězí? Srdeční monitor zvířete ukazoval osmdesát pět. Nebe začínalo šednout a nad hlavami nepřestávaly bzučet helikoptéry reportérů.

„Zatracení novináři,“ zamumlal.

Vešla s úsměvem Terry. „Brejtro, Ale.“

„Kde je sakra Jonas?“

„Už je v ponorce. Čeká, že ho ponoříš do vody.“

„Tak on už čeká? Proboha, já tu sedím celejch devět hodin a nedělám nic jinýho, než že čekám.“ DeMarco opustil CIC, prošel kolem kormidelny a vyšel na palubu k ponorce.

Jonas již byl uvnitř v poloze na břiše. DeMarco dvakrát zaklepal na skleněnou kopuli, pilot zvedl palce. DeMarco přistoupil k navijáku a posadil se.

„Jauvajs! Co to sakra je?“ Zvedl předmět a prohlížel si ho.

„Zub?“ Byl zčernalý věkem, ale stále neobyčejně ostrý a dlouhý nejméně sedmnáct centimetrů. DeMarco se vrátil k ponorce. Odsunul zástrčku. „Hej, Jonasi, neztratils něco?“

„Co? Ale, sakra, megův zub! Promiň, Ale, můžeš mi ho dát?“ DeMarco mu zub podával. „Proč s sebou taháš zrovna tohle?“ Jonas pokrčil rameny. „Začal jsem s tím asi před deseti lety. Nosil jsem to pro štěstí, kdykoliv jsem pilotoval ponorku. Obávám se, že jsem kapánek pověrčivej.“

„Jo, trochu mě to nakrklo. Sed jsem si na to!“ vyštěkl DeMarco. „Něco pro mě udělej, příště to tam nenechávej. Nejsem

zubatá víla.“

„Promiň.“

DeMarco zabouchl kryt a vrátil se k navijáku. Ponořil AG-I do oceánu.

Jonas rozsvítil vnější světlo a klesal pod trup KIKU. Vypadalo to teď ještě hůř. Loď se nyní silně nakláněla na stranu. Zvýšil rychlost a potom klesl na tři sta metrů, aby se zleva přiblížil k megovi.

Megalodonova záře osvětlovala černé moře do všech stran na vzdálenost padesáti metrů. Rybí potěr se prohánělkolem jeho hřbetu. Do sítě se chytly medúzy. Jonas vypnul světlo. Přimanévroval s ponorkou k megově hlavě, jejíž lebka byla skoro třikrát tak dlouhá jako Jonasova ponorka.

Tlama byla pootevřená a voda mohla pronikat dovnitř a vycházet ven. Jonas se přiblížil k megovu pravému oku, jehož zornice byla obrácená v sloup. Jonas věděl, že to je přirozená reakce, protože megův mozek automaticky vyřadil orgán, který je zvířeti nyní bez užitku.

„Jonasi!“

Jonas vyskočil a postroj se mu zaryl do ramen. „Zatraceně, Terry, tys mě ale vylekala!“

Jonas ve sluchátkách slyšel, jak se Terry směje. „Promiň,“ zvážněla. „Tep se udržuje na pětaosmdesáti. Jak vypadá meg?“

„Vypadá dobře.“ Jonas se s ponorkou otočil a přiblížil se k pravým žábrám. „Terry, jak daleko je laguna?“

„Něco přes šest kilometrů. Barre počítá ještě tak dvě hodiny. Asi přijdeš o nádhernej východ slunce.“

Jonas se usmál. „Vypadá to, že nás čeká velký den.“

Svítání

Čekali celou noc, zakotveni blízko pobřeží. Sešlo se tu shromáždění zvědavců, kteří zde čekali, jako by byli pozváni samotnou příšerou. Někteří z nich byli vědci, někteří turisté nebo pouze ti, co vyhledávají vzrušení. Všichni se chtěli stát součástí historie, i když měli trochu strach a počítali s možným nebezpečím. Dopravili se sem na nejrůznějších plavidlech, od bárek s malými přívěsnými motory a jachet až po větší rybářské trajlery. Každá společnost pořádající výlety spojené s pozorováním velryb v okruhu osmdesáti kilometrů zde byla někým zastoupena. V pohotovosti zde bylo s nabitými bateriemi a vloženými kazetami připraveno jistě přes tři sta videokamer.

Andre Dupont se opíral o zábradlí čtrnáctimetrového rybářského trajleru a dalekohledem pozoroval moře. Šedá mlha zimního nebe pomalu na obzoru světlala.

Dovedl rozpoznat příď KIKU, dosud ještě dobrou míli na severozápad od vstupu do Tanakovy laguny. Kráčel zpátky ke kabinám.

„Etienne, už je blízko," zašeptal Dupont svému pomocníku. „Jak daleko nás kapitán zaveze?"

Etienne zavrtěl hlavou. „Nezlob se, Andre. Odmítl opustit mělké vody, když je to zvíře tak blízko. Říká, že nechce riskovat

loď. Je to rodinný podnik, *n'est pas?*"

„*Oui*. Nemám mu to za zlé." Dupont se rozhlédl na všechny strany, v ranním světle viděl několik set lodí. Potřásl hlavou. „Obávám se, že naši přátelé nebudou tak opatrní."

Frank Heller pozoroval KIKU, jak se až bolestně pomalu blíží k laguně. Nesdílel stejné nadšení jako Andre Dupont. V tomto muži rostl vztek a svíral se mu žaludek. Končetiny se mu začaly chvět. Cítil, jak mu krk po straně tuhne, jak mu vzrůstající zloba tepe ve spáncích.

„Je čas, pane Harrisi," řekl a nespouštěl oči z horizontu.

Bud zapnul motor. MAGNÁT ožil a jachta rychle vyrazila vpřed.

První světlo úsvitu pronikalo filtrem hladiny moře. Jonas spatřil, jak se před ním postupně objevuje celé tělo megalodona. Připlul se svou ponorkou na vzdálenost jednoho a půl metru od pravého oka samice. Šedomodrá zornice byla dosud obrácená v sloup – bylo vidět jen bílou, krvavými žilkami protkanou mžurku.

„Jonasi," ozval se Terriin hlas v rádiu. „Myslím, že se s megem začíná něco dít."

Jonas zbystřil a cítil, jak mu stoupá adrenalin v krvi. „Povídej, Terry."

„Puls samice se začíná pomalu zvyšovat. Už je na osmdesáti sedmi, teď devadesáti."

„–Jonasi, tady DeMarco. Podle nových Masaových příkazů jsem připravil harpunové dělo. Jestli se ta příšera probere, dřív než vjedem do laguny, budu po ní střílet, ať ji to zabije, nebo ne. Ber to jako varování."

Jonas chtěl něco namítnout, ale pak si to rozmyslel. DeMarco měl pravdu. Jestliže se meg probere dřív, než se KIKU dostane do bezpečí laguny, budou loď a celá její posádka ohroženy. Zahleděl se na otevřené čelisti. V DNA samice byl zakódován instinkt starý sto milionů let. Predátor nedovede myslet, nedovede uvažovat, vybírat tu či onu alternativu, dovede jen jednat, každou svou

buňkou je vyladěn podle svého prostředí, každá reakce je předem určená. Příroda sama chtěla, aby tento druh ovládl oceány, vybavila ho schopností neustále lovit, aby přežil. Jonas zašeptal. „Měli jsme tě tam nechat být. –“

„–Jonasi?“ Terriin hlas přerušil jeho myšlenky. „Copak mě neslyšíš?“

„Promiň, já –“

„Blíží se k nám MAGNÁT,“ Terry měla vzrušený hlas. „Rychlostí pět set metrů a stále se přibližuje!“

„MAGNÁT?“

„Bude, copak máš za lubem?“ uvažoval Jonas a mysl mu začala horečnatě pracovat.

DeMarco zamířil dalekohled na jachtu a zahlédl nějaký pohyb na přídi. Viděl dva muže, jak na ploché lodní zádi valí ocelový buben.

„Co to tam sakra dělaj?“ podivil se.

Jachta se přibližovala. Byla tři sta metrů od nich, nyní již jen dvě stě a vtom DeMarco zahlédl obličej… Heller? Znovu zaostřil na ocelový buben a uvědomil si, o co jde.

„Jonasi, Jonasi!“ DeMarco vytrhl Terry mikrofon z ruky. „Blíží se hlubinná mina! Ponoř se do hloubky!“

Jonas se opřel o páku, udělal obrat vpravo a potom ponorku stočil pod megovu horní část těla.

Mac zatáhl za páku a vrtulník se odlepil z paluby fregaty. Zakroužil prudce vlevo a blížil se k přijíždějícímu Magnátu plnou rychlostí, jako kdyby měl v úmyslu ze vzduchu zaútočit na severovietnamskou pobřežní hlídku.

Bud vzhlédl. Zčistajasna se tu objevil vrtulník, blíží se k jachtě a ohrožuje ji srážkou. Milionář vykřikl, strhl kormidlo prudce vlevo několik vteřin před tím, než plošina s termálním zobrazovačem narazila na radarovou anténu MAGNÁTU a odtrhla ji z hliníkového podstavce.

Trosky s rachotem dopadly na palubu. Danielson a Heller se vrhli na stranu, jako kdyby nad jejich hlavami vybuchl granát, a

opustili hlubinnou minu. Přistáli tvrdě na palubě a kryli si hlavy, aby se ochránili před střepinami. Tím se hlubinná mina vážící dvě stě padesát kilogramů rozkymácela. Jak jachta prudce zabočila doleva, ocelový buben se přes okraj paluby překulil do oceánu. Mořská voda pronikla šesti dírami do kanystru, vyplnila komory a bomba začala klesat.

Úlomky hliníku z radarové věže dopadaly na Danielsonova a Hellerova záda, zrovna v momentě, kdy se jachta vyhnula KIKU. Heller se posadil a ohlédl se. Viděl, jak se helikoptéra vrhá střemhlav do vln, potom v poslední chvíli vyrovnává. Tentokrát zaútočí ze zádi.

„Ta svině! Von snad zešílel!“ zařval Heller.

„Skrč hlavu!“ vykřikl Danielson.

Mac strhl páku a křičel do větru: „Macův útok!“ a obličej mu rozzářil úsměv.

Prásk!

Exploze zastihla pilota nepřipraveného. Zoufale zatáhl za páku, když zadní část vrtulníku vybočila ven. Vrtulník narazil s praskotem na horní palubu *Magnátu*, odtrhl střechu luxusní kabiny a sám přišel o spodní část kabiny. Vrtulník přestal poslouchat, lopatky se nechtěly znovu roztočit. Než stačil Mac cokoliv udělat, sklouzl vrtulník bokem do moře.

V hloubce devadesáti metrů se pružina rozbušky uvolnila a nárazová rozbuška narazila na roznětku. Zbraň implodovala a vzápětí se zábleskem neslyšitelně explodovala. Přestože smrtící poloměr bomby měl dosah jen sedm a půl metru, výsledná tlaková vlna měla ničivý účinek.

Neviditelnou silou byla AG-I zachycena ze strany a několikrát se ve vodě převrátila. Jonas narazil tělem na lexanovou hlavici, udeřil se přitom tvrdě o její povrch. Ještě že jej to nevyhodilo ven.

Na palubě KIKU zablikala světla, jak se celá loď při výbuchu v základech otřásla. Kapitán Barre křikl na posádku, aby zapečetili

strojovnu, ale v řevu vrtulníků s žurnalisty jeho hlas zanikl.

Terry Tanaka poklekla na palubu a její první myšlenka vedla k Jonasovi. Našla radiovou vysílačku. „Jonasi. Jonasi, pojď zpátky, prosím.“ Ticho. „Ale, nechytila jsem žádný signál –“

„Terry…“ Masao se vytáhl po schodišti vzhůru a zhroutil se na palubě. Terry k němu běžela.

„Zavolejte doktora!“ vykřikla a divoce mávala rukama zakrvácenýma otcovou krví.

DeMarco popadl mikrofon a z reproduktorů na KIKU se ozvalo volání, aby se ohlásil lodní lékař. Přestal sledovat megův srdeční monitor. Na digitálním displeji se nyní objevil puls přesahující stovku.

V chladném Pacifiku se Mac brzy probral. Otevřel oči a byl udiven, že se nachází v úhlu pětačtyřiceti stupňů pod vodou. Zoufale se snažil uvolnit bezpečnostní pás. Poškozený vrtulník zatím klouzal pod vlnami stále hloub.

Jonas čekal, až následné účinky tlakové vlny ustoupí, a potom se pokusil dostat ponorku do správné polohy. AG-I byla bez energie. Jonas začal potichu klít a potom se opřel o stěny plavidla a pomalu je rozhoupal tak, až se ponorka otočila proti směru hodinových ručiček. Když se mu podařilo tento pohyb uskutečnit, cítil, jak začíná převládat přirozená vznosná síla ponorky a jak plavidlo začíná pomalu stoupat.

„Terry, slyšíš mě?“ Rádio stejně jako všechno ostatní bylo bez života.

Z pravé strany ozářilo Taylora světlo a osvítilo vnitřek ponorky. Jonas se otočil a zjistil, že se vznáší ani ne metr od megovy zornice velikosti basketbalového míče.

Šedomodré oko bylo otevřené. Slepě se upíralo přímo na Jonase.

Chaos

Bud Harris se vytáhl na nohy a stále si nebyl jistý, co se vlastně stalo. MAGNÁTA něco táhlo do strany, oba motory byly vypnuté. Podíval se na bok a zahlédl ještě lopatky vrtulníku, jak se zmítají pod vlnami.

„Zatraceně," zamumlal, potom zatáhl za páku ve snaze znovu nastartovat motory. Nic se nestalo.

„Do prdele. Danielsone, Hellere? Sakra, kde všichni vězíte?" Bud zamířil na palubu a všiml si, že muži stojí na zadní plošině.

„Tak jak to vypadá? Je ta obluda mrtvá?"

Danielson a Heller na sebe pohlédli. „Měla by bejt," přitakal Danielson, ale moc jistý si zjevně nebyl.

„Moc jistě to neříkáš," namítl Bud.

„Naneštěstí," řekl Danielson, „jsme museli nechat nálož vybuchnout předčasně, když na nás ten šílenec zaútočil."

„Musíme se odtud dostat," prohlásil Heller.

„Jo, chlapci, to bude asi menší problém," ozval se Bud. „Motory jsou mrtvý. Ta tvoje zatracená výbušnina zřejmě přerušila kontakty a já nejsem zrovna pan Kutil, abych to dokázal dát dohromady."

„Proboha, chceš snad říct, že jsme tu uvízli s megem?" Heller nevěřícně potřásal hlavou, čelisti měl semknuté.

„Franku, ta bestie je mrtvá. Věř mi," přesvědčoval ho Danielson. „Za chvíli ji uvidíme, jak plave břichem nahoru."

Heller se podíval na svého bývalého velitele. „Dicku, je to zatracenej žralok. Nebude plavat, jestli je po něm, klesne ke dnu."

V tu chvíli uslyšeli po levici šplouchání. Zdálo se, že jachta se potápí. Potom se na žebříku objevila ruka. Mac se soukal na palubu MAGNÁTU.

„Krásné ráno, viďte?" řekl a zhroutil se na podlahu.

Jonas ležel na břiše, trpěl klaustrofobií a těžce dýchal. Střední kormidlo hlubinného kluzáku se zachytilo o síť, a zůstal tak viset na úrovni oka megalodona. Jonas fascinovaně a s posvátnou hrůzou sledoval, jak se šedomodré oko samice zaostřuje na ponorku.

Je slepá, ujišťoval se, ale ví o mně, cítí moji přítomnost.

Nyní se prsní ploutev začala ztěžka pohybovat ze strany na stranu a predátor se zvolna posunoval kupředu. Žábry se Jonasovi tyčily před očima. Potom se objevil vyčnívající rypák a mrsknul sebou zepředu dozadu, tím uvolnil AG-I ze sítě. Nejhrozivější zvíře na planetě se probudilo.

Ponorka už zase stoupala. Jonas pohlédl dolů a pozoroval megalodona, jak se pozvolna sune dopředu. Síť jej však uvěznila za prsní ploutve. Zvíře se zuřivě zmítalo ze strany na stranu, a tím se ještě více zaplétalo do pasti.

Jak se meg probouzel, byla ponorka tlakem vody vržena zpátky. Jonas nebyl schopen její pohyb nijak ovládat. Megalodon mu na chvíli zmizel z očí. Potom, když se ponorka znovu narovnala, zahlédl zuřivé zvíře, jak je celé od žaber po ocasní ploutev zamotáno do síně.

„Utopí se," šeptal si sám pro sebe.

Nesčetné množství jachtařů zakotvených před Tanakovou lagunou čekalo, co se bude dít. Stali se svědky toho, jak se honosná jachta oddělila od skupiny, aby plula v ústrety čestnému hostu. Viděli vrtulník, jak zaútočil na jachtu a skončil v moři,

když vybuchla hlubinná mina. Nyní byli všichni přihlížející zvědaví, jestli exploze obrovského tvora zabila. Zaplatili přece tolik peněz, aby jej viděli. Jako jeden muž se několik desítek větších rybářských lodí začalo pomalu přibližovat k nehybné KIKU. Chtěli si toho tvora nafilmovat, ať živého nebo mrtvého.

Devět vrtulníků sdělovacích prostředků se vznášelo nad KIKU a neustále měnilo svoje pozice, aby reportéři získali co nejlepší úhel pro filmování. Podvodní výbuch znamenal v celém příběhu významný obrat. Televizní stanice žádaly posádky vrtulníků, aby zjistily, zda megalodon ještě žije.

David Adashek seděl vzadu v helikoptéře Zpravodajství kanálu 9 a dychtivě nakukoval přes rameno kameramana. Bylo vidět bílou záři tvora, nebylo však možné rozpoznat, zda je žralok mrtvý nebo živý. Pilot mu poklepal na rameno a dal mu znamení, aby se podíval na druhou stranu.

K megalodonu se blížila celá flotila různých lodí.

Od špičky rypáku po okraj ocasní ploutve byla megalodonova kůže pokryta jemnými ostny podobnými zubům, nazývaly se dermální neboli „kožní“ zuby. Byly ostré a připomínaly skelný papír. Tvořily další přirozenou zbraň predátora. Jak sebou samice v síti zuřivě mrskala, dermální zuby začaly lano pomalu přeřezávat, až z něj zbyly jen cáry.

Jonas pozoroval, jak se samice snaží osvobodit ze zajetí. Sám se zoufale pokoušel zkontrolovat pojistky ponorky. Nakonec se samice otočila jeho směrem, sanici měla poklesnutou a trojúhelníkové zuby skosené. Jonas se zuřivě snažil vrátit ponorku k životu, leč bezvýsledně. Příšera se vrhla vzhůru.

Bud a Mac odešli do strojovny a nechali Danielsona s Hellerem na palubě. Frank se nahýbal nad zadní palubní nosník a hleděl do zelených vod, když se objevila bílá masa.

„Do prdele…“

Prásk! Záď explodovala, laminátové třísky létaly do všech stran. Danielson s Hellerem upadli na skloněnou palubu a kouleli se k vodě.

DeMarco se snažil obsloužit harpunové tělo. Pokoušel se zaostřit na svůj cíl. Když se meg objevil na hladině, uvolnil pojistku. Pozoroval, jak nyní samice plave při hladině a do tlamy jí proudí celá řeka vody, jak vystavuje svoje lesklé bílé břicho světu. DeMarco natáhl spoušť.

Cvak.

„Zatraceně!“ Výbuch se zarazil uvnitř komory děla. Nyní byla celá posádka na palubě a zuřivě se snažila dostat do oranžových záchranných vest. V kormidelně lodní lékař ošetřoval Masaa, který již byl při vědomí. Terry s Pasqualem stáli nad nimi.

„Má proraženou lebku, Terry,“ řekl lékař. „Musíme ho co nejdříve dostat do nemocnice.“

Terry slyšela, jak nad jejich hlavami bzučí hejna vrtulníků. „Pasquale, pokuste se radiem spojit s některou z helikoptér. Ať přistanou na palubě KIKU, řekněte jim, že tady máme vážné zranění. Doktore, zůstaňte u mého otce, já budu na zádi.“

Vyběhla z kormidelny a mířila na zadní palubu.

David Adashek ji uviděl jako první. Viděl, jak zuřivě mává. „To děvče znám,“ řekl. „To je Tanakova dcera. Kapitáne, můžete s tímhle ptákem přistát na KIKU?“

„Bez problému.“

„Zadržte,“ ozval se kameraman. „Můj producent na mě ve sluchátkách řve, abych nafilmoval mega zblízka. Bude to můj konec, jestliže přistanem na tý lodi.“

„Podívejte,“ řekl David, „meg na KIKU útočí.“

„Tím spíš na ní nebudu přistávat.“

„Hej,“ ozval se pilot, „Zachytil jsem tísňové volání z KIKU. Žádají převoz zraněného muže na pevninu. Radista říká, že jde o Masaa Tanaku, vypadá to vážně.“

„Přistaňte,“ přikázal Adashek.

Kameraman na něho udělal grimasu. „Jděte do prdele.“

Adashek muži vyrval kameru a držel ji v otevřených dveřích pilotovy kabiny. „Přistaneme, nebo tímhle nakrmím mega.“

Za okamžik vrtulník již přistával na palubě KIKU.

Megalodon kroužil pod lodí jako šílený. Kovový trup lodě ponořený do vody, galvanické proudy a elektrické impulsy, které dráždily jeho citlivé Lorenziniho ampule, jako kdyby do nich někdo píchal špendlíkem. To vše dohánělo samici k útoku.

Jonas se šíleně potil a cítil, jak jeho klaustrofóbie stoupá po bezúspěšné snaze dosáhnout na spoj baterií v zadní části ponorky. Slepě popadl konce kabelů v zadních panelech a marně hledal volné konektory.

Náhle naskočil v ponorce proud a AG-I se otočila tak, že se Jonasovi naskytl volný pohled na to, co se dělo. Drásalo mu to srdce: megalodon narážel rypákem do trupu KIKU.

Náraz porazil celou posádku na kolena. Kov skřípal a zezdola se ozývalo zoufalé sténání.

„Bestie jedna," klel kapitán Barre, „ta zatracená příšera požírá moji loď. Připravte záchranné čluny! Pilote, dopravte Masaa z téhle lodě pryč. Nechcem mít ve vodě jeho krev!"

Pilot vrtulníku televizní stanice se podíval na Adashka a kameramana. „Jeden z vás musí zůstat tady, jestliže máme vzít raněného."

Kameraman se na Adashka zlomyslně usmál. „Doufám, že umíš plavat, kamaráde."

David cítil, jak se mu svírá žaludek při pomyšlení, že by měl opustit bezpečí vrtulníku, aby uvolnil místo lékaři a Terry Tanace, kteří nakládali Masaa na palubu helikoptéry. Za chvíli stál na nakloněné palubě a pozoroval, jak vrtulník mizí směrem k pevnině. „Do čeho ses to dostal, Davide?" ptal se nahlas sám sebe.

Dick Danielson vržený na zábradlí paluby se s bolestí postavil, uchopil Hellera podpaží a vytáhl ho na nohy.

„Potápíme se!"

„Do prdele," ulevil si Heller a rozhlédl se kolem sebe. „Kde je Harris a Mac?"

„Zřejmě jsou mrtví. Maj štěstí.“

„Zodiak.“ Heller ukázal na gumový člun. „No tak pojď.“

MAGNÁT se rychle plnil vodou. Začal se točit a naklonil se na stranu. Dva muži jen s těžkostí zvedli a přetáhli přes okraj paluby motorový člun. Když dopadl se šplouchnutím na hladinu, pohlédl Danielson na Hellera.

„Jdi první.“

Heller se přehoupl přes zábradlí a za ním šel jeho bývalý kapitán. Danielson nastartoval závěsný motor o síle osmačtyřiceti koní. Lehká příď člunu se vznesla vysoko do vzduchu a Zodiak klouzal po vlnách směrem k pevnině a k hloučku přijíždějících lodí.

„Dicku, podívej se na ty lidi!“ křičel Heller a vítr mu hučel v uších.

Danielson měl málo místa na manévrování, pruh motorových člunů byl příliš široký, aby se mu jednoduše vyhnul. Zpomalil a obeplul první řadu lodí.

Samice zamířila přímo k hladině, její otevřená tlama minula Zodiak, místo toho jej zachytila širokým hřbetem a vyhodila gumový člun čtyři a půl metru do výšky. Heller s Danielsonem se vznesli jako hadrové panenky a spadli do oceánu každý na jedné straně žraloka.

Megalodonův útok nastartoval řetězovou reakci. Dvě přijíždějící rybářské lodě narazily prudce do sousedních plavidel a vytvořily se dvě zamotané hromady. Mezi ostatními plavidly nastal zmatek a veškerá pravidla slušného chování byla odhozena stranou. Každý bojoval o záchranu svého života. Vzduch byl prosycený výkřiky a kormidelníci lodí se zuřivě snažili otočit a přitom naráželi do nic netušících lodí za nimi.

Zbývajících osm vrtulníků s reportéry snížilo výšku na patnáct metrů, a tím ještě přispívalo k nastálému zmatku.

Danielson se vynořil nad hladinu a vykašlával mořskou vodu. Plaval k nejbližší výletní lodi, devítimetrovému rychlému člunu přeplněnému sedmnácti pasažéry a jedním zlatým retrívrem. Přiblížil se k trupu lodě, ale nedosáhl dost vysoko, aby se mohl

vytáhnout na palubu. Cestující jej neviděli a kvůli hluku vrtulníků ani nemohli slyšet jeho zoufalé volání o pomoc. Potom spatřil žebřík a rychle se snažil doplavat k němu.

Zespoda se však bez varování vrhla k hladině propastná tlama a stáhla Danielsona pod vodu. Ve smrtelné křeči se mu podařilo zachytit žebříku, cítil teplý hliník a odmítl se ho pustit. Jeho nohy byly ukousnuty v kolenou a visely z tlamy příšery, krev prýštila z otevřených ran a byla rozstřikována lopatkami lodního šroubu do všech stran.

Megovy smysly ztratily svoji kořist. Žralok byl zmatený rozvířenou krví, potopil se a snažil se zorientovat v prostoru.

Danielson vřeštěl bolestí a strachy, stále visel na žebříku. Nyní ho cestující na zádi zaslechli, a vytáhli ho za zápěstí do lodě. Položili ho na laminátovou plochou lodní záď.

Megalodonova hlava se vynořila z moře, otevřené čelisti se natáhly přes okraj lodě, zuby jemně uchopily Danielsona a vyhodily jeho zmrzačené tělo do vzduchu nad otevřenou tlamu. Jako pes chytající sušenku, chňapl osmnáctimetrový žralok po své kořisti a chytil ji ve vzduchu. Čelisti se za Danielsonem zavřely, zbytky jeho těla zmizely v hrdle příšery. Megalodon vklouzl zpátky pod hladinu dříve, než se ozvaly první zděšené výkřiky hrůzou ochromených pasažérů.

Vrtulníky kroužily v pevné formaci nad šarvátkou odehrávající se dole. Piloti osmi vrtulníků zpanikařili, protože si poprvé uvědomili, jak obrovský megalodon vlastně je. Jejich okamžitou reakcí bylo dosáhnout bezpečnější výšky. Osm pák se jako na povel zvedlo a všechna letadla se vznesla do stejné úrovně.

Piloti byli tak zděšeni tím, co se dělo dole, že úplně zapomněli na nebezpečí nahoře. Dva vrtulníky se střetly v průsečíku svých drah, jejich vrtule se zaklesly do sebe a došlo k řetězové reakci. Letící šrapnel se odrazil od lopatek dalšího vrtulníku a ohrožoval tak přeplněný vzdušný prostor. Během několika sekund se všech osm vrtulníků naklonilo na stranu, narazilo do sebe nebo bylo zasaženo šrapnelem a jejich rotory se roztříštily. Jako ohnivé koule vybuchovaly helikoptéry jedna po druhé, dolů se jako déšť

snášely kusy kovu, vytékal benzín a padaly kusy lidských těl. To vše na přeplněnou hladinu dole.

Patnáct metrů pod krvavou lázní pomalu kroužil predátor, chňapal po zbytcích, které klesaly pod hladinu, a snažil se svými mocnými smysly zjistit, co je požívatelné.

Samice byla stimulována, podnítila se její přirozená žravost.

Zuřivé krmení

Kdysi slavná fregata námořnictva Spojených států byla nakloněna na stranu, až ji nakonec vodou zatopený trup pomalu zcela stáhl do hlubin. Třiadvacet členů posádky namačkaných do dvou záchranných člunů zoufale veslovalo, aby uniklo vířivým proudům potápějící se lodě. Závěsné motory nebudou použity, leda k postrašení příšery.

Leon Barre se slzami v očích pozoroval, jak příď jeho miláčka zvolna klesá pod hladinu. Terry Tanaka se rozhlížela, zda nezahlédne nějaké stopy po Jonasovi nebo po jeho kluzáku. David Adashek se viditelně chvěl a stejně tak většina posádky. Vedle něho přikrčeně čekal DeMarco, až se znovu objeví bílá silueta.

Leon Barre stál nad veslaři a prohlížel si necelý kilometr vzdálený chumel lodí a vrtulníků. „Ta svině," klel si pro sebe. „Nastartujeme motory nebo budeme vyčkávat?" Pohlédl svým mužům do tváří a poznal, že mají strach. „DeMarco?"

„Nevím. Nezbývá mi než věřit, že ty lodě upoutaly megovu pozornost. Jak rychle mohou tyto čluny plout?"

„Přeplněné, jak jsou, dorazí na pevninu tak za deset nebo patnáct minut. Muži na něho pohlédli a souhlasně přikývli."

„Počkat." Terry mluvila k Barrovi, potom se podívala po ostatních. „Jonas říkal, že ta stvůra cítí vibrace motorů. Měli

bychom počkat, dokud megalodon oblast neopustí.“

„A co když se nedočkáme?“ namítl Steve Tabor. „Mám ženu a tři děti!“

Promluvil jiný muž z posádky. „Snad nemyslíte, že tu zůstanem sedět a budem čekat, až nás ta příšera zaživa sežere?“

DeMarco bezmocně pozvedl ruce dlaněmi vzhůru. Podíval se na Terry. „Terry, poslouchej mě. Jonas je mrtvý a my zbývající můžeme skončit stejně, jestliže budeme jen tak sedět a doufat, že nás meg nenajde.“ Ozvalo se souhlasné zamumlání. „Podívejte se, co se tam děje. Příšera zrovna obědvá. Jestliže tady zůstanem, sežere nás jako zákusek!“

Všechny oči se obrátily k hloučku lodí. Zdálky se nesly slabé výkřiky. Terry cítila, že má knedlík v krku. Pokoušela se polknout a zadržet slzy. Jonas byl buď zraněný, nebo mrtvý, a oni ho tu chtějí jen tak nechat. Hleděla před sebe a pozorovala, jak se jeden člun zvedl do výšky a zase dopadl na hladinu. Znovu se ozvaly slabé výkřiky. Terry si uvědomila, že nemají na vybranou.

Oba motory nastartovaly a člun s Leonem Barrem se ujal vedení a zamířil na jih, aby se vyhnuli zmatku, který v dálce viděli.

Franku Hellerovi se podařilo doplavat k jedné z lodí. Byl vyčerpaný a k smrti vystrašený. Zůstal ve vodě a držel se rybářské sítě na tuňáky, oči měl zavřené a čekal na smrt. Minuty ubíhaly.

„Hej!“

Frank otevřel oči a uviděl svalnatého černocha, jak se naklání přes palubu. „Teď není čas na koupání. Vlez si do lodě!“ Velká ruka popadla Hellera za záchrannou vestu a vhodila ho na palubu.

Bud Harris se probudil po prsa ve vodě v kormidelně na své jachtě. Postavil se a málem omdlel nesnesitelnou bolestí hlavy. Jako zázrakem zůstal MAGNÁT na hladině. Viděl Maca, jak spravuje rádio, které by je mohlo spojit s pevninou.

„Co se stalo?“ zeptal se a držel se rukama za hlavu.

„Řek bych, že ta tvá hlubinná mina mega kapánek dožrala,“

odpověděl Mac. „Byli jsme zrovna ve strojovně, když do nás narazil. Tvůj bolavej zadek jsem ještě vytáh nahoru, ale tvoje jachta už je skoro pod vodou.“

„Kde je Zodiak?“

„Je fuč. Tví kámoši si to v něm frčej, až se za nima práší.“

„Hlupáci. Doufám, že zhebnou v bolestech.“ Jachta byla vybavena několika vnitřními pumpami. Bud našel ovládací páky a nechal motory naskočit. Celá loď vibrovala, jak byla mořská voda odsávána ven.

Mac mu pumpy vypnul.

„Dělá to moc velkej kravál,“ řekl. „Mluvil jsem s pobřežní hlídkou. Jsme na seznamu čekatelů.“

„Na seznamu čekatelů?“

„Rozhlídni se kolem sebe, kámo,“ upozornil ho Mac. „Ta příšera se pořádně rozběsnila.“

Bud šel přes kormidelnu zpátky dolů ke schodům do své zatopené kajuty. Místnost byla téměř celá pod vodou. Zadržel dech, ponořil se pod hladinu a za třicet vteřin se celý udýchaný opět vynořil. V ruce držel neotevřenou láhev Jacka Danielse. Vrátil se do řídící místnosti a chvěl se chladem. Na protější zdi byl v rámu obraz jeho otce. Bud jej nadzvedl a sundal ze stěny. Objevil se malý sejf. Vytočil kombinaci, otevřel dvířka a vytáhl nabitou čtyřiačtyřicítku. Vrátil se do kormidelny.

Mac spatřil pistoli a kuckavě se rozchechtal. „Hej, špinavej Harry, to jdeš na toho žraloka s tímhle?“

Bud zamířil zbraň na Macovu hlavu. „Ne, zlato, ale můžu jí vyzkoušet na tobě!“

Hlubinný kluzák se opět bez energie vznášel metr pod hladinou, těžší hlavice ponorky mířila dolů na dno oceánu. Jonas byl celý propocený, těžko se mu dýchalo, protože zásoba kyslíku se zmenšovala. Našel rozpojené elektrické kabely, znovu je spojil a vší silou se opřel do zrezivělého šroubu a snažil se spojení utáhnout jen holými prsty. Šroub se jednou otočil a dost.

„To bude muset stačit,“ zamumlal a protáhl se hlavou dolů, zpátky do své správné polohy na břiše. Cítil, jak mu krev proudí

do hlavy. „No tak, holka, dej mi trochu energie!“

AG-I naskočila a z ventilačního systému začal Jonasovi proudit na obličej chladný vzduch. Znovu zatáhl za páku, ponorka se narovnala a vyplula na hladinu. Taylor se rozhlížel kolem sebe.

KIKU byla pryč. Po pravé ruce uviděl MAGNÁTA. Byl poškozený, ale dosud se vznášel na hladině. Potom si všiml flotily.

Andre Dupont se ve své lodi dosud vznášel nad Montereyským kaňonem ve vodách v blízkosti Tanakovy laguny. Několik set posádek z dalších lodí s děsem přihlíželo, jak se megalodon zvedl nad hladinu a pokračoval v pustošení jejich nešťastných druhů, kteří se vystavili riziku prohlédnout si uspanou příšeru zblízka. I ze vzdálenosti půl kilometru nejen její velikost, ale už jen samotná přítomnost šokovala kameramany tak, že z povzdálí jen nečinně bez natáčení přihlíželi. Situace přerostla rámec hry. Před očima se jim odehrávala opravdová jatka!

Myslí jim prolétla stejná myšlenka – zůstat ve vodě znamená nechat se tím monstrem sežrat také! Zapomněli, odkud vypluli, a jako jeden muž se zběsilou rychlostí vraceli k pobřeží. Bez váhání hnali svoje lodě přes mělčinu, dokud nenarazili na písčité pláže Montereyského zálivu.

Andre Dupont sledoval masový návrat na pevninu. Během několika minut zůstal ve vodě jen jeho rybářský trajler. Etienne přistoupil k zábradlí a šťouchl do Duponta. „Andre, kapitán souhlasí, že zůstaneme na mělčině.“

Dupont měl stále dalekohled na očích. „Nepojedem na břeh jako ostatní lodě?“

Etienne se usmál. „Kapitán říká, že má čerstvě natřený trup a že nechce, aby se mu poškrábal.“

Dupont pohlédl na svého pomocníka. „Ty lidi tam na moři čeká jistá smrt. Měli bychom něco udělat.“

„Kapitán říká, že pobřežní hlídka je už na cestě.“

Trajler se najednou zachvěl, motory naskočily.

Dupont znovu přiložil dalekohled k očím a zahlédl dva

záchranné čluny KIKU, jak se rychle přibližují. „Můj příteli, požádej kapitána, aby motory vypnul, pokud zrovna nechceš skončit ve chřtánu tý příšery.“

Jonas zvýšil rychlost na třicet uzlů a udržoval stálou hloubku šest metrů. Za okamžik se přiblížil na dohled masakru.

Tři čluny se potápěly v místě svého, nyní již posledního odpočinku, jejich laminátové trupy byly roztrženy. Jonas obeplouval místo v kruhu. Všichni pasažéři buďto zmizeli ve vodě nebo byli sežráni. Dopravil ponorku na hladinu a předem měl strach, co uvidí.

Flotila, kdysi čítající dvacet lodí, se nyní skládala jen ze změti plovoucího laminátu, zbytků zničených kabin, palub a polámaných trupů. Jonas napočítal osm rybářských lodí, které se zdály neporušené a jejichž paluby byly přeplněny civilisty propadlými panice. Nad místem neštěstí se vznášel vrtulník pobřežní hlídky. Na laně visela jakási hysterická žena. Zbývají cestující na palubě křičeli, strkali do sebe a hádali se, kdo bude další na řadě.

Kde je megalodon?

Jonas klesl do hloubky šesti metrů a objel celé místo dokola. Viděl špatně, protože všude plavaly trosky lodí. Cítil, jak mu buší srdce, hlavou rychle otáčel na všechny strany.

Potom zahlédl ocasní ploutev.

Samice rychle odplouvala směrem od Jonase, až její ocas s máváním v šedé mlze zmizel. Jonas vystoupal s kluzákem na povrch a zahlédl vztyčenou hřbetní ploutev, jak proráží vlny na hladině.

Samice směřovala k pevnině.

Dva záchranné čluny byly vzdáleny necelý kilometr od pevniny, když se za druhou lodí objevila hřbetní ploutev. Rychle se k člunu přibližovala. Potom znovu zmizela.

Barre se postavil a podíval se zpět na druhý záchranný člun. Ukázal na ně, potom důrazně mávl k jihu. Poplácal Pasquala,

který loď řídil, po zádech a ukázal na sever. Trosečníci se musí rozdělit.

Čtyřiadvacet metrů pod hladinou otáčela samice hlavou ze strany na stranu. Byla zmatená. Až doposud vnímaly její smysly jen jednu kořist, najednou zde byly dvě. Připravila se na útok.

Terry a DeMarco spatřili bílou záři, jak se zvedá k hladině a vzápětí se jejich svět otočil vzhůru nohama jako v gyroskopu. Ztratili vládu sami nad sebou. Došlo k nárazu, viděli jasně modré nebe a potom těla spadla do ledové vody oceánu. Loď se převrhla a motor zhasl. Na hladině se objevilo dvanáct kašlajících a sténajících hlav. Dvanáct párů rukou se chytlo převrženého člunu, jeho trupu lesknoucího se v zapadajícím slunci. Trosečníci se drželi křečovitě nad vodou, aby si zachránili holý život.

Dvoumetrová hřbetní ploutev, jejíž majitel si vybíral další potravu, kroužila šest metrů od nich. Jednadvacetitunový megalodon líně plul po hladině a jen vlastní hmotností vytvářel proud, který začal otáčet lodí a její posádkou. Objevila se hlava stvůry a nakláněla se ve vodě ze strany na stranu. Čelisti se samici pootevřely a voda se jí valila proudem do tlamy. Posádka mlčky přihlížela. Jak se pozvolna otáčeli vlivem víru, nebyli trosečníci schopni odvrátit pohled z příšery.

Terry hrůzou vydechla, když jednomu z mužů posádky sjela ruka z kluzkého trupu. Vykřikl a jeho tělo bylo unášeno od záchranného člunu v bouřlivých vlnách, které vznikaly pohybem megalodona. Zuřivě kopal nohama, a když uviděl otevřenou tlamu, vydal ze sebe srdceryvný výkřik.

Meg se zastavil, pozvedl hlavu z vody, jako by lákal svoji oběť k sobě. Muž cítil, jak spodní proud pozvolna slábne, plaval o to usilovněji. Slyšel, jak ostatní vykřikli, a ohlédl se za sebe.

Trojúhelníkovitý rypák zakrýval slunce. Muž jako hypnotizován zašeptal modlitbu a sklonil hlavu, když ho gigantická tlama spolkla jako jediné sousto.

Jako tonoucí myši se snažilo jedenáct trosečníků udržet na převráceném trupu lodě. Adashek se chytil motoru a vytáhl se nahoru. DeMarcovi krvácely prsty, jak usilovně svíral trup ze

dřeva. Uvědomoval si, že za chvíli mu dojdou síly. Dravec pomalu kroužil kolem trosečníků a loď se pod vznikajícími vlnami znovu rozkymácela. Tentokrát to DeMarco nezvládl. Vzpomněl si na svoji manželku – bude na něho čekat na parkovišti. Slíbil jí, že tohle bude jeho poslední plavba. Nevěřila mu.

Terry uviděla DeMarca. Vykřikla.

„Ale! Ale, plavej!“ Odstrčila se od lodě a usilovně plavala. Chytla ho zezadu za ruku a přitáhla ho k sobě.

„Ne, Terry, nech mě být! Vrať se zpátky k lodi –“

„– zatraceně.“

„Terry… proboha –“

Meg se přiblížil k nim, líně plul na hladině jako smrtící nákladní člun. Hlava byla opět položená na stranu, proud mořské vody jí proudil do tlamy. Terry se přistihla, že fascinovaně hledí na tlustý čenich, jakoby popepřený černými Lorenziniho ampulemi. A potom se čelisti roztáhly a objevily se lesklé bílé zuby, mezi nimiž bylo dosud zachyceno lidské maso.

Terry a DeMarco zuřivě kopali ve vodě a čelisti se rozevřely do větší šířky, aby mohly spolknout připravené sousto, růžové dásně byly odhalené a pilovité zuby se kývaly sem a tam.

Terry Tanaka se ohlédla a zůstala jakoby ochrnutá hrůzou. Cítila, že ztrácí vědomí a ani nezaregistrovala hučení motoru.

Tři sta dvacet kilogramů ponorky i s pilotem vyskočilo přímo z moře a udeřilo do odhalené horní čelisti megalodona. Trojúhelníková hlava se ve vodě zvedla a z levého očního důlku jí tekla krev.

AG-I se ponořila do moře, klesala, zvýšila rychlost a obkroužila samici.

„No tak, pojď na mě,“ křičel Jonas na příšeru. „Pojď na mě, chyť si mě, jestli to dokážeš!“

Jako zuřivý býk se ponořil megalodon pod hladinu, aby se pustil do stíhání útočníka. Jonas se otočil a spatřil před sebou rozevřenou tlamu velkou jako dveře od garáže. Snažil se s kluzákem uhnout a proklouznout kolem otevřené tlamy.

Megalodonovy čelisti sevřely pouze mořskou vodu a jejich

kořist unikla jen o vlásek. Samice se okamžitě pokusila zorientovat a jako osmnáctimetrové torpédo se znovu vrhla na svoji kořist.

Jonas si zkontroloval rychlost – třicet čtyři uzly – a spatřil mega, jak rychle získává navrch. Kam plout? Odvést ji od Terry, od ostatních. Zezadu ucítil náraz, jak meg narazil do ocasu jeho ponorky. Zahnul prudce doprava a rychle stoupal vzhůru.

AG-I vyrazila do vzduchu jako létající ryba. Přímo za ní následoval megalodon, čelistmi lapal po vzduchu, horní část těla vynořenou nad hladinu. Jonasova ponorka tvrdě narazila zpátky do vln. Predátor sebou pleskl do strany a vyvolal bouřlivé vlny jako ta největší velryba.

Jonas tlačil páku dolů, aby se potopil… nic se nedělo! Přistání na vodě muselo znovu uvolnit kabel k baterii. Zuřivě se otočil dozadu, nahmatal spoj a dal jej do pořádku. Znovu nastartoval motor.

Taylor věděl, že mu nezbývá moc času. Levou nohou kopl dozadu a prsty u nohou stiskl škrtící klapku. Ponorka poskočila, jen pár vteřin ji dělilo od skoro třímetrových čelistí. Znovu se v těsné kapsli otočil a modlil se, aby spojení baterií drželo.

Megalodon mu byl v patách. Čelistmi málem objímal drobné plavidlo. Jonas ucukl s ponorkou vlevo. Po pravici ho minul hrozivý rypák. Na kontrolním panelu se objevilo červené světýlko. Vybité baterie!

Jonas otočil ponorkou dokola a nemohl nalézt mega. Zpomalil a v dálce ucítil rachot motorů.

Andre Dupontovi trvalo celých deset minut, aby přesvědčil kapitána rybářského trajleru, že institut mu všechny škody způsobené lodi zaplatí. Kapitán nakonec souhlasil a loď se hnala zachránit trosečníky převráceného člunu.

Terry Tanaka byla vytažena na palubu Dupontem. Pokusila se postavit, ale vzápětí se zhroutila na palubu. Adashek po nervovém otřesu zvracel. DeMarco a další lodníci padli na kolena a děkovali svému stvořiteli, že ušetřil jejich životy.

Meg se vynořil z hloubky sedmi a půl metru, popadl záchranný

člun do svých roztažených čelistí a rozžvýkal dřevěný trup jako dříví na podpal. Třísky dopadaly až na palubu trajleru a pak přišla třímetrová vlna, když se příšera vnořila po hlavě zpátky do oceánu.

Andre Dupont neměl moc času. Vlna jej porazila a smetla do moře. Terry vykřikla a potom spatřila na hladině ponorku AG-I. Devět metrů od rybářského trajleru se Jonasova ponorka zastavila, motory pohasly.

Jonas se pokoušel uvést v život baterie, ale věděl, že je to marné. Na voltmetru byla nula. Jeho plavidlo nemělo žádnou energii. Pomalu se těžší lexanová hlavice ponořila hlouběji do vody a AG-I se vznášela ve vodě hlavou dolů jako zátka.

Jonas byl upevněný v postroji pro pilota, visel vzhůru nohama a hleděl do šedé mlhy pod sebou. Cítil, jak mu krev tepe ve spáncích. Otočil se vzhůru a spatřil malou postavu, jak plave k rybářskému trajleru.

„Kde jsi?“ zašeptal Jonas. „Musím se z téhle ponorky dostat na loď stůj co stůj.“

Samice se pomalu vynořila z hloubky a cítila, že její protivník je raněný. V hloubce třiceti metrů začala zrychlovat, čelisti roztáhla dokořán a nozdrami filtrovala všemožné pachy.

Jonas uviděl bílý obličej, ve tmě se objevil ďábelský škleb. To bylo před sedmi lety. Byl zpátky na mořském útesu, ale tentokrát nebylo úniku. Zemřu, pomyslel si. A bylo zvláštní, že necítil žádný strach.

A potom mu vytanula Masaova slova. „Jestliže znáš svého nepřítele i sám sebe, nemusíš se bát ani stovky bitev.“

„Svého nepřítele znám,“ řekl si nahlas a hleděl na hlavu s rozevřenými čelistmi vzdálenou teď už jen patnáct metrů.

Dvanáct metrů.

Devět. Jonas pravou rukou stiskl páku a otočil ji proti směru hodinových ručiček.

Šest metrů. Zhluboka dýchal, aby zklidnil divoké bušení svého srdce.

Tři metry! Čelisti byly rozevřené dokořán.

Jonas nevědomky vykřikl a přitáhl páku k sobě. Palivo chytlo a AG-I se proměnila v raketu, která vyrazila jako blesk dopředu do otevřených čelistí megalodona.

Jonase pohltila černá jeskyně. Zamířil s ponorkou do středu temnoty a zahlédl téměř goticky klenuté oblouky chrupavčitých žeber a potom se ponořil do absolutní tmy, jak se AG-I řítila dolů za predátorovým jazykem do hlubin jícnu.

Boční křídla kluzáku narážela na stěny jícnu a trhala metry jemné tkáně. Torpédovitý tvar ponorky poháněný výbuchy vodíku unášel Jonase dál.

Jonas měl strach, že narazí, proto strhl páku dozadu a přerušil spalování vodíku. Ponorka narazila do masité tmavé hmoty. Jonas vydechl a uvědomil si, že je dosud naživu.

Jonas Taylor vstoupil do bran pekelných.

Peklo

Megalodon vyrazil z oceánu, jeho srpovitá ocasní ploutev se téměř nedotýkala vody. Na okamžik zůstalo dvacetitunové monstrum viset v prostoru jako lano, potom se znovu ponořilo zpátky do své vodní říše, s tlamou otevřenou. Samice toužila po tom zbavit se ohně, který v ní hořel.

Přestože baterie AG-I byly vybité, malý náhradní generátor bude dodávat energii pro životně důležité systémy ještě alespoň další hodinu. Jonas zapnul vnější reflektor.

Kluzák byl zapříčen v horní části megalodonova žaludku. Teplá mořská voda ohřívala lexanovou hlavici a hnědavé předměty kroužily uvnitř pevných růžových stěn. Jonas se podíval na přístroje zobrazující vnitřní teplotu. Třicet jedna a půl stupně.

„To je úžasné," řekl nahlas a snažil se zaměstnat svou mysl, aby nepodléhal myšlenkám způsobujícím paniku. Tlusté kusy velrybího tuku narážely na skleněnou hlavici. Jonasovi se zvedal žaludek, ale přesto si zvědavě stále vše prohlížel. Rozeznával zbytky sviňuchy, jakousi obuv a několik kusů dřeva. Rozteklé kusance částečně natráveného velrybího tuku byly uloženy tam, kam dohlédl nejdál. A potom zahlédl ještě něco.

Byla to lidská noha ukousnutá v koleni. Objevilo se torzo další postavy, byla to těžce poškozená horní část těla. Postava měla

dosud hlavu a rozeznatelný obličej… Byl to Danielson!

Jonas bublavě vykřikl a začal zvracet. Stěny ho uzavíraly v omezeném prostoru, svíral ho strach. Ponorka se posunula na jednu stranu a točila se s pohybujícím se žaludkem, zbytky bývalého Taylorova velitele zmizely Jonasovi z očí, jak se Jonasův hostitel vrhal nad hladinu a zase zpátky do moře, zmítaje se bolestí.

Andre Dupont seděl na palubě a ztěžka popadal dech. S úžasem a hrůzou pozoroval největší bytost, která kdy obývala oceány, jak se neovladatelně chvěje. Terry stála na palubě, nohy se jí třásly a slzy jí stékaly po tvářích. Viděla, jak palivo chytlo a věděla, co Jonas udělal. V tu chvíli si uvědomila, jaké ji k němu vážou hluboké city.

Leon Barre se přel s majitelem rybářského trajleru a upozorňoval ho, že motor lodě přiláká příšeru. Starší muž začal Barrovi nadávat, nadával i Dupontovi, ale pak si sám uvědomil, že bude nejlepší motory vypnout.

Megalodon se vrhl do hloubky, plameny rakety mu spálily vnitřnosti. Žralok se pokoušel předmět, který spolkl, vyvrhnout. Vyplivl několik krvavých kusů tkáně jícnu. Zlomená křídla kluzáku proplouvala kolem tlamy příšery. Chňapla po nich a znovu je polkla spolu se svými vnitřnostmi, nedokázala překonat instinkt starý 65 milionů let. Jonas se neovladatelně chvěl, nervy měl poničené a cítil živočišný strach, jaký dosud nezažil. Do této chvíle nepoznal pořádnou klaustrofobii, doposud nezažil takový opravdický strach.

Pak si vzpomněl na Terry. Ona jediná ze všech věcí mu dokázala dodat naději. „Ještě je naživu," zabručel nahlas. „A já taky. Soustřeď se. Zatraceně! Uvažuj. Kde jsi?"

Přinutil se vybavit si čisté klinické obrazce vnitřní anatomie žraloka bílého, které tak dobře znal. Ponorka prolétla jícnem. Jonas věděl, že se musí nacházet v horní části žaludku. Co může dělat? Může megalodona zabít zevnitř?

Jonas si uvědomil, že když rozumně uvažuje, zklidňuje se jeho dýchání. „Jseš v pořádku," říkal si. „Jseš v pořádku." Jeho puls mu tepal ve spáncích a byl stále hlasitější. Zjistil, že když mluví nahlas, sotva sám sebe slyší.

„To není můj tep," uvědomil si po chvíli. V hlavě si znovu představil obrázek žraloka. Jícen, žaludek… „To je její srdce," Ano, dvoukomorové srdce leží hned za žábrami, před obrovskými játry. Přímo pod žaludkem!

Zaplavil jej pocit klidu. Měl svůj plán – paprsek naděje. Zase uvidí Terry. Otočil se na stranu a nahmatal malé oddělení pod sedadlem. Měl tam masku pro nouzový případ, regulátor a malou nádržku s kyslíkem. Vyndal vše z oddělení, připevnil si masku a ujistil se, že proudí kyslík. Spokojeně hledal nůž do vody.

Byl pryč. Co teď? Jak se mu podaří prořezat tlustou svalnatou tkání megových vnitřních orgánů? Šmátral kolem sebe, až nahmátl kožený váček. Z ochranné pochvy vytáhl zkamenělý zub a zastrčil si jej za pásek svého potápěčského obleku. Vzal si baterku, potom si na hrudník řemeny připoutal malou nádržku s kyslíkem. Byl připraven.

Jonas otevřel únikovou záklopku v ocasní části ponorky. Gumové těsnění se s mlasknutím odtrhlo, jak otevřel kulatá dvířka. Do ponorky začala vtékat hustá tekutina, teplá na omak. Jonas vystrčil hlavu z okénka, dýchal kyslík z masky a svítil si baterkou do kyselé tmy.

Megalodonův žaludek tvořila komora pevně prorostlá svaly, které se neustále pohybovaly a ve vlhké sžíravé atmosféře, plné palčivých sekretů a mořské vody, drtily kusy potravy. Trávicí orgán se bránil jeho přítomnosti, vysoké bublavé zvuky se střídaly s hlubokým rezonujícím bručením. A za tím vším se ozýval nepřetržitý tlukot megalodonova srdce a rozechvíval Jonasovo tělo.

Nebylo možné rozpoznat vršek ani spodek, žaludek zkrátka vypadal jako kapsa neustále se smršťujících a roztahujících svalů. Jonas opatrně přetáhl pravou nohu před okraj ponorky a cítil, jak se plavidlo posunuje spolu s ním. Pravou nohou se dotkl žaludeční

tkáně a měl pocit, jako kdyby šlápl na povrch rozteklého tmelu. Z pórů v žaludeční svalovině vytékala hustá tekutina a čvachtala mu mezi prsty u nohou a pálila ho do chodidla. Jonas přetáhl druhou nohu. Bez varování se pod ním žaludek vyboulil a celá část těla se převrátila o 270 stupňů. Nohy mu uklouzly a upadl poslepu na záda. Cítil, jak mukózní pojivo útočí na jeho potápěčský oblek. Kuckavě se převrátil na kolena a plazil se po nerovném svalnatém povrchu po čtyřech.

Ruce ho pálily a v měnící se teplotě se začala jeho maska zamlžovat. Zadržel dech, zvedl se na kolena, stáhl si masku, plivl dovnitř a vyčistil skla. Z kyselého zápachu se mu zvedal žaludek a začaly ho pálit oči.

Jonas se přisál k náústku a nasadil si masku. Takhle to bylo lepší. „Buď klidný, dýchej pomalu," přikazoval si. Kdepak bude žralokův spodek? Cítil změnu v tlaku a zachytil se kormidla ponorky v momentě, kdy jej to vrhlo dozadu. Ponorka se mu málem převrátila na hlavu. Uhnul a zaznamenal nějaký pohyb. Posvítil baterkou na podezřelý předmět, ne byly to dva předměty, lesklé… zlomená křídla ponorky. Sklouzly dále do žaludku vedeny svalnatými stěnami trávicího traktu.

Jonas předpokládal, že se megalodon znovu zvedl. Přiložil ucho k nateklé tkáni pod sebou a zaslechl hlasitější tlukot srdce. Opřel se o těžkou ponorku, uchopil pilovitý osmnácticentimetrový zub jako prehistorický nůž a zařízl ostrou špičku do žaludeční tkáně pod sebou.

Zub odskočil od tlusté svalové stěny a vyklouzl mu z ruky. Zoufale se snažil zub chytit, až se mu to nakonec podařilo. Jeho klid však byl narušen. Umřu tady, pomyslel si.

Vkleče držel zub oběma rukama a celou vahou se do něj opřel. Tentokrát používal zubatých okrajů jako pily. Tlustá vláknitá tkáň se začala pomalu rozevírat, ale šlo to pomalu, jako by přeřezával syrové maso nožem na máslo. Jonas udělal do tlusté tkáně asi deseticentimetrový zářez a potom nepřestával tlačit okraje čepele proti pružné svalovině.

Megalodon tržnou ránu, kterou mu Jonas udělal do žaludku,

necítil, ale odřeniny v horním trávicím traktu nutily žraloka opakovaně se dávit. Predátor byl podrážděný a vynořil se, aby zaútočil na nepřítele.

Levou rukou se Bud Harris pokusil znovu nastartovat pumpy. V pravé ruce držel pistoli, měl natažený kohoutek a mířil Macovi na hlavu.

„Zaktivovals pumpy?“ zeptal se Mac. „Upoutáš tím megovu pozornost.“

„Právě o to se snažím. Uhni.“ Bud vložil hlaveň pistole Macovi do úst, levou rukou jej chytil pod krkem a vedl jej na palubu. Pozdní slunce se odráželo od poničené paluby jachty.

„Ta příšera zahubila moji milenku, jedinou osobu, na které mi opravdu záleželo,“ křičel Bud. „Tahle stvůra, tahle bílá noční můra mě pořád pronásleduje, nedovolí mi spát, nedovolí mi žít. A ty?“ Bud přiblížil obličej k Macovi. „Ty ses do toho musel plíst, tys musel hrát hrdinu.“

Bud ustoupil a ukázal Macovi, aby přistoupil k zábradlí.

„Do toho.“

„Cože?“ Mac naslouchal vrtulníku pobřežní hlídky, jak se pokouší přistát.

Bud vystřelil a v palubě se objevila sedmicentimetrová díra. „Chtěl jsi zachránit toho vzácnýho tvora, teď ho můžeš nakrmit.“ Vystřelil znovu, tentokrát zasáhl Maca do svalů na pravém lýtku. Mac se zhroutil na jednu nohu, z rány mu prýštila krev.

„Další rána bude do žaludku, tak ti doporučuju skočit.“ Mac přistoupil k zábradlí a ztěžka jej přelezl. „Tys zešílel, kamaráde.“ Mac skočil.

Bud jej pozoroval, jak se vzdaluje od Magnátu. „Uvidíme se v pekle.“

Samice měla žaludek v jednom ohni. Křeče zkroutily její břicho a prsní ploutve. Potřebovala se nakrmit, potřebovala uhasit plameny, které v ní hořely. Vibrace z Magnátu se pro ni staly signálním majákem, krev z Macovy rány působila opojně. Zvýšila

rychlost a blížila se k trupu Magnátu. Narazila do něj a způsobila mu velkou čtyřapůlmetrovou trhlinu na zádi. Během několika vteřin se jachta začala pomalu otáčet a zvolna klesala do hlubokých vod rezervace.

Bud ležel v křesle na přídi, láhev Jacka Danielse již byla prázdná. Hlava ho bolela a svět se s ním začínal točit. „To musí bejt tím chlastem," uvažoval a položil hlavu na opěradlo. Při druhém nárazu se probral.

„Do prdele." Popadl pistoli a vrávoravě se vysoukal na nohy.

Záď se rychle nořila pod hladinu, Magnát se nyní otáčel stále rychleji. Bud upadl na zábradlí a zahlédl hřbetní ploutev. Střelil po ní, ale minul ji o dobré tři metry.

„Zatracená rybo! Ty mě nedostaneš! Na to zapomeň!"

Dupontovým dalekohledem spatřil Leon Barre hřbetní ploutev, jak se vynořuje na hladinu vedle poškozené jachty. „Myslím, že bychom měli vyrazit, kapitáne."

Dva motory trajleru naskočily. Vyfoukly modrý dým a loď uháněla k pobřeží. Necelý kilometr odtud potřásala samice hlavou, byla zdivočelá z množství podnětů a přidala na rychlosti.

Bud zavřel oči, svět se otáčel příliš rychle na to, aby něco viděl. Cítil jen, jak se paluba zvedá. Bylo mu zle od žaludku, poklekl a snažil se ve svém opileckém stavu ještě jednou se rozhlédnout. Loď se s ním točila, byla v jednom víru. Očima zamlženýma alkoholem spatřil jen obrysy příšery, viděl její tyčící se trojúhelníkovou hlavu, jak se zvedá přímo nad ním. Zdálo se mu, že se tlama rozevírá a hledá další kořist.

Fascinovaně hleděl před sebe. „Už jdu, Maggie," zamumlal a zaostřil na příšeru. „Do prdele s tebou, svině jedna!"

Bud si vložil hlaveň do úst a natáhl kohoutek. Vystříkl mu mozek.

Bílá trojúhelníková příď MAGNÁTU se zvedala, zatímco záď pomalu klesala pod hladinu.

Megalodon byl dávno pryč.

Jonas byl vyčerpaný. Velrybí tuk a jiné složky potravy byly

stlačovány v žaludku a narážely Jonasovi do zad. Odmítal se dívat kolem sebe, bál se, co nebo koho uvidí.

Konečně zubem prořízl štěrbinu skrz patnácticentimetrové pojivo. Prostrčil otvorem hlavu. Opustil žaludek a ocitl se ve zcela novém prostředí.

Srdeční komora byla velmi těsná, masité místo nebylo vyšší než třicet centimetrů a Jonas se musel skrčit, aby se tam vešel. Lehl si na břicho a opřel se zády o vrstvu pruhovaného svalstva. Povolilo. Plazil se dál, v jedné ruce držel baterku, ve druhé svíral zub a mířil ve směru bubnování, které bylo stále hlasitější.

Komora se začala rozšiřovat a srdce teď tlouklo hlasitěji a rozeznívalo masité stěny kolem Jonase. A potom uviděl v paprsku světla jeden a půl metrovou kouli ze svaloviny ověšenou tlustými tepnami.

Rybářský trajler byl asi sto metrů od pláže, když se pouhých šest metrů za ním vynořil megalodon. Pasažéři byli zděšení, nedovedli si představit, že by další srážku s obludou přežili.

Nepříjemně vysokou rychlostí narazila samice do zdroje vibrací a zničila hřídele obou motorů. Lodní šrouby se přestaly otáčet a poškozený trajler se vznášel pouze padesát metrů od pobřeží.

„Zatraceně!“ vykřikl kapitán zuřivě. „Za tohle zaplatíš!“

Meg se vynořil na hladinu a objížděl je kruhem ve vzdálenosti šesti metrů. Znovu se přiblížil k levoboku a postrčil trup lodě rypákem.

Loď se zvedla nad hladinu v úhlu třiceti stupňů. DeMarco, Terry a čtyři muži posádky klouzali po palubě. Neměli se čeho zachytit, jen navzájem sami sebe. Meg dále strkal do plavidla a zvedal levou stranu paluby výš a výš a vytlačoval je zpátky na moře. Dvěma mužům z posádky se podařilo zachytit sítě na tuňáky, ale Terry, Adashek a čtyři další přepadli přes palubu.

Meg slyšel šplouchnutí a cítil boční čarou vibrace. Přestal do lodě strkat a nechal trajler, aby se šplouchnutím spadl zpátky na hladinu. Samice objela kruh a spirálovitě se potápěla do kaňonu Montereyského zálivu, v ledových hloubkách cítila úlevu od

svého pálení uvnitř těla a připravovala se na další útok.

Jonas se držel silných provazců megalodonových tepen. Cítil, jak při nárazu monstrózního srdce na hrudník proudí aortou horká tekutina. Žralokův srdeční tep byl teď rychlejší. Najednou se megalodon ponořil a Jonas přepadl dopředu.

Terry byla příliš vyčerpaná, aby mohla plavat. Vznášela se jen na vodě, nadnášena záchrannou vestou. Adashek byl poblíž a snažil se ji přitáhnout zpátky k lodi.

Megalodon znovu zamířil plnou rychlostí k hladině, žaludek ho stále pálil a opět dostal hlad. Musel znovu zaútočit. Samice rozevřela čelisti a lokla si studené mořské vody. Kořist byla tři sta metrů od ní.

Adashek zatáhl Terry za záchrannou vestu a přitáhl ji k lodi. Dupont jim hodil záchranný kruh a druzí dva muži mezitím vylezli zpátky na loď.

Sto osmdesát metrů.

Jonas zatáhl za aortu a narazil na menší odpor. Teplá krev vystříkla všemi směry, zaplavila jeho baterku i masku. V komoře široké necelý metr nastala tma a Jonas se zachvěl. Stěny se znovu uzavřely.

Sto dvacet metrů.

Terry a Adashek byli nyní blízko postranice trajleru a ruce několika členů posádky se napřáhly, aby je vytáhly na palubu. Jako prvního vytáhli reportéra. Terry zvedla ruku a vší silou ji natahovala, aby dosáhla na svoje zachránce, přitom kopala nohama, aby se neutopila.

Šedesát metrů.

Andre Dupont se podíval do moře a spatřil přibližující se svítivou záři. „Rychle všichni ven!“ vykřikl. Terry se zahleděla do hlubin a viděla, jak se od černého moře odráží svítivě bílý obrys. Meg byl přímo pod ní! Vlil se jí adrenalin do krve a celé tělo se zmobilizovalo. Natáhla ruku výš a uchopila zápěstí jednoho z mužů posádky.

Třicet metrů.

Objevila se čelist samice, zuby, dásně a spojivky, zdálo se, že vystupují dopředu z lebky. Slepé oči byly naopak vtaženy zpět. Meg teď sežere svoji kořist jediným gigantickým kousnutím.

Patnáct metrů.

Terry Tanaka cítila, jak jí kluzká dlaň klouže po mužově paži. Zoufale natáhla druhou ruku, ale ztratila rovnováhu a spadla zpátky do moře.

Jonas Taylor se nemohl na kluzkých tepnách udržet. Byl uvězněný v koutu komory a napadlo ho, že se meg zvedá, zřejmě aby zaútočil. Vzpomněl si na Terry. Levou rukou objal svazek cév, bosou nohou se opřel o měkkou tkáň stěny komory nad sebou a vší silou zatáhl za tepající sval. Pravou rukou pevněji uchopil zub. Jediným mocným rozmachem cévy přeřízl.

Čtyři metry od hladiny s čelistmi nechutně roztaženými najednou megalodon zpomalil pohyb, všechny svaly jako by mu zchromly. Jediným pohybem bylo mocné mávání hřbetní ploutví.

V naprosté tmě ležel Jonas na zádech a byl zaplavený teplou krví. Na hrudi mu leželo jako obrovský kmen stromu odříznuté srdce dvacetitunového megalodona. Jonas se snažil tak pravidelně dýchat kyslík z bomby až se zadýchal. Bubnování ustalo, ale komora byla zaplavena krví.

Jonas se vysoukal zpod masivního orgánu a začal hledat baterku. Prsty nahmatal něco tvrdého. Očistil sklo, ale paprsek svítil jen neznatelně. Po čtyřech se prodíral dál, zaplavován krví se plazil zpátky do žaludku.

Terry Tanaka si už myslela, že to je její konec. Když smrt nepřicházela, otevřela oči. Obrovská tlama pod ní byla otevřená a… klesala dolů. Krev stříkala ven celými gejzíry, až zaplavila dolní část Terryina těla.

„Terry, chyť se lana," křikl na ni DeMarco.

„Ale, jsem v pořádku. Rychle mi hoď masku."

Dupont popadl šnorchl a masku a hodil je Terry. Natáhla si

masku přes hlavu, upravila náustek a pohlédla dolů. Skrz rudě zbarvenou vodu uviděla proud krve vytékající megalodonovými čelistmi. Samice klesala stále níž. Hřbetní ploutev se přestala hýbat.

Jonas znovu našel žaludek, ale nemohl objevit otvor, který udělal. Zachvátila ho panika! Namáhal zrak, aby něco zahlédl ve slabém paprsku vycházejícím z baterky. Zastínil baterku dlaní, aby paprsek světla zesílil. Konečně otvor zahlédl. Jonas prostrčil pravou nohu skrz otvor a vystrčil hlavu, potom se vrátil zpátky. Nevěděl, kde je. Kde je jeho ponorka? Vrhl se na všechny čtyři, ostré žaludeční kyseliny ho štípaly do obnažených rukou a nohou. Světlo baterky mu nyní bylo na nic. Doufal, že se zorientuje pomocí vnějšího reflektoru ponorky. Modlil se, aby ponorka nesklouzla do střev.

Vnitřní orgány mu připadaly obrovské, nemohl je obsáhnout a vazivo bylo příliš kluzké. Jonas ztratil rovnováhu a narazil na masu zbytků potravy v dolním konci žaludku. Hlavou vrazil do něčeho pevného – byla to ocasní část jeho kluzáku.

Špička ponorky prošla vchodem do střev, ale ocasní část byla příliš velká, takže do střeva nepronikla. Jonas popadl ocasní část oběma rukama a trhl tělem dozadu. Plavidlo se nepatrně pohnulo. Zapříčil se palci, adrenalin mu začal působit, vší silou se opřel dozadu. Špička ponorky jako zázrakem z otvoru do střeva vyklouzla – částečně vytlačená hektolitry natrávené potravy, které se začaly valit trávicím systémem proti svému přirozenému toku.

Vnější reflektor ponorky osvětlil vnitřek žaludku umírajícího hostitele. Svalovina se již nesmršťovala. Nestrávený obsah střev proudil zpátky do žaludku, a tím uvolnil ponorku. Jonas se podíval nahoru. Šest metrů od vstupu do žaludku byl jícen, který nabízel jedinou možnou cestu ven!

Jonas dopadl na kolena, protáhl ramena pod špicí kluzáku. Vší silou se postavil a posunul ponorku torpédovitého tvaru do strany tak, dokud neležela v příhodném úhlu proti nyní svislé poloze žaludečního vaziva.

Jonas poslepu našel ocasní část, která klesala pod metrovou vrstvu napůl stráveného velrybího tuku. Rukama vyhloubil v tuku díru. Našel vnější okénko a otevřel je. Protáhl se tukem, vecpal dovnitř nejprve hlavu, potom vsunul otvorem do suché kabiny paže. Nakonec se mu podařilo vtěsnat do úzké ponorky celé tělo, jeho potápěčský oblek byl potažený mazlavou vrstvou tuku a těsně mu přiléhal k tělu jako krunýř. Jonas uzavřel otvor pod nohama a ve dvou a půl metrové kapsli se narovnal. Zamířil vnější reflektor vzhůru a znovu objevil vstup do žaludku. Ještě mu zbývalo něco paliva, uvědomoval si, že to musí zvládnout do jícnu.

Jonas se naklonil celou svou vahou doleva, a narovnal přitom ponorku tak, aby předek směřoval přímo k vytčenému cíli. Připoutal se do postroje a potom se natáhl k zástrčce, aby vznítil palivo. Otočil pákou proti směru hodinových ručiček a zatáhl.

Malé množství paliva chytlo a ponorka vystřelila žaludkem vzhůru jako raketa. Jonas uchopil páku a zamířil do jícnu. Čumák AG-I vklouzl do mazlavého otvoru a posléze do tunelu vyplněného vodou, který tvořil megův jícen.

Drc! Ponorka se s trhnutím zastavila. Vnější reflektor osvětloval komoru ponořenou do mořské vody a krve. Tlama mrtvého predátora byla otevřena, ale mořská voda neproudila dovnitř ani ven. Jonas před sebou zahlédl propastný otvor hltanu.

AG-I nemohla do jícnu vlézt. Jonas si uvědomil, že širší ocasní část ponorky zřejmě zachytila v svalové tkáni horní části žaludku. Jonas cítil, jak ponorka začíná klouzat zpátky do žaludku. Zoufale znovu zatáhl za páku plynu, ale nic se nestalo. Jonasovi došlo palivo. Nic již nemohlo zabránit sklouznutí ponorky zpátky do žaludku.

Jonas zoufale udeřil pěstí a rukou narazil na kovovou bedýnku. Úniková hlavice! Odtrhl víko a zatáhl za páku.

AG-I se otřásla výbuchem, kterým se vnitřní lexanová hlavice ve tvaru torpéda oddělila od těžší ocasní části ponorky. Průhledný cylindr byl protlačen zavodněnou částí jícnu a díky své lehkosti směřoval vzhůru.

Tunel se rozšiřoval. Vnější reflektor připevněný k únikové

hlavici osvětlil vnitřní oblouky megalodonova jícnu, které zpevňovaly jeskyňovitou komoru jako stěny podvodní katedrály. Jonas směřoval vzhůru, hlavice se nekontrolovatelně otáčela a rozvířila přitom vodu a krev. Lehký válec stále stoupal a přibližoval se k megově otevřené tlamě.

Jediná věc mohla zabránit Jonasi Taylorovi, aby opustil svoje dvacetitunové vězení. Před ním svítily megalodonovy mrtvé čelisti řadami smrtících osmnácticentimetrových tesáků.

Jonas ležel v naprosté tmě, jediné světlo vnějšího reflektoru připevněné na hlavici mu svítilo na cestu. Čelisti byly otevřené, ale ne dokořán, a tak byla brána pekelná otevřena jen do poloviny možné šíře. Jonas cítil, jak ho zadržují nesčetné pravěké zuby.

Klik!

Jonas zoufale svraštil obličej, když se lexanová hlavice mezi pootevřenými čelistmi vzpříčila. Plavidlo leželo ve vodorovné poloze a horní a dolní čelist se zuby ostrými jako žiletky bránily pohybu ponorky. Hlavice se svým pilotem zůstala uvězněna čelistmi mrtvého hostitele, jehož dvacetitunové tělo bezmocně klesalo do propasti.

Pryč z rozpálené pánve

Tělo samice megalodona klesalo ocasem napřed bezvládně ke dnu. Záři těla pomalu pohlcovala čerň vod kaňonu Montereyského zálivu. V čelistech samice byla uvězněna dvoumetrová úniková hlavice. Muž, tvořící její jedinou osádku, vzdalující se hladinu moře bezmocně sledoval skrz věznitelovy trojúhelníkové mříže. Jonas pohlédl rychle na hloubkoměr. Tři sta třicet metrů a hloubka se zvyšuje.

Jediná možnost, jak se odtud dostat, je uvolnit hlavici. Narovnal ponorku a opřel se zády o její stěnu. Hlavice opět narazila na tesáky obludy. Dalším pokusem se posunul o dobrých patnáct centimetrů dopředu. O další krůček dál od smrtících čelistí. Jonas trhl ponorkou znovu a pak ještě jednou, každým pokusem se pomalu přibližoval ke svobodě.

Nakonec se strašlivým skřípotem a praskáním neprůstřelné únikové hlavice se smrtícího objetí megalodona zbavil. Začal se vznášet jako héliový balón k hladině.

Jonas si zhluboka oddechl. Hlavice, ač poškozená, bude nyní stoupat rychlostí osmnáct metrů za minutu a umožní mu dostatečnou dekompresi.

Potom zahlédl, že vzniklá trhlina se rozšiřuje a voda poškozenou skořápkou únikové hlavice proniká dovnitř.

Mac neměl sílu dál plavat. Nemohl popadnout dech. Nohy měl zdřevěnělé a jen otupěle vnímal, že cosi krouží v jeho blízkosti a svým tělem vytváří kolem něho proud. Potom spatřil metrovou trojúhelníkovou hřbetní ploutev.

„Zmiz vodsaď, ty skrčku!“ zakřičel na čtyřmetrového predátora. Hřbetní ploutev pleskala o hladinu zepředu dozadu a vtom se seshora na Macovu hlavu snesl postroj.

Mac polekaně vzhlédl a spatřil námořní vrtulník. Vklouzl jednou rukou do postroje a zuřivě zamával na posádku, aby ho vytáhli z vody. Kónická hlava žraloka vyklouzla z vody zrovna v momentě, kdy byl pilotem vytažen do výšky.

Mac zvedl hlavu ke svým zachráncům, ve tváři úsměv a v očích slzy. „Starý dobrý americký námořnictvo. Nemůžu tomu uvěřit! Po všech těch letech mi zachrání kůži!“ Potřásal hlavou. „Bože, ty máš nakonec i smysl pro humor.“

Lexanové torpédo stále stoupalo, ale hrozilo, že se úniková hlavice rozpadne. V hloubce sto šedesáti metrů se z původně drobné trhliny šklebila nad Jonasovou hlavou již pěkná díra. Jonas byl fyzicky i psychicky na dně, nezbývalo mu než patnácticentimetrovou trhlinu pouze pozorovat, jak se pozvolna zvětšuje.

Bledý rozšklebený rypák megalodona pozvolna klesal ke dnu kaňonu. Jonas viděl, jak se záře postupně zmenšuje, až mrtvé zvíře zcela zmizelo ve tmě. Již dvakrát unikl jisté smrti. Ale aby přežil dnešek, bude potřebovat ještě jeden zázrak.

Tlak. Kyslík. Tlak a kyslík. Nedokázal myslet na nic jiného. Opakoval si v duchu ta slova jako v transu. Z nějakého důvodu hlavice stoupala příliš rychle. V krevním oběhu Jonas ucítil přicházející útlum smyslů, věděl, že se mu v krvi začínají vytvářet bublinky dusíku.

Sto dvacet metrů. Dvoumetrový lexanový válec se řítil vzhůru jako skleněná střela. Trhlina v umělé hmotě se začala větvit několika směry. Jemná sprška vody stříkala dovnitř hlavice. Když

trhlina obsáhla kruhem celou hlavici, věděl Jonas, že se hlavice pod obrovským tlakem roztrhne.

Křach! Pouze devadesát centimetrů dělilo oba konce praskliny. Jonas začal zuřivě počítat. Jaký byl jeho potápěčský rekord? Jakou největší hloubku dokáže snést? Třicet šest metrů? Třicet devět? Ujistil se, že nádržka s kyslíkem dosud obepíná jeho hrudník, a zjistil neblahou věc – zbývají mu jen tři minuty kyslíku.

V hloubce devadesáti metrů se torpédovitý válec začal chvět.

„Terry, zatraceně vylez už z tý vody!“ křičel DeMarco.

Terry ho neposlouchala, obličej měla ve vodě a dýchala šnorchlem. Megalodon byl mrtvý, to věděla. Ale srdce jí napovídalo, že Jonas přežil. Pozorovala bílou záři, jak mizí v hlubině.

Andre Dupont seděl na zadním nosníku a kapitán trauleru s Leonem Barrem rozebrali jeden z motorů. Andre se cítil jako omráčený, byl sklíčený. Všechno jeho úsilí toho tvora zachránit – všechny jeho interpelace a s tím spojené výdaje byly na nic. Největší predátor všech dob byl ztracený.

„Dneska jsem moh umřít,“ šeptal si sám pro sebe. „Proč? Abych zachránil svého vraha? Co by společnost řekla mé ženě a mým dětem? Ach, Marie, byla bys hrdou vdovou. Andre zahynul vznešenou smrtí, položil život, aby se stal potravou pro ohrožený druh.“

Dupont se postavil a protáhl si bolavá záda. Zapadající slunce dosud ohřívalo jeho kůži. Pozoroval žlutozlatý paprsek, jak svítí od horizontu přes temný Pacifik až k trajleru. A potom si všiml té ploutve. „Hej! Hej… žralok! Žralok!“

Ledová voda oceánu nepřestávala crčet do únikové hlavice, její hmotnost se zvyšovala, a zpomalovala tak stoupání. Jonas se ve svém potápěčském obleku zachvěl. Bál se pohnout. Podíval se na hloubkoměr – šedesát metrů. Trhlina po obvodu plavidla se spojila. Vibrace se zvyšovaly a vnitřní tlak v poškozené komoře

praskliny jen zvětšoval.

Podíval se nahoru – dosud neviděl hladinu. Jestliže se úniková hlavice roztrhne v této hloubce, nepřežije to.

Pečlivě si zkontroloval masku a připravil regulátor. Přitáhl si nádržku s kyslíkem pevně kolem hrudníku. Pohyboval se pomalu, na to si dával pozor. Jen žádná panika. Musíš se uklidnit. A na hladinu se dostat pomalým kopáním, prázdná nádržka tě potáhne vzhůru sama. Nesmíš plýtvat energií. Nezavírej oči. Nesmíš usnout, nebo už se neprobudíš.

Křach!

Jsem moc hluboko…

Metrová ploutev kroužila kolem rybářského trajleru. Jedenáct členů posádky jako jeden muž křičeli na Terry, aby vylezla z vody.

„Je to žralok bílý, o tom není pochyb," prohlásil Steve Tabor. „Vypadá to na samici, má možná tak čtyři metry. Přivábila ji ta spousta krve. Nejdřív musíme dostat Terry z vody."

Kapitán trajleru šel dolů a vrátil se s brokovnicí. Hřbetní ploutev kroužila kolem děvčete. Kapitán zamířil.

Terry zmizela pod vlnami.

V hloubce dvaačtyřiceti metrů úniková hlavice praskla a Jonase zaplavila ledová voda a působila na něj tlakem více než čtyři atmosféry. Snažil se dostat ven a všiml si, že mu krvácí nos. Praskla mu lícní kost.

Nohy sebou začaly cukat. Nádržka se vzduchem jej tlačila rychle nahoru… až příliš rychle! Nestačil dostatečně odstranit kompresi. Jonas přestal kopat nohama.

Dvacet čtyři metry. Tělo měl těžké jako z olova, přestal se pohybovat. Nádržka s kyslíkem připoutaná k jeho hrudníku vydala téměř všechnu zásobu vzduchu. Nyní její nadměrná lehkost způsobovala urychlené stoupání, až nebezpečně náhlé. Jonas hleděl zpod těžkých víček na popruhy, kterými měl nádržku připoutanou k hrudníku. Pozoroval, jak se začínají trhat. Chtěl je znovu připoutat, ale ruce ho přestaly poslouchat.

V hloubce sedmnácti metrů došel Jonasovi vzduch. Dva konce popruhů se oddělily. Prázdná nádržka vystřelila jako raketa a přistála vysoko nad jeho hlavou. Jonas zavřel oči a zoufale kousal do náústku. Protože již nemohl na nádržku dosáhnout rukama, pokusil se udržet spojení s lehkou nádobou tak, že udržel náústek v zubech. Cítil se jako opilý.

V hloubce deseti metrů Jonas ztratil vědomí. Náústek mu vyklouzl z úst. Nádržka vyplavala na hladinu.

Jonas nic necítil, necítil žádnou bolest ani strach. To se mi jen zdá. Podíval se nahoru a zahlédl jasné světlo. Vznášel se ve vodě a přibližoval se ke světlu bez svého těla, bez bolesti a beze strachu.

Jsem v nebi.

Terry Tanaka chytla Jonase za zápěstí zrovna v momentě, kdy jeho tělo začalo klouzat zpátky do propasti. Prudce kopala nohama a levou rukou rozhrnovala vodu. Vpravo od ní kroužil žralok. Plavala usilovněji.

Když se její obličej vynořil nad hladinu, její ruka vytáhla z moře Jonasovu hlavu. Byla celá modrá, bez známek dýchání. Dva a půl metru od sebe spatřila hřbetní ploutev, viděla, jak se k ní rychle přibližuje. Na hladinu se vynořil trojúhelníkovitý čenich.

Rybářská síť se vznesla obloukem do vzduchu, ocelová závaží poletovala kolem predátora. Zvíře se kroutilo a pokoušelo se uniknout, ale mohutný rybář síť utáhl. Žralok byl chycen.

Terry přitáhla Jonase k lodi. Dvanáct rukou je vytáhlo na palubu. David Adashek začal Jonase křísit. DeMarco jej zabalil do dek a nahmatal jeho puls. Cítil jej, ale byl velmi slabý.

Jonas začal vykašlávat vodu. Adashek jej přetočil na bok a nechal ho zvracet mořskou vodu na palubu. Terry se nad ním shýbla a masírovala mu krk. Jonas vyčerpaně zamžoural na zlaté slunce na západě.

„Snaž se nehýbat,“ nabádala ho Terry a pohladila ho po vlasech. „Pobřežní hlídka je na cestě, odtáhnou nás do laguny. V institutu máme komoru na dekompresi.“ Usmála se na něho a v očích se jí blyštěly slzy.

Jonas hleděl na její krásnou tvář a usmíval se skrz bolest. Jsem v nebi, myslel si.

V hloubce jednoho a půl metru sebou žralok mrskal v rybářské síti. Andre Dupont šel přes celou loď za kapitánem a snažil se ho přesvědčit.

„Kapitáne, nesmíte ho zabít," křičel Dupont, „je to chráněný druh!"

„Podívejte se na moji loď, je zničená. Já tu rybu zabiju, vycpu ji a prodám nějakýmu turistovi z New Yorku za dvacet tisíc. Dáš mi snad za ni tolik, ty bláznivej Gale?"

Dupont protočil panenky. „Pokuste se tomu žraloku ublížit a skončíte ve vězení!"

Kapitánovu odpověď přerušila pobřežní hlídka.

Přiblížila se třicetimetrová hlídková loď *Manitou* a hodila poškozenému rybářskému trajleru vlečné lano. Leon Barre je připoutal k přídi. Během několika sekund se lano napjalo a trajler byl vlečen do Tanakovy laguny. Dvoutunový predátor se stále mrskal v síti.

Masivní vrata oddělující rezervaci Montereyského zálivu od laguny byla původně otevřena pro KIKU. Nyní do kanálu vplul *Manitou.*

Jonas ležel na ploché zádi, když ucítil ostrou bolest v loktech. Během několika vteřin měl všechny klouby v jednom ohni, bodající bolest se ozývala v celém těle.

Terry jej vzala do náručí. „Jonasi, co je?"

„Kesonová nemoc. Jak je to ještě daleko?"

Vjeli do laguny, pobřežní hlídka táhla rybářský trajler až k přístavu na severním břehu umělého jezera.

„Už jen pár minut. Jen lež. Jen se musím přesvědčit, že je v přístavu sanitka."

Jonas přikývl.

Bolest se stupňovala. Točila se mu hlava a chtělo se mu zvracet. Klouby ho bolely, jako kdyby je drtily megalodonovy zuby. Otevřel oči a zaostřil na žraloka bílého, kterého táhli po levé

straně zádě.

Masao Tanaka čekal v přístavu v kolečkovém křesle, hlavu měl zafačovanou, vedle něho stála ošetřovatelka. Byl tam i Mac spolu s týmem zdravotníků, kteří byli připraveni Jonase urychleně dopravit do komory na dekompresi.

Terry spatřila svého otce a běžela na příď. Masaovi začaly stékat po tvářích slzy radosti.

Jonas ležel na zádi a trpěl nesnesitelnou bolestí. Cítil, jak začíná ztrácet vědomí. Pokusil se zaostřit na vodu s predátorem. Zuřivě sebou mrskal ve vězení vytvořeném z rybářské sítě. Jeho bílý hřbet vrhal v rostoucím šeru slabou záři.

Na okamžik navázali spolu muž a zvíře kontakt očima. Tvor na Jonase upíral šedomodré oči. Jonas nevěřícně zíral na mládě megalodona. Zavřel oči a usmál se. Potom jej znovu přemohla bolest, a když jej dva zdravotníci nakládali do sanitky, ztratil vědomí.

MEG
STEVE ALTEN

Z anglického originálu MEG vydaného
nakladatelstvím DOUBLEDAY, New York 1997
přeložila Dana Vlčková
Obálka Petr Bauer
Ve spolupráci vydala nakladatelství BETA-Dobrovský a Ševčík
(Praha 4, Květnového vítězství 332)
PRAHA-PLZEŇ 1998
Sazba Vladimír Fára, Praha
Tisk UEBERREUTER PRINT, s. r. o. Pohořelice

Vydání první